

"Şimdiye kadar okuduğum en ürkütücü hikâyelerden biri!"

-Freida McFadden

BİZ ESKİDEN BURADA YAŞARDIK

ONLARI BİR KEZ İÇERİ ALIRSAN,
BİR DAHA ASLA ÇIKMAZLAR...

MARCUS KLIEWER

NOX*

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

2024 She Reads En İyi Korku Ödülü Kazananı
2024 Goodreads En İyi Korku Ödülü Adayı

DAVETSİZ MİSAFİRLERİ KİMSE SEVMEZ

Charlie ve Eve, geçimlerini ev alıp satarak sağlayan genç bir çiftti. Dağların derinliklerine gizlenmiş, hem güzel hem de ıssız bir mahalledeki metruk evi inanılmaz bir fiyata aldıklarında çok şanslı olduklarını düşünmüşlerdi. Ta ki bir gün kapıları çalana kadar.

Kar fırtınası yaklaşmaktaydı ve bir adam, büyüdüğü evi çocuklarıyla karısına göstermek istiyordu. Kimseye hayır diyemeyen Eve, onları içeri buyur ederken hayatının hatasını yaptığının farkında değildi.

Ailenin eve adımını atmasıyla birlikte tekinsiz olaylar baş göstermeye başlamıştı bile. Eve'in tek isteği bir an önce çıkıp gitmeleriydi fakat evin eski sakinleri artık hoş karşılanmadıklarını anlamıyor ya da anlamak istemiyor gibiydi. Charlie'nin yokluğuysa hiç yardımcı olmuyordu.

Eve yavaş yavaş deliriyor muydu yoksa evde ve ailede gerçekten korkunç bir terslik mi vardı?

"Usta işi temin ve kurgusuyla *Biz Eskiden Burada Yaşardık*, asla uyanamayan kâbusun içine düşmüşsünüz gibi hissettirecek."

-Nat Cassidy

NOX*

DEYİK
DUKKAN

www.deyikdukkani.com.tr
1. KURULUŞ
2. KURULUŞ
3. KURULUŞ
4. KURULUŞ
5. KURULUŞ
6. KURULUŞ

KDV den muaf

BİZ ESKİDEN BURADA YAŞARDIK

için övgüler:

“Gerçekler ile sanrı arasındaki sınırları bulanıklaştıran çarpık bir korku romanı. İnsanı ilk sayfadan yakalıyor ve asla bırakmıyor.” –*Library Journal*

“*Biz Eskiden Burada Yaşardık*, kütüphaneniniz vazgeçilmez bir parçası olacak.” –John Burroughs

“Kliwer’in çıkış romanı her anlamda atmosferik bir kâbus. Stephen King, Ruth Ware ve Sarah Pinborough’nun karmaşık kurgulu psikolojik romanlarını sevenlere şiddetle önerilir.” –*Booklist*

“Özgün ve son derece korkutucu...” –*Kirkus*

“Bu kitap bataklık gibi: Sayfalarına ne kadar gömülürsen dehşet girdabına o kadar çok kapılıyorsun. *Biz Eskiden Burada Yaşardık*, son sayfasını bitirdikten sonra bile seni rahat bırakmayacak.” –Agustina Bazterrica

“*Biz Eskiden Burada Yaşardık*, sinsice yaklaşan bir gölge gibi. Bakmak istemedim ama gözümü ayıramadım. Marcus Kliwer, dehşet ve tedirgin ediciliğin ustası olmaya aday. Bu kitabı okurken evin tüm ışıklarını açın.” –Erin A. Craig

“Çok az kitap size şöyle hissettirebilir: Tanrım, burada bir şeyler yolunda değil. Bu kitapların alametifarikası, açıklanamaz, sinsice ilerleyen, gerilim dolu bir korkunun sayfalara sızması. Okumayı bırakmak istersiz ama artık çok geçtir. Çoktan sizi pençesine almıştır bile. *Biz Eskiden Burada Yaşardık* da o nadir kitaplardan biri.” –Nick Cutter

“*Biz Eskiden Burada Yaşardık*’ın sizde yarattığı sarsıcı etki son sayfayı çevirdikten çok sonra bile sürecektir.” –Matt ve Harrison Query

“Yaratıcı ve gerçekten korkutucu. *Biz Eskiden Burada Yaşardık*, uzun zamandır okuduğum en etkileyici korku romanı.” –Alma Katsu

“Başta hafif rahatsız edici görünen öykü gitgide dehşet verici bir hâl alıyor... Kliwer’in atmosfer yaratma yeteneği ve şeytani mizah anlayışıyla muhteşem.” –*Publishers Weekly*

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI: 23

ROMAN: 23

BİZ ESKİDEN BURADA YAŞARDIK / MARCUS KLIEWER

Orjinal adı: We Used to Live Here

© 2024 Marcus Kliewer

Hakları Simon & Schuster, LLC'nin alt markası olan
Emily Bestler Books/Atria Books'tan Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.
İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Redaksiyon: Emre Aygün

Son okuma: Deniz Şen

Kapak Tasarımı: Melike Doğan

Sayfa Tasarımı: Cansu Poroy

Nox Yayınları: Ekim 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-1-7

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

🌐 www.destekmediagroup.com 📧 www.destekdukkani.com

📱 Noxyayinlari 📧 noxyayinlari 📞 noxyayinlari

📱 noxyayinlari 📧 info@destekyayinlari.com

Destek Dükkanı

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

BİZ ESKİDEN BURADA YAŞARDIK

ONLARI BİR KEZ İÇERİ ALIRSAN,
BİR DAHA ASLA ÇIKMAZLAR.

MARCUS KLIEWER

*Düzenleme
Ny.özlem*

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

NOX*

No Sleep günlerinden beri benimle olan okurlara

YABANCILAR

Serin bir cuma gecesi çat kapı gelip zili çaldılar.

Eve Palmer'ın kapısındaki yabancılar gayet zararsız görünüyordu. Yine de her daim temkinli biri olan Eve perdelerin arasından baktı ve kapıyı açıp açmamayı düşündü. Beş kişilik bir aileydi, kalın kışlık montlara sarınmış orta sınıf tiplerdi. Eve, anneyle babanın kırklarının başında olduğunu tahmin etti. Geniş omuzlu, çıkık çeneli, uzun boylu bir baba. Buz gibi mavi gözleri ve gümüşten haç kolyesiyle sarışın, minyon bir anne. İkisinin arasında da boy sırasına göre dizilmiş üç çocuk; iki oğlan, bir kız. Yani nihayetinde pazar vaazını Applebee's'te bir brunchla taçlandıran türden bir aileye benziyorlardı. Eve böyle insanları gayet iyi tanırdı.

Ciddi bir tehdit olmadıklarına kanaat getirerek kapıyı açtı.

“Merhaba hanımefendi.” Baba gülümsedi. “Bu geç saatte sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Ben sadece... Ben bu evde büyüdüm de...”

“Aa, hadi ya, vay be,” dedi Eve.

“Buralardan geçiyorduk da bir uğramak istedik.”

Eve'in onları içeri davet etmesini mi bekliyordu? Yapmak istediği en son şeydi bu. Kız arkadaşı Charlie her an eve gelebilirdi; bütün geceyi birlikte geçirmeyi planlamışlardı, dünden

kalan tavukları yiyip sarhoş Scrabble'ı oynayacaklardı. Yabancı bir ailenin etrafta dolanması bu planla pek örtüşmüyordu...

"Babam burada *büyümüş*," dedi kız gururlanarak. Belli ki en küçükleri oydu, yedi yaşından büyük olamazdı. Elinde parlak yeşil bir kalemle bir *Blue's Clues* defteri tutuyordu.

Ergenliğin kıyısındaki abilerinden biri, "O da az önce öyle dedi ya," diye homurdandı. Bu konuşan, yaşına göre uzun boyluydu. Tıpkı annesi gibi soğuk mavi gözlü ve platin sarısı saçlıydı.

Baba bu konuşmalara aldırmadan devam etti. "Çok ani oldu, farkındayım ama... acaba çocuklara evi şöyle bir gezdirebilir miyim? Onlara babalarının büyüdüğü yeri göstermek isterim."

Eve tereddüt etti. "Evin içini mi?"

"Sadece şöyle bir bakacağız," dedi baba. "Tabii sizin için de sorun değilse. On, bilemediniz on beş dakika yeter. En fazla."

Eve gözlerini adamın arkasındaki bir yere dikip bu teklifi düşündü.

Dağlardan esen hafif rüzgâr bahçenin üzerinden geçip yüzüne vururken etrafı saran ormandan çıtırtılar ve inlemeler yankılanıyordu. Soğuk bir geceydi; insanın derisine işleyen, sonra bir süre hareketsiz kalan, ardından da kara tahtaya sürtünen tırnaklar misali kemiklerinizi sıyıran bir ayaz. Kış kapıdaydı, gölgelerin arasında dolaşıyordu ama ilk kar henüz düşmemiştir.

İşte tam o sırada bir şey Eve'in dikkatini çekti. Daha doğru-su bir şeyi eksikliği. Etrafta araç yoktu. Ne ormanın kıyısındaki eski, derme çatma kulübenin önünde, ne de donmuş çimlerin çakıllarla birleştiği noktadaki girintide. Uzun, dolambaçlı garaj yoluna baktı. Hiçbir şey yoktu. Bu biraz fazla tuhaftı, özellikle de soğuğu ve ıssızlığın ortasında olduklarını düşününce. Ak-lında tuhaf bir görüntü belirdi: El ele tutuşmuş bir aile gitgide kararan ağaçların arasında dolanıyor.

"Arabanız nerede?" diye sordu Eve.

“Ha?”

“Arabanız?” diye tekrarladı. “Etrafta göremedim de.”

“Ha,” dedi baba, “yolun aşağısında.”

Eve pek emin olamayarak gözlerini kırıştırdı.

“Yukarı çıkmayı denedik,” diye açıkladı adam. “Fazla yokuş, çok da buz tutmuş. Bu yüzden biz de yürüyerek geldik.”

“Epey zorlu bir yürüyüş.”

Yayan olarak neredeyse beş dakika.

Baba cevap verirken Eve’in gözüne başka bir şey daha takıldı: Adamın ekoseli montundaki bir çamur lekesi. Özellikle de stres altındayken dikkati hep böyle alakasız detaylara takılırdı. Eve buna “bozuk örümcek hisleri” diyordu. Odanın ortasındaki rasgele bir leke birden dikkatini çekmişti. Damlatan bir musluğun *tıp-tıp-tıp* sesi, yanında konuşan herhangi birinin sesini bastırıverirdi. Eve için açıklaması zor bir şeydi bu. En yakın açıklaması, “Günde birkaç kez, bir anda etrafınızdaki tüm küçük detayların göz ardı edilmesi imkânsız bir hâl aldığını düşünün,” gibi bir şeydi. Tabii söylemeye bile gerek yoktu ama partilerle de arası pek iyi değildi.

“Şey, uygun mudur?” Babanın sesi, Eve’in düşüncelerinin arasına sızdı.

Eve başını yana eğdi. Adamın ne sorduğunu duymamıştı.

“Etrafa bakmamıza izin vermemeyi tercih etmeniz de son derece anlaşılır,” diye açıkladı adam. “Lütfen kendinizi mecbur hissetmeyin...”

Eve gergin, tek çınlamalı bir kahkaha attı. “Ay, kusura bakmayın, bilemedim,” diye geveledi. “Partnerim ve ben henüz taşınma sürecinin ortasındayız da... Benim bir arayıp sormam gerek.”

“Hiç sorun değil,” dedi adam.

Elbette normal bir insan onu şak diye reddedebilirdi. Ancak Eve’de bolca bulunan tuhaflıklardan biri de başkalarını

memnun etmeye kendi kendini sabote edecek kadar bağımlı olmasıydı. Herhangi birini, hiç tanımadığı, hatta hiç sevmediği insanları bile hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korkardı. Yıllar içinde bununla baş etmek için basit bir numara bulmuştu. Kendi zihninde, “Ben Bir Charlie’ye Danışayım” kartı adını vermişti bu yönteme. Çatışmadan kaçınmak için sımsıkı tutunduğu bir mantraya dönüşmüştü bu. Böylece Eve kimseye doğrudan hayır demek zorunda kalmaz, onun yerine kız arkadaşı yapardı bunu. Başlarda Charlie’nin insanları geri çevirmekle ilgili hiçbir problemi olmamıştı, hatta bundan epey keyif de alıyordu. Ancak bir süre sonra Eve’i kendi adına konuşması için teşvik etmeye başlamıştı. “Bile isteye kendini maruz bırakma, korkunun üstesinden gelmenin en iyi yoludur,” derdi Charlie sık sık. Eve bunu anlıyordu ve deniyordu da ama...

“Ben... Ben hemen dönerim.” Eve tam kapıyı kapatacakken baba, “Affedersiniz ama sakıncası yoksa biz antrede beklesek? Dışarısı epey soğuk da,” dedi.

Eve ağzını açtı, yine tereddütte kaldı.

“Evi yakmayacağımıza söz veriyoruz,” diye takıldı adam.

Eve gülümsemeye çalıştı. “Ş-şey, tamam.”

“Çok sağ olun, gerçekten. Kapının hemen yanında bekleyeceğiz,” dedi adam. Eliyle ailesine içeri girmelerini işaret ederken oğullarını da hiçbir şeye dokunmamaları konusunda tembihledi. Eve, bu yabancıların teker teker eve girişini izledi. Bilincinin derinliklerinde bir yerde alarm zilleri çalıyordu. Duyduğu bazı hikâyeleri hayal meyal hatırladı. Eskiden o evde yaşadıklarını, şöyle bir bakmak istediklerini söyleyen yabancılara dair hikâyeleri. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen kurbanlar gardlarını düşürünce de hırsızlık, işkence, cinayet. Gerçi... koca bir aile gibi davranarak böyle bir şey yapanlar olduğunu hiç duymamıştı ama...

Her şeyin bir ilki var, değil mi?

Zihninin en derinlerinde, o en karanlık odada bir şeyler kıpırdanır gibi oldu. Güç bela duyulabilen ve o bozuk örümcek hislerini edinmesinden önce bile onunla olan bir ses. “Ters gidebilecek bir şey varsa muhakkak ters gider,” diyen o sese o kadar aşınaydı ki zihninde bir yüzü ve bir adı bile vardı: Mo. On seneden uzun bir zaman önce iyi niyetli bir danışman o korkunç sesi kişiselleştirmenin onu zayıflatabileceği önerisinde bulunmuştu. “Onu zararsız, tanıdık bir şeye dönüştür,” demişti. Eve de çocukken çok sevdiği fakat uzun zaman önce kaybettiği oyuncacı Mo’yu hayal etmişti.

Mo çılgın bakışlı, elinde zilleri olan bir maymundu. Herkesin aklına gelen şu ikonik “Jolly Chimp” değildi. Hayır, Mo o klasik oyuncacığın ucuz bir çakmasıydı. Tüyleri koyu kahverengi değil, kırık beyazdı. Ayrıca Mo o bildik sarı yelek ve kırmızı çizgili pantolon yerine rüküş, mavi bir tulum giyiyor, delikleri olan eski püskü hasır bir şapka takıyordu. Babası o oyuncaca “Kıro Şempanze” adını takmıştı.

Jolly Chimp’in zilleri pirinçten yapılmışken Mo’nunkiler ucuz ve kırılğan plastiktendi. Düğmesine basıldığında donuk, sefil bir tıkırtı çıkarırdı sadece. Bozuk bir sinyal tuşu gibi: *tik-tik – tik-tik – tik*. Kafasına vurulduğundaysa ağzı açılıp kapanır, açılıp kapanır, aşırı büyük dişlerini ve kan kırmızısı dişetlerini açığa çıkarırdı. Çoğu insan Mo’yu ürkünç bulurdu ama çocukken Mo açık ara en sevdiği oyuncaktı. Belki de bir yanı ona acıdığı, herkesin ona bir lakap takmasına üzüldüğü içindi. Velhasıl, çocuk Eve ona sarılmadan uyuyamazdı.

Ve şimdi, bunca yıl sonra o çılgın bakışlı Kıro Maymun Mo, sonsuza dek Eve’in paranoyasının sesi olmuştu. Aile antrede, kapının önünde toplanmış beklerken gitgide güçlenen paranoyasının.

Onları bir kez içeri alırsan, diye fısıldadı Mo, bir daha asla çıkmazlar.

“Bir saniyeye dönerim,” dedi Eve, Mo’nun saçma yorumuna kulak asmadan. Salona girdi, telefonunu çıkarıp Charlie’nin numarasını tuşladı.

Telefon üç kere çaldıktan sonra açıldı. “Alo?”

“Selam Charlie, ben...”

“Merhaba. Charlie’ye ulaştınız. Mesaj bırakın ya da istemiyorsanız bırakmayın.”

Bir bip sesi duyuldu.

Eve ofladı. Bu aptal numaraya ilk düşüşü değildi. Charlie o sesli mesaj kaydını liseden beri değiştirmemişti ki bu da tanışmalarından çok daha öncesine tekabül ediyordu. Her neyse, muhtemelen hâlâ şehirdeydi, bu akşam için içki alıyordu. Telefonu da sessizde kalmış olmalıydı. Şimdi Eve’in bu aileyi kendi başına reddetmesi gerekecekti. Aslında en baştan yapması gerekirdi bunu. Neden işleri hep böyle sürüncemede bırakıyordu ki? Bu her şeyi daha da rahatsız bir hâle sokuyordu yalnızca. Belki de aileyi, Charlie’nin izin vermediğini söyleyebilirdi ama...

Bile isteye kendini maruz bırakma, korkuyu alt etmenin en iyi yoludur. Charlie’nin, Mo’nunki karşısında mantığı dile getiren sesi kafasında yankılandı. Kendi sınırlarını koydukça gitgide alışacaksın, kolaylaşacak.

Charlie –ya da daha doğrusu Eve’in zihnindeki versiyonu– haklıydı. Eve yeni bir kararlılıkla antreye döndü. Ancak baba umutla başını kaldırıp ona baktığında birden bocaladı ve Charlie kartını oynadı: “Şey, kız arkadaşım bu akşam olmaz diyor...”

Kimsenin “kız arkadaş” lafına tepki vermemesi Eve’i biraz şaşırttı. Kimse gözünü bile kırpmamıştı. Bir yanı, haç kolyesi takan annenin bir şaşkınlık nidasıyla tepki vermesini, çocuklarının kulaklarını kapamasını beklemişti ama kadın yerinden bile kıpırdamamıştı.

“Kusura bakmayın,” diye devam etti Eve. “Bu henüz... tam olarak...”

“Açıklamanıza hiç gerek yok.” Baba ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Biz zaten son dakika uğradık öyle.” Montunun cebine uzanarak bir kartvizit çıkardı. “E-posta adresim burada yazıyor.” Kartı uzattı. “Size uyarsa bana yazın yeter. Şehre bir dahaki gelişimizde önden konuşup bir şeyler ayarlayabiliriz ama elbette kendinizi mecbur hissetmeyin lütfen.”

Eve kartı inceledi. Üst tarafında soluk yeşil bir fontla, “Faust’un Fotoğraf Laboratuvarı” yazıyordu. Onun hemen altındaysa yarısı yapraklarla kaplı, diğer yarısı çıplak dallardan oluşan küçük bir ağaç logosu vardı.

Adam bir adım geriledi. “Muhtemelen bir ya da belki iki yıl sonra tekrar buralardan geçeriz. Ama tekrarlıyorum, lütfen kendinizi mecbur hissetmeyin.”

“Kusura bakmayın,” dedi Eve. “Ben sadece... şu an pek uygun değil. Üzgünüm.”

Baba başını iki yana salladı. “Özre lüzum yok. Aniden kapınızda bitiveren garip tipleriz sonuçta.” Adam yeniden ailesine döndü. “Pekâlâ, millet, dışarı çıkalım.” Kapıyı açarak aile üyelerine verandaya çıkmalarını işaret etti.

Anne rahatlamış görünüyordu. İki oğlan zaten en başından beri çok da ilgili değildi. Ama küçük kızın yüzünde öyle büyük bir hayal kırıklığı vardı ki sanki Disneyland’in kapısından geri çevrilmişti. Diğerleri dışarı çıkarken kız orada öylece durdu, eşikte oyalanıp koca, yeşil gözlerinde derin bir özlemle eski eve baktı...

“Jenny,” dedi anne. Kız etrafa son bir kez baktıktan sonra ayaklarını sürüyerek diğerlerine katıldı. Eve eşikte öylece durup ailenin uzaklaşmasını izledi. Her adımda içindeki suçluluk duygusu artıyordu. Charlie kartını kullandığı için duyduğu suçluluk, işleri uzattığı için duyduğu suçluluk, kendini... suçlu hissettiği için duyulan suçluluk.

“Bekleyin,” diye seslendi neredeyse bir refleksle.

Baba olduğu yerde durup omzunun üzerinden arkaya baktı.
Eve boğazını temizledi. “On beş dakika mı demiştiniz?
Adam başıyla onayladı. “En fazla.”

BELGE_A01_MÜLK

Tanım: 3709 Heritage Yolu adresine ait emlak ilanı – artık aktif durumda olmayan www.ev-ariyorum.net adresinden kaydedilmiştir.

Not: İlanın verildiği dönemde evin [sansürlü] Bankası'na ait olduğu düşünülmektedir.

Ev bizim kutsal mabedimizdir. Bu ev de sizin mabediniz olsun.

Virajlı bir araç yolu sizi huzurlu ormanın içinden geçiriyor. Ne beklemeniz gerektiğinden emin değilsiniz ama buradaki sessizlik yatıştırıcı, serin dağ havasıysa iyileştirici. Son virajı dönerken ev yavaş yavaş görünmeye başlıyor ve...

...nihayet, arayışınız sona eriyor!

Hayal ettiğiniz her şey ve çok daha fazlası. Beş dönümlük özel bir arazide yer alan 3709 Heritage Yolu, hayatınızda bir kez karşılaşılabileceğiniz türden bir fırsat. 4 yatak odası + 2,5 banyo ve 250 metrekareden büyük, zamana meydan okuyan Viktoryen mimarisi (bitirilmemiş bodrum katı hariç). Bir düşünsenize, evin her tarafını saran bu muhteşem verandada uzanmışsınız,

gözelici dağ manzarasının tadını çıkarıyorsunuz. Ya da tuğla şöminenin önünde sevdiğiniz biriyle sarılıp oturuyorsunuz. Burası, yaşlılığın bilgeliğine ve durmadan değişen dönemlere ayak uyduracak, enerjik bir ruhu olan bir mülk. Peki ya arazi?

Kuzeybatı Pasifik yağmur ormanlarının ortasında keşfedilmeyi bekleyen beş dönümden büyük bir arazi. Dağ yaşamının en güzel hâli. Güneybatı köşesindeki doğal gölete mutlaka bakın; kışın buz pateni yapmaya çok uygun. Kuzey ucundaki şelaleye de uğrayın. Daha uzun bir gezintiye mi çıkmak istiyorsunuz? Çevredeki yürüyüş parkurları Kettle Creek Dağı boyunca uzanıyor. (Avcılık, balıkçılık, dağ bisikleti ve kayak gibi aktiviteler için pek çok yakın yer mevcut; bu da evi Airbnb sahipleri ve evleri yenileyip satan tadilat meraklıları için yüksek değerli bir yatırım hâline getiriyor.)

İçiniz rahat olsun, medeniyet sandığınızdan daha yakın. Bu, bağlantıdan vazgeçmeden sunulan huzurlu bir inziva. Yale belediyesine arabayla sadece yarım saat, şehre ise 1 saat 45 dakika* mesafede. Üstelik manzaralı bir yolculuk. Artık şehrin eğlencesi ile doğanın huzuru arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaksınız. Dünyadan uzak, yıl boyunca kullanabileceğiniz özel bir kaçış noktası ya da sonsuza kadar eviniz!

NOT: Ev mevcut hâliyle yaşamaya uygun durumda** ancak yaratıcı bir yenileme, hatta tamamen yıkıp baştan inşa etme gibi seçenekler için de harika bir fırsat. Sıfırdan neler inşa edebileceğinizi bir düşünün!

* Trafik/hava koşulları uygunsa

** Ev denetimi beklemede

-.-- .- .-..

HATIRALAR GEÇİDİ

Eve merdivenlerin dibinde oyalanarak ailenin kışlık montlarını çıkarmasını izledi. Baba, hiç bakmadan portmantonun kapağını kaydırırken bu hareketi daha önce defalarca yaptığı anlaşılıyordu. İnce bir detaydı bu ama Eve'i bir parça rahatlatmıştı. *En azından burada büyüdüğü konusunda yalan söylemiyormuş.* Çocuklar montlarını sırayla babalarına uzattı.

Anne ise o sırada girişte bekliyor, gözleriyle çamur lekeli zeminleri, sudan hasar almış duvarları, ıvır zıvır yığınlarını tarıyordu. Pek etkilenmemiş gibiydi. Eve dilini tuttu ve dağınıklığa bir kılıf uydurma, "Daha yeni taşındık," ya da "Siz bir de bir ay önceki hâlini görecektiniz," gibi bir şeyler deme dürtüsünü bastırdı. Gerçi ikisi de yalan sayılmazdı.

Eve'in hakkını teslim etmek lazım, o dandik emlak ilanı "mevcut hâliyle yaşamaya uygun durumda" meselesini biraz abartmıştı. İlk gün geldiklerinde evin içi eski eşyalarla o kadar doluydu ki istifçileri bile utandıracak kıvamdaydı. Charlie'yle birlikte eşyaların çoğunu temizlemişlerdi ama hâlâ kalıntıları duruyordu. Toza gelince... Her şeyin üzerine sinmişti; duvarlara, zemine, tavana. Bankanın evin yıkılmaması için gereken asgari bakımı yaptırdığı, gerisine karışmadığı anlaşılıyordu ki aslında o asgari meselesi de tartışmaya açıktı.

Yine de ıssızlığın ortasında bulunan ve kesinlikle perili olmayan tüm evler gibi kaçırılmayacak fırsat olarak ilana çıkarılmıştı. Evin bakıma ihtiyacı vardı ama Eve ile Charlie'nin olayı da buydu zaten: Metruk evleri alıp restore etmek ve üzerine kâr koyarak satmak. Bir proje ortalama üç ila altı ay sürerdi ama burada çok iş olduğundan en az bir yıl sürecekti. Yıkım yapılırsa bu süre daha da uzardı. Normal şartlar altında tüm bunları mekânı almadan önce hesaplardı ama teklif pas geçilmeyecek kadar iyiydi. Ayrıca yalnızca arsası bile bir yıl içinde fazlasıyla değerlendirilecekti.

Fakat Eve bu evle ilgili riske girme konusunda epey bir gönülsüz hissetmişti. Projelerini genellikle Doğu Yakası'nda, arkadaşlarına ve ailelerine yakın bölgelerde yaparlardı. Ancak 3709 Heritage Yolu Kuzeybatı Pasifik'in bile epey uzağında, Oregon kırsalındaydı. Tamam, manzara güzeldi ama ıssızlığı, Eve gibi içine kapanık biri için bile biraz fazlaydı. Evrakları imzalamadan önce Charlie'yi karşısına alıp endişelerini dile getirmişti: “Ya burada başımıza bir şey gelirse? En yakın hastane en az iki saat mesafede değil mi?”

Charlie de benzer endişeler taşıdığını kabul etmiş ancak aldıkları son mülk fazla para getirmediğinden durumlarının sıkışık olduğunu söylemişti. “Paniklemini istemem ama finansal açıdan bakıldığında” –Charlie duraksamıştı– “suyun üstünde kalmaya çalışıyoruz.”

Harika. Boğulma metaforu. Eve altlarındaki o dipsiz boşluğu, finansal çöküşün siyaha çalan mavilikten yükselen elinin boğumlu parmaklarını ayak bileğine dolayıp onu derinlere çektiğini hayal edebiliyor ve...

“Ben Thomas bu arada.” Baba, şimdiki zamanda ona elini uzatıyordu.

“...Eve,” diye yanıtladı düşüncelerinden hâlâ tam mânâsıyla sıyrılamamış hâlde. Tokalaştılar. Adamın sağlam bir tokalaşması vardı ki hiç şaşırtıcı değildi.

Thomas geri çekilerek karısını gösterdi. “Bu da Paige.” Paige hafifçe gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.” “Ben de öyle,” dedi Eve.

Adam kızını gösterdi. “Bu da Sorgucu Jenny.” Jenny hafif bir reveransla selam verince Eve de kendine hâkim olamayarak aynı şekilde karşılık verdi.

Thomas devam etti. “Oğlanlara Başağrısı Bir ve Başağrısı İki diyebilirsin. Ya da senin için önemi varsa Newton ve Kai.”

Thomas sarışın, uzun boylu olanı işaret etti. “Kai ukala hergelenin tekidir.”

Paige birden dikleşti. “Öyle demesek mi?”

Thomas omzunun üzerinden baktı. “*Hergele* mi demeyelim?”

Paige’in ters bakışları adamı neredeyse delik deşik edecekti. “Hı-hı.”

“O ne demek?” diye sordu Jenny. *Blue’s Clues* not defterini çoktan hazırlamıştı. Koca koca harflerle kelimeyi defterine yazmış ama yanlış kodlamıştı: “PERGELE.”

“Çiz onu çiz.” Thomas kıkırtısını bastırdı. “Kötü bir kelime o. Çiz üstünü.”

Jenny kaşlarını çatarken aynı anda yüzünü de buruşturdu. Henüz tam olarak oturmamış bir yüz ifadesiydi bu. “Neden?”

Thomas öne doğru eğilip kalemi kızının elinden aldı ve kelimeyi kendi karaladı. “Büyüdüğünde anlarsın.”

Ellerini Portland Winterhawks sweatshirtünün cebine sokmuş olan Kai açık mavi gözlerini devirdi. Babasının şakasını doğrulayan bir hareketti bu. Eve çocuğun kendini beğenmiş bir prensi andırdığını düşünmeden edemedi. Kai her nasılsa aynı anda hem ukala hem de sıkılmış görünüyordu. Sınıfın en ezik çocuğunun doğum gününe zorla götürülmüş gibiydi. Tamam, bir çocuğu yüzüne bakarak yargılamak doğru olmazdı ama...

Diğer oğlan ayağını ahşap zemine vurup duruyordu, tiki andıran gergin bir hareketti bu. Kızıl saçları, yuvarlak gözlüğü ve

ela gözleriyle hemen hemen her bakımdan abisinin tam tersiydi. Çilli, ufak tefek ve kıpır kıpırdı, yaşına göre fazlasıyla stresli görünüyordu. Hatta nevrotik. Duruşuna bile sinmişti bu. Genelde masabaşı çalışan orta yaşlı tiplere has, öne eğik bir duruşu vardı. Diğerlerinin yanında dikilirken sanki oraya ait değilmiş, yoldan geçerken rasgele alınmış bir çocuğa benziyordu. Yine de o panik dolu “her şey beni strese sokuyor” havasına bakınca kendinizden bir şeyler bulabileceğiniz tek kişi oymuş gibi görünüyordu. Gel de çık işin içinden!

Thomas etrafa bakınırken hava ağır ağır bir rahatsızlık hissiyle doldu. Hani şu kimsenin ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemediği sessizliklerden biri çöktü ortama. Üç, dört, beş saniye kadar sürdü, ardından Thomas boğazını temizleyerek yukarıyı işaret etti. “Eskiden tam burada bir avize vardı.” Herkes başını yukarı kaldırdı. Kubbeli tavanda tam ortasından sarkan pirinç zincir dışında hiçbir şey yoktu. “Babam bizzat takmıştı onu. Tamamen geyik boynuzlarından yapılmaydı.” Thomas dönüp Eve’e baktı. “Siz taşındığınızda burada mıydı?”

Eve başını iki yana salladı, *hayır*. Aslında yalan da sayılmazdı hani. O ürkütücü boynuzlardan oluşan avize, onlar taşındığında *orada* değildi. Salonda bir yığın başka ıvır zıvırın altındaydı. Charlie onu geçen hafta Craigslist üzerinden satmıştı.

Thomas, Eve’i inceledi; sanki yalan söylediğini biliyormuş da pek umursamıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. “Babam o şeyin üzerindeki hayvanların hepsini kendi elleriyle avlamıştı,” dedi iç çekerek. “Yirmiden fazla geyik.”

“Vay canına,” dedi Eve. “Etkileyici.”

Thomas çenesini sıvazladı. “Öyle de denebilir tabii.”

Eve adama bakarken onun ilk tahmin ettiğinden biraz daha yaşlı olduğunu fark etti. Parlak ışıktaki zamanın yüzünde bıraktığı izler daha net seçiliyordu. Tenindeki ince çizgiler. Şakaklarındaki kırlıklar. Ama fiziksel izlerin çok daha ötesinde,

adamın gözlerinin ardından hissediliyordu yaşı. Ancak yaşla birlikte gelen o gizli bilgeliğin ağır yükü. Toprağa indirilen çok fazla tabut gördüğünü belli eden gözler.

Adam omzunun üzerinden bakarak ailesine bir şeyler anlatmaya başladı. Eve şimdi adamın sol yanağına vuran ışığın altında ortaya çıkan çiçekbozuğu izleri fark etti. Pembe ve lekeliydiler. Boynunda da birkaç tane vardı. Bunlar o kadar belli belirsiz izlerdi ki sıradan sivilcelerle karıştırılmaları işten bile değildi. Eve bu işin uzmanı sayılmazdı ama iyileşmiş yanık izlerine benziyorlardı.

Tüm bunlara rağmen, yahut belki tam da bu yüzden, klasik Hollywood yıldızlarını andırıyordu. Eve onun geniş omuzları ve gamzeli gülümsemesiyle başrol oynadığını, hikâyenin fettan kadını ofisine girerken sigarasını yaktığını gözünde canlandırabiliyordu. Cary Grant gibi bir havası vardı.

Tiz bir inleme herkesin dikkatini çekti. Eve'in köpeğiymiş bu, basamakların tepesinde oturmuş, temkinli bir tavırla tırazanın arasından onlara bakıyordu.

Jenny elini hayvana doğru uzattı. "Bu bir köpek."

"Evet, öyle," dedi Thomas bir kıkırtıyı daha bastırırken. Eve'e döndü. "Cinsi ne?"

Eve omuz silkti. "Border collie," dedi, "ve başka bir şeyler daha."

"Şahane bir cinstir," dedi Thomas. "Çocukken benim de çikolata rengi bir Labrador'um vardı."

Kızı yine araya girdi ve resmen bağırarak, "Adı ne?" diye sordu.

"Köpeğin mi?"

"Evet," diye yanıt verdi kız ama kelimedede iki v varmış gibi bir tonlamayla konuşmuştu. Aşırı hevesli bir muhabir misali defteriyle kalemmini hazırlamıştı ve son gelişmeleri kaydetmeye hazırды.

Eve ona gülümsedi. "Shylo."

"Nasıl yazılıyor?" Kız yine neredeyse bağırır gibi konuşmuştu.

"Jenny," dedi Paige. "Yan yanasınız. Bağırmana gerek yok."

"Nasıl yazılıyor?" diye tekrarladı kız çok azıcık daha alçak bir sesle.

Eve, "Shylo," diye yanıtladı. "S-H-Y-L-O."

Jenny yeşil kalemle sözcüğü not alırken başını da onaylar gibi sallıyordu. Shylo sıvışıp üst katın koridorunda gözden kayboldu. Eve, "Yabancılardan biraz korkuyor ama tamamen zararsız bir hayvandır," dedi.

"Shylo utangaç," dedi kız.

Eve başıyla onayladı.

Köpek de tıpkı Eve gibi yabancılara asla güvenmezdi ve bunun haklı bir nedeni vardı. Eve onu yaklaşık dört yıl önce otolol kenarındaki bir benzinliğin arka tarafında kıvrılıp kalmış hâlde bulmuştu. Köpek terk edilmişti ve donmak üzereydi.

Siyah tüylü, göğsünde beyaz bir leke olan melez bir yavruydü. Sol gözünün üstünde beyaz, yamuk yumuk bir elmas lekesi vardı. Cinsine has kocaman sivri kulakları tam ortaya çıkmamıştı. Sağdaki hep yukarı doğru dimdik dururken sol kulağı komik bir açıyla öne düşerdi. Gözlerinin rengi de birbirinden farklıydı: biri soluk mavi, diğeri koyu kahverengi. Bunun teknik adı heterokromiydi. Charlie'nin gözleri de aynı böyleydi. "Cadı gözleri," derdi onlara. Görünüşe bakılırsa kilisenin bazı birimleri farklı renklerdeki gözleri bir lanet olarak görüyordu. Charlie'nin de bir zamanlar dediğı gibi: "Bir şeyi anlamıyor musun? Cadıların başının altından çıkmıştır."

Eve zavallı köpeğı eve getirdikten sonra onun güvenliğini kazanması haftalarını almıştı. Uzunca bir süre Shylo'nun yanında kendini güvende hissettiğı tek insan Eve olmuştu. Başka hiç kimse, hatta Charlie bile köpeğın yanına, onun korkudan tir tir titremesine neden olmadan yaklaşamıyordu. Sanki yalnızca

belirli sayıda insana güvenebilirdi ve o kontenjanı da Eve'le doldurmuştu.

Ancak Charlie kararlıydı. Yere bir ödül maması bırakır, on adım geriler ve Shylo'nun gelip mamayı almasına izin verirdi. Her seferinde mesafeyi gıdım gıdım azaltmıştı. Aylar sürmüştü ama Shylo en sonunda Charlie'nin üç adım, derken iki ve en nihayet bir adım ötesinde durmasına tahammül etmeye başlamıştı. Birkaç hafta sonraysa Charlie, Shylo'nun kulaklarının arkasını bile kaşıyabiliyordu. O günlerin üzerinden dört yıl geçmişti ve Eve ile Charlie artık köpeğin dünyada güvendiği yegâne insanlar olmuştu.

Thomas merdivene doğru ilerledi. "Bunu da babam yapmıştı," dedi bir elini cilalı meşeden tırabzanda gezdirerek. Jenny de hemen dibindeydi, adam ne zaman konuşsa not alıyordu. Babasına hayran olduğu, onu bir süper kahraman olarak gördüğü belliydi. Eve o bakışı çok iyi bilirdi.

Thomas parmak uçlarındaki toza baktı. "Siz şimdi burayı onarıyor musunuz?"

"Evet, şey, planımız o yönde." Ona yıkım yapmayı düşündüklerini söylemeye içi el vermedi. Ne de olsa burası adamın çocukluğunun geçtiği evdi. Öte yandan bu kadar tarihi bir yapıyı yıkmak da hiç etik gelmiyordu ona ama yaptıkları denetim binanın temelinde bazı sorunlar olduğunu, taşıyıcı kirişlerde su hasarı bulunduğunu ve başka bir sürü arızayı ortaya çıkarmıştı. Bazen bir şeyi tamamen yıkıp en baştan yapmak daha kolay olurdu.

Thomas, "Buraya epey bir tadilat gerekir. İlgilenirseniz depoda falan eski planların bir kısmı duruyor olabilir," dedi.

"Evet, bu... bu harika olur." *Sahiden* de ilgileniyordu zira banka orijinal kayıtların büyük bir kısmını kaybetmişti. Dediklerine göre, yıllar önce belediye binasında bir yangın çıkmıştı. Evle ilgili ne varsa, kökeninden önceki sahiplerinin listesine

kadar, bir esrar perdesinin ardında kalmıştı. Banka bu gibi durumlar için “şaibeli tapu” kavramını kullanıyordu.

“Sizde kartım var,” dedi. “Ne zaman isterseniz bana bir e-posta atın, tarayıp yollarım.”

Thomas arka cebinden beyaz, dikdörtgen bir teneke kutu çıkardı. Başparmağıyla kapağını açıp kutuyu avucuna doğru salladı. İçinden iki, belki üç nane şekeri düştü. Adam hızlı bir hareketle hepsini yutup kutuyu tekrar cebine soktu.

Onlar nane şekeri değildi, dedi Eve’in her daim tetikte olan paranoyasının sesi Mo. Kiro Maymun ilk kez haklı olabilirdi. Eve sadece kısacık bir an görebilmişti, çoktan silinmeye başlamış belli belirsiz bir görüntü kalmıştı zihninde. Fakat Thomas’ın az önce yuttukları her neyse açık turuncu renkte reçeteli ilaç oldukları açıktı. Eve üstlerindeki çentikleri gördüğüne bile emindi. Belki de anksiyete ilacıydı. Seroquel olabilir miydi? Her halükârda adamı yargılayacak konumda değildi. Kendisi de bir zamanlar depresyon ilacı kullanmıştı. Ama yine de ilaçlar nane şekeriymiş gibi davrandığı olmamıştı.

Jenny başını kaldırıp babasına baktı ve üç kısa hareketle gömleğini çekiştirdi. Babası ona baktığında avucunu açıp uzatarak iri, yeşil gözlerini kırıştırdı. Thomas başını iki yana salladı. “Bunlar şeker değil,” dedi. “Acı bunlar, çocuklara göre değil.”

Jenny’nin elini hafifçe iterek birkaç adım ilerledi ve yere baktı. “Vay be, burası amma değişmiş.” Bakışları ahşap döşemede gezindi. “Eskiden lokanta gibi siyah beyaz fayanslar vardı.” Topuğunu yere vurdu. “Ahşap çok daha iyi durmuş.” Yere çömelerek parmak boğumlarıyla döşemeleri tıklattı. “Vay be, bak sen şu işe,” diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Sonra ailesini bir işaretle yanına çağırdı. “Şuraya bakın.” Yalnızca Jenny ve kızıl saçlı oğlan –Newton mıydı?– geldi. Paige ve Kai ise her an çıkıp gitmeye hazır görünüyordu. Thomas

çocuklarından ikisi omuzlarının üzerinden bakarken zemini işaret etti. “Tam burada,” dedi. “Döşemelerin arasından eski fayansları görebiliyorsunuz.”

Eve gözlerini kısararak eğildi ve evet; belli bir açıdan bakarsanız, yıllar önce kapatılmış eski zeminin küçücük bir kısmını görebiliyordunuz. Siyah beyaz fayanslar. Thomas ayağa kalkmaya yeltendi ama birden durdu, gözü başka bir şeye takılmıştı: Duvarın dibindeki beyaz tavan süslemeleri. Karmaşık tasarımlar oyulmuştu: soyut çiçek desenleri ve at figürleri. Çiçek desenleri gayet hoştu ama atlar... yakından bakınca çizgileri bozuk, oranları yanlıştı. “Bunları annem oydu,” dedi Thomas elini desenlerin üstünde gezdirerek. “Bütün evi yapması neredeyse altı ayını almıştı.” Sonra bir yanıt bekler gibi Eve’e baktı.

“Vay canına,” dedi Eve. “Bayağı bir... emek var burada ama... gerçekten güzel.”

Thomas burun deliklerinden nefes verdi, iltifatı pek yemişti. “Bunları sökecekseniz üzülmeyin.” Bakışları tırabzanın altındaki başka bir şeye kaydı. “Aha, tabii ya, bunları neredeyse unutmuşum...”

Eve ne olduğunu görmek için eğildi. Garip bir sembol oyulmuştu. Tam ortasından geçen farklı uzunluklardaki çizgilerle bölünmüş bir daire. Şifreli bir şeye benziyor, kadim bir sembolü andırıyordu.

“Kız kardeşimin işi,” diye açıkladı Thomas. “Evde başka yerlerde de rastlayabilirsiniz bunlara. Şimdiye kadar rastlamadıysanız tabii. Sürekli gizli mesajlar bırakırdı. Hayal gücü kuvvetliydi...”

Bu bir ölüm tarikatının işareti, diye araya girdi zilli maymun Mo. Bu aile şeytani bir ölüm tarikatına mensup, buraya da tamamlanmamış birtakım ritüelleri bitirmek için döndüler ve...

Eve bu saçma paranoya yağmuruna aldırmamaya çalıştı.

Thomas iç geçirdi ve gözlerini sembolderden ayırmadan çocuklarıyla konuşmaya başladı: “Halanız bunun şanssızlığı uzak tuttuğunu söylerdi. Dedenizse kafırlık gibi bir şey derdi.” Thomas, Jenny’ye döndü ve “Ver bakalım,” dedi. Jenny defteri ve kalemi hevesle babasına uzattı. Thomas boş bir sayfa açıp defteri tırabzanın altına bastırdı. Sembolün üzerinden geçti. Jenny bütün bu süre boyunca gözlerini kocaman açmış, büyülenmiş gibi izliyordu. Thomas bitirince defteri kızma geri verdi.

“Al bakalım,” dedi. “Yedi yıl uğur getirir. Ya da... cadıya dönüşürsün.”

“Thomas,” dedi Paige kaşlarını çatarak.

“Tamam tamam,” dedi Thomas. “Cadılar kötüdür.”

Paige ona memnuniyetsiz bir ifadeyle baktı. Bu bakış Eve’e, çocukken arkadaşlarının evinde ruh çağırma tahtasıyla oynadığını ailesinin öğrendiği günü hatırlattı. Şeytanlar konusunda risk alınmamalıydı.

“Neyse,” dedi Thomas doğrularak. “Üst kata bakmamızın sakıncası var mı?”

Aile ikinci kattaki koridorda ilerlerken Eve de peşlerine takıldı. Doğrusu Thomas’ın anlatacaklarını biraz merak etmeye başlamıştı. Shylo da gelmişti ama mesafesini korumaya özen gösteriyordu. Ne de olsa yabancı demek tehlike demekti.

“Bu odanın duvarları eskiden mavi duvar kâğıdıyla kaplıydı,” dedi Thomas, yeşil duvarlı misafir odasını göstererek. “Annem tüm resimlerini burada yapardı...”

“Büyükanne,” diye düzeltti Paige.

Thomas ona uzun uzun baktı, sonra yüzünü çevirdi. “Büyükanneniz resimlerini burada yapardı.”

“Büyükannemiz ressam mıydı?” diye sordu Jenny.

Thomas başını yana eğdi. “Yani öyle *ressam* ressam değildi ama hobi olarak resim yapardı.”

“O ne demek?”

“Hobi mi?”

“Evet.”

“Eğlence için yaptığın bir şey. Benim gitar çalmam gibi.”

Jenny bunu da not etti.

Thomas bir sonraki odaya geçerken herkes peşinden geldi. Ağır bir meşe kapıyı itti ve uzun dikdörtgen bir çalışma odası belirdi. Her iki yanda boş kitaplıklar vardı. Uçta küçük bir vitray pencere görölüyordu. Canlı renkleriyle boğum boğum bir elma ağacı resmedilmişti. Koyu yeşil yapraklar, kan kırmızısı elmalar. Pencere evin arkasındaki ormana bakıyordu ama manzara boğucuydu. Çamlara o kadar yakındı ki ağaçlar sanki içeri bakıyor, insanı dikizliyor gibiydi.

“Burası büyükbabanızın çalışma odasıydı,” dedi Thomas. “Burada oturup saatlerce çalışırdı.”

“Bir hobi üzerine mi çalışırdı?” diye sordu Jenny.

Thomas başını iki yana salladı ve kızına baktı. “Büyükbaban hobileri sevmezdi.”

Bu kısacık cümle, Eve’in kafasında net bir imge canlandırdı. Gri saçlı, sivri sakallı, gözlerinden uyku akan cılız bir adam. Hayattan keyif almayan ve başkalarının keyif almasına da engel olan biri. Eğlence düşmanı.

Tam o anda Eve’in gözüne bir şey takıldı. İki oğlan koridorun ilerisindeydi; birbirlerine dönüklerdi ve gözlerini bir iddianın ortasındalarmış gibi birbirlerinden ayırmıyorlardı. Derken Kai, ansızın Newton’a tokat attı; net bir ŞLAAK sesi duyuldu. Darbe, oğlanın solgun yanağında kırmızı bir iz bıraktı. *Kaybeden o oldu galiba.*

“Çocuklar,” diye çıkıştı Paige. İkisi de bir anda toparlandı. “Yanımızdan ayrılmayacaksınız,” dedi Paige ve eliyle onları yanına çağırdı. Oğlanlar sallana sallana ailenin yanına döndü.

Newton annesiyle babası bakmazken kızarmış yanağını ovuşturdu. Kai ona tepeden bakıp sinsi bir sırıtışla saçını karıştırdı. Newton kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı; öylece durdu, her saniye daha da yenik görünüyordu. Zavallı çocuk.

“Şu pencere var ya,” dedi Thomas vitrayı işaret ederek. “Ben... onun bu odada olduğunu unutmuşum.” Şakağını kaşdı. “Evin ön tarafına bakıyordu diye kalmış aklımda.” Kısa bir sessizliğin ardından, “Ne garip... insana hafızası oyunlar oynuyor,” dedi. Sonra ailesini peşine takarak koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Aniden durup omzunun üzerinden bakarak kaşını kaldırdı. Kafası karışmış gibi bir ifadeyle sarı duvar kâğıdına baktı. “Ahraz uşağa ne oldu?” Eve’e döndü.

“Hı?”

“Eskiden burada bir ahraz uşak vardı,” dedi avucunu duvara yaslayarak. “Doğrudan bodruma kadar inen bir servis asansörü.” Elini aşağı kaydırmaya başladı.

“Ah,” dedi Eve, “kimbilir?”

Parmakları bir şeye takıldı. Duvar kâğıdının altında bir şey vardı. Gözünü kısarak bakınca oval bir çıkıntı gördü. Bir kulp olabilir miydi?

“Hah,” dedi. “Birisi bunu kapamış sanki.”

Eve adamın sesinde hafif bir huzursuzluk hissetti. Çok derinlerden gelen, belki de hayal gücünün ürünü bir titreme.

Jenny, Thomas’ın yanında durmaya devam ederken yine sordu: “O ne?”

Thomas bir adım gerileyip ona baktı. “Ahraz uşak mı?”

“Evet.”

“Mini asansör gibi bir şey,” diye açıkladı. “Çamaşır, alet edevat ve yemek taşımak için kullanırdık. Biri hastaysa yemeğini onunla yollar, yanına yaklaşırdık.”

“Neden?”

“Fazla yaklaşırsan,” dedi Thomas, “sen de hasta olabilirsin.”

Jenny bunu da not etti. "Peki adı neden ahraz uşak?"

Thomas omuz silkti. "Bilmem."

Eve kendi kendine, "Çünkü konuşmayan bir uşak..." dedi.

Herkes ona baktı.

Eve biraz çekinerek açıkladı: "Uşak gibi yemek getiriyor ama..."

"Salağın teki mi?" diye araya girdi Kai.

Eve başını iki yana salladı. "Ahraz kelimesi şimdilerde hakaret gibi kullanılıyor ama asıl anlamı dilsiz. Konuşamayan. Yani sessiz bir uşak." Bu bilgiyi Charlie'den öğrenmişti. Partneri tuhaf bilgiler konusunda yürüyen bir ansiklopedi sayılırdı.

"Vay be," dedi Thomas. "İlginçmiş."

Jenny yazmayı bitirdi, sonra Eve'e döndü. "Teşekkürler, Emma," dedi.

Thomas kaşını kaldırdı. "Adı Eve değil miydi?"

Eve başıyla onayladı. "Evet, sorun değil." Thomas bir şey söylememiş olsa Eve durumu olduğu gibi kabul eder, aile gezisi boyunca "Emma" olarak anılmaya razı olurdu.

"Neyse," dedi Thomas ve tavandan aşağı kadar sarkan beyaz bir kordonla yüz yüze gelene kadar koridorda ilerlemeye devam etti. Tavan arasına çıkan tuzak kapı merdiveni için bir çekme ipiydi bu. Doğum günü pastasına üfler gibi hızlı bir nefes verdi. İp metronom gibi ileri geri sallandı. "Burası çatı katına çıkıyor," dedi. "Ama bir çatı katını gördüysen hepsini görmüş sayılırsın zaten."

Eve ve Charlie bu eve taşınalı iki ay olmuştu ama Eve henüz çatı katına ayak basmamış, içinden şöyle bir göz atmak bile gelmemişti. Karanlık yerleri, küf kokusunu ve örümcek ağlarını sevdiği söylenemezdi.

Thomas köşeyi döndü ve yeniden yavaşlayıp durdu. Burada son bir kuytu alan vardı. Yaklaşık bir buçuk metre kadar gidiyor, sonra düz beyaz bir kapıyla sona eriyordu. Thomas kapıya,

hüzünlü bir tabloya bakar gibi baktı. Tereddütle bir adım attı ve tokmağına uzandı. “Burası Alison halanızın odasıydı.” Elini topuzun üzerine koydu, biraz bekledi, sonra geri çekti.

Eve özel bir an yaşandığını sezerek boğazını temizledi. “Şey,” dedi, “siz gezmeye devam edin, keyfinize bakın lütfen.” Bu noktada, evi soymak gibi bir niyetleri olmadığına karar vermişti. “Bir şeye ihtiyacınız olursa ben aşağıdayım,” diye ekledi.

Thomas ona gülümsedi. Yüzünde minnettar bir ifade vardı.

Eve salondaki şöminenin üstünde yer alan paslı çivileri sökmeye kaldığı yerden devam etti. Çiviler, duvardaki dikdörtgen şekilli renk değişimlerinden anlaşıldığı kadarıyla, resim çerçeveleri için çakılmıştı. Ama hiçbirisi ortalı değildi, biraz sağa kaymışlardı. Eve işini bitirmek üzereyken Shylo arkasından inledi. Eve dönüp baktı. Köpek odanın ortasında dimdik durmuş, kulaklarını dikmiş, gözlerini kapalı bir kapıya dikmişti. Bodrum kapısına.

“Shylo?..”

Köpek tepki vermedi.

Eve’in çatı katlarından bile daha çok nefret ettiği bir yer varsa o da bodrumlardı. Aşağı sadece bir kez inmiş, o zaman da merdivenin sonuna kadar gidip içeri şöyle bir bakmakla yetinmişti. Tam da beklediği gibi çıkmıştı: dar, tamamlanmamış koridorlar, köşeler, alçak tavanlar. Bu gibi eski evlerde bodrumlar genelde böyle olurdu.

Çocukken, durmak bilmeyen hayal gücü sağ olsun, bir yanı her bodrumda kötü bir şeyin yaşadığına inanırdı. Bu konuda kâbuslar görürdü. Adı olmayan bir dehşet. Görünmeyen bir noktada pusuda bekleyen, sessiz ve yüz­süz, tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey. Her bodrum, her ev aynı hissi verirdi

ona. Sanki bu adı anlamayan dehşet bölünerek çoğalıyor, dun yadaki tüm bodrumlara yayılıyordu.

Neyse ki bu çocukluk korkusu zaman içinde canlı renkleri olan bir oyuncağın güneşe maruz kala kala solması gibi yavaş yavaş silikleşmişti. Fakat her çocukluk canavarı gibi, yerini sıradan, hatta belki de daha beter yetişkinlik korkularına bırakmıştı: kredi kartı borçları, trafik kazaları, cenazeler. Eve'in zaman zaman bu hayali canavarları tatlı bir özlemle anmasına neden olan şeyler.

Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen bodrumlar onu hâlâ tedirgin ediyordu. Çocukluktan kalma özel bir korku eşliğinde: Bodrum merdiveninden yukarı çıkmak. Bugün bile ne zaman bir bodrumdan yukarı doğru çıksa zihninde o adı konmamış şey, unutulmuş anıların derinliklerinde saklanan bir varlık belirliyordu. Bu varlığın onu takip ettiğine dair o daimi his, yukarı doğru attığı her adımda artan o soğuk ürperti. Neredeyse hissedebiliyor, duyabiliyordu onu: Aşağıdaki karanlıktan hücum eden, topuklarında soluyan nefes, kötü niyetle keyiflenen bir şey.

Bir yanı hâlâ koşmak, o hayali hiçlikten kaçmak istiyordu. Elbette, yüzde 99,8 gibi bir oranla bodrum merdivenlerini bir yetişkin gibi ağır ve temkinli adımlarla çıkabiliyordu. Ama gölgelerin arasından çıktığında başını çevirip aşağı bakma dürtüsüne direnemiyor ve zaten bildiği şeyi teyit ediyordu: Orada hiçbir şey yoktu.

Köpek inlemeye devam etti... ateşin turuncu parıltısı siyah kürkünün üstünde dans ediyordu.

Eve bir kez daha, “Shylo?” diye seslenerek şansını denerdi.

Ama Shylo ona bakmadı; gözlerini bodrum kapısından ayırmıyordu. Eve çekici kenara bırakıp köpeğin yanına gitti. Çömeli kulaklarının arkasını kaşdı. Shylo titriyor, Eve'in elinin altında hafif bir titreşim yayıyordu.

Eve ona doğru biraz daha eğildi. “Ne oldu, kızım?”

Ağır ağır yükselen bir şeyi takip eder gibi Shylo’nun bakışları yukarı kaydı. Ama orada bodrum kapısından başka bir şey yoktu. “Shylo?” diye seslendi Eve tekrar ve köpek yine tepki vermedi. Köpek donup kalmış gibiydi, bakışları boşluğa kilitlenmişti.

Eve huzursuzlanarak ayağa kalktı ve gidip anahtarlığını aldı. Hiç düşünmeden bodrum kapısını kilitledi ve...

Nihayet gördü. Kapı pervazında yukarı doğru ilerleyen siyah bir nokta. Gözlerini kısıp baktı. Sıradan bir ev karıncasıydı. Eve mahcup bir rahatlamayla iç geçirdi. İnanması zor olsa da Shylo böceklerden pek hoşlanmıyordu. Karınca kapının çatlağından içeri girdi ve köpeğin gergin duruşu gevşedi. Eve başını iki yana salladı. “Shylo,” dedi, “beni böyle korkutma.”

Shylo birbirinden farklı renkteki gözleriyle kafasını kaldırdı ve hiçbir şey anlamamış gibi gözlerini kırptırdı. Eve kendini tutamayıp gülümsedi. Elini uzatıp hayvanın kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıdı, sonra işine geri döndü.

Tam son çiviye sökerken aile geri geldi. Thomas şömineyi işaret etti. “Tıpkı hatırladığım gibi,” dedi. “Kışın her akşam yakardık.” Sonra dönüp bodrum kapısına yöneldi ve elini pervazda gezdirdi. “Büyükannenizle büyükbabanız boyumuzu burada ölçerdi.” Avucunu pürüzsüz beyaz yüzeyde gezdirdi. “Şimdi hepsi boyanmış tabii.” Kapı kolunu indirmeye çalıştı ama kilitliydi. Eve’e bakarak, “Bodrumu gezmemizin bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Eve tereddütte kaldı. Söz verdikleri on beş dakikalık süreyi epey aşmışlardı. “Şey, aşağıda bayağı alet edevat var,” diye abarttı. “Biraz tehlikeli...”

Jenny, “Ben tehlikeden korkmam!” diye atıldı.

Eve kendini gülümsemeye zorladı. Çekici sehpanın üstüne bıraktı. “Işığı da yanmıyor zaten,” dedi. “Sigorta kutusunda bir şey var...”

“Bunu o yüzden getirdim ya.” Jenny yeşil kalemine iki kez tıkladı. Kalem, zemine beyaz bir LED ışık halesi yansıttı. Jenny kalemi çılgın bir büyücü gibi havada salladı. “Plüton’dan bile görülebilir bu ışık...”

“Jenny,” dedi Thomas elini kızın küçük omzuna koyarak. “Hanımefendi bodruma girmemizi istemiyor, tamam mı?”

Morali bozulan Jenny başını hafifçe sallayarak onayladı, sonra kaleminin ışığını kapatıp cebine koydu.

Thomas yakındaki saate göz attı. “Evet, millet,” dedi, “hadi bakalım, gidiyoruz. Bu sefer gerçekten.”

Jenny babasının gömleğini çekiştirdi. “Ama evde hâlâ, hâlâ gezilecek yer var.”

Thomas başını iki yana salladı. “Söz verdiğimiz süreyi zaten aştık, ufaklık.” Ailesini antreye doğru yönlendirdi. Ama diğerleri ilerlerken Thomas biraz geride kaldı. Elleri cebinde, gözle riye hâlâ bodrum kapısında idi.

Eve yan taraftaki mutfığa geçip aslında yıkanması gerekmeyen tabakları yıkamaya başladı. Thomas ona baktı. “Evi gezmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Ailem için gerçekten önemliydi.”

Jenny dışında kimse için önemliymiş gibi görünmüyordu ama Eve bu düşüncesini kendine sakladı. Adama bakmadan çelik yünlü süngeri kapıp tertemiz bir tavayı ovalamaya başladı. “Rica ederim,” dedi.

Thomas bir adım yaklaşarak etrafa son bir bakış attı. “Güzel bir şey olsa gerek, değil mi?”

Eve başını kaldırdı. “Ne?”

Thomas mutfakla salonu ayıran eşikte durdu. “Yeni bir yere taşınmak, orayı onarmak, yerleşmek.”

“Ah, evet.” Eve yapmacık bir gülümseme takındı. Oysa o ve Charlie herhangi bir yere yerleşmenin kıyısında bile değillerdi henüz ama bunu da kendine sakladı. Artık yalnız kalmak

istiyordu. “Her neyse, sizlerle tanışmak gerçekten güzeldi,” dedi. Sohbetin sona erdiğine dair nazik bir işarettti bu.

Ama Thomas hâlâ Eve’in görebileceği bir noktada oyalanıyordu. Kıpır kıpırdı, bir şey sormak için cesaretini toplamaya çalışır gibiydi. *Lütfen sorma*. Thomas antreye göz atarak ailesinin onları duyamayacağından emin oldu. Geri dönüp sesini alçalttı. “Yeni taşındığınızı biliyorum ama” –bir an durdu, kararsız ve mahcup görünüyordu– “bir şeyler fark ettiniz mi hiç...”

Kopan bir gümbürtü yüzünden sözü yarıda kaldı. Oğlanlardan biri, “KES ŞUNU!” diye bağırdı.

Thomas antreye doğru ilerledi. Eve de peşinden gitti.

Kapının önünde iki çocuk birbirine girmişti, Paige de onları ayırmaya çalışıyordu. Thomas hiç zaman kaybetmeden araya girip onları ayırdı.

“Newton başlattı,” diye sızlandı uzun boylu olan, yani Kai.

“Tabii ki öyledir...” Thomas sustu, başını sağa sola çevirdi. “Jenny nerede?” diye sordu.

Herkes etrafına baktı, küçük kız ortalıkta yoktu.

“Az önce buradaydı,” dedi Paige kekeleyerek.

“JENNY!” diye bağırdı Thomas; sesinin otoriter bir yankısı vardı. Yanıt gelmedi. Yakınlardaki saatin *tik-tak*larından başka bir şey duyulmuyordu.

Paige de, “Jenny,” diye seslendi ama sonuç alamadı.

Thomas şakaklarını ovuşturdu ve Eve’e döndü. “En küçüğümüz,” dedi iç çekerek. “Saklanmayı sever de.”

“Saklanmak mı?”

“Şipşak saklambaç,” diye açıkladı. “Artık bu huyundan vazgeçtiğini sanıyorduk ama...”

“Jennifer!” diye bağırdı Paige arkadan.

Thomas devam etti. “Onu hemencecik buluruz... Gerçekten çok özür dilerim.”

“Ş-şey, sorun değil,” dedi Eve.

Thomas ileri atıldı ve sesindeki öfkeyi zor bastırarak, “Hadi, Jenny, çık ortaya,” diye bağırdı.

Aile evin içinde kızı aramaya başlarken Eve de kapının yanındaki pencereye yaklaştı. Yılın ilk karı yağmaya başlamıştı. Normalde bu manzara Eve’e tatlı bir huzur verirdi ama bu gece onu huzursuz etmekten başka bir işe yaramamıştı. Charlie neredeydi? Yollar güvenli miydi? Saatine baktı: 20:57. Sadece yirmi dakika gecikmişti. Eve yine de telefonuna uzanıyordu ki...

Ormanın derinliklerinde bir ışık yandı. Eve durdu ve gözlerini kısarak baktı. Soluk mavi bir noktaydı ve karanlıkta ona doğru süzülüyormuş gibiydi. Bir el feneri mi? Bu saatte, bu soğukta bu kim olabilirdi ki?

Jenny?

Hayır, mesafe çok fazlaydı ama... Eve pencereye yaklaştı. Gözleri karanlığa alışınca görüntü netleşmeye başladı. Işık sabitti; hareket sadece kar yağışının yarattığı bir yanılsamaydı. Bir veranda lambası mıydı? Park etmiş bir araba? Orada yol var mıydı ki? Ağaçlar yüzünden mesafeyi kestirmek zordu. Derken ışık aniden söndü ve karanlık geri döndü.

Yukarıdan başka bir gürültü geldi. Boğuk sesler.

Eve üst kata koştu. Aile koridorda bir araya toplanmış, sıkı bir halka oluşturmuştu ve bir şeye bakıyordu. Eve yaklaşıp Paige’in omzunun üzerinden baktı. Bir zamanlar servis asansörünü örten duvar kâğıdı sökülmüştü ve bir parçası aşağı sarkıyordu. Kare metal kapak aralıktı ve boruların, kırılgan ve kırmızımsı-pembe yalıtım malzemesinin uzandığı karanlık bir boğazı açığa çıkarmıştı. Görünürde asansör yoktu.

Thomas eğilip içeriye doğru, “Jenny?” diye seslendi. Yanıt gelmedi, sadece sesinin yankısı döndü. Thomas iç geçirerek diğerlerine döndü. “Görünüşe göre bodruma inmenin bir yolunu bulmuş.”

BELGE_A12_K9

Tanım: Yale Courier gazetesinin "Ücretsiz" bölümünde yayımlanmış bir ilan dökümü. Tarih bilinmiyor.

ÜCRETSİZ ÇİKOLATA RENGİ LABRADOR

Safkan Labrador Retriever cinsi köpeğimiz Buckley için yeni bir yuva arıyoruz. İki yaşında. Bir ay yetecek kadar mama temin edilecektir. Oğlumuzla yaşadığı bir olay nedeniyle artık onu evde tutamıyoruz. İsteyenle detaylar paylaşılabilir.

Kendisiyle birlikte bir kulübe, oyuncaklar, yatak ve karaciğerli ödül mamaları verilecektir. Buckley'nin tüm aşıları tamdır ve geçen kasım ayında veteriner kontrolünde sağlığının gayet iyi olduğu söylenmiştir.

Tepkisel davranışlar sergileyebilecek bir köpeği kabul edebilecek deneyimli, sevgi dolu bir yuva arıyoruz. İlgileniyorsanız lütfen şu numaradan beni arayın: [numara gizlenmiştir].

.. --.. ..

SAKLAMBAÇ

Thomas ve Eve ellerinde fenerlerle bodrum basamaklarını indi. Thomas önde, Eve arkadaydı. Diğerleriyse yukarıda bekliyordu. Paige ilk başta Jenny'yi hep birlikte, grup olarak aramayı önermişti ama Thomas buna karşı çıkmıştı. "Biz dramatik tepkiler verdikçe," demişti, "saklandığı süre uzuyor."

Gıcırdayan basamaklardan inerken Eve elini taş duvara dayayarak dengesini sağladı, duvarın dokusu avucunun altında zımpara gibi pütürlüydü. Aşağı indiklerinde iki kola ayrılan dar bir koridora girdiler. Fenerleriyle etrafı taradılar. Buranın karanlığında sıradışı bir ağırlık vardı; sanki ışığı emiyor, bilinmeyen bir amaç uğruna stokluyordu.

Hava yoğundu. Nemli. Her nefeste ağızda hissedilen bayat bir küf tadı geliyordu. Ağza bozuk para doldurulmuş gibi metalik bir tat. Şiddetli bir yağmurdan sonraki ağaç kabukları gibi ekşi. Rutubet tepedeki kırıslara işlemişti; hepsinin üstünde kaygan, parlak tabakalar vardı. Henüz öyle bir şey yoksa bile zaman içinde evin yapısal bütünlüğünde sorun çıkmasına neden olacak bir şeydi bu. Evi tamamen yıkmak için bir neden daha.

Thomas koridorun iki tarafına da baktı. Gölgelere endişeyle, sanki orada sadece onun görebileceği bir tehlike varmış gibi göz gezdirdi. Sonra bu düşüncüyü zihninden atarak yakındaki

bir taşıyıcı kolona yöneldi. Boşlukta yankılanan o klasik “gizli şifreli kapı vuruşu” ritmini çaldı:

Tak – tak-tak-tak – tak...

Bir yanıt beklercesine son iki vuruşu atladı. Ama sadece sessizlik karşıladı onu. Boş ve donuk bir sessizlik. Thomas etrafına biraz daha baktı ve gözleri karanlık bir köşeye takıldı. Servis asansörü orada, karanlığın ardındaydı; kapısı aralık, taşıyıcı sepeti boştu.

Thomas kaşlarını çattı. “Sessiz olalım ve ayrı ayrı arayalım,” dedi. “Bu Jenny için tamamen bir oyun. Seni duyarsa ya kaçarsa ya da işi daha da inada bindirir.” Sesi bunu defalarca yaşamış birinin yorgunluğuyla boğuklaşmıştı.

“Bodrum tahmin ettiğinden büyük,” dedi. “Planlarda üst katın alanından daha büyük. Bir sürü köşe bucak ve saklanacak alan var.” İç çekti. “Jenny’nin hareket ettiğini görürsen hemen peşinden koşup onu yakala. Ciddiyim. Yoksa bütün gece burada kalırız.”

Eve doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırptırdı. “Yani... öylece yakalayayım mı?”

“Biliyorum, biliyorum.” Thomas’ın yorgun yüzü bunun saçmalık olduğunu kabul eder gibiydi. “Bunun da oyunun parçası olduğunu düşünüyor. Beni çağırabilirsin ama gelene kadar... Jenny çok hızlıdır, saklanmakta da bayağı iyidir.”

“Tamam...”

Thomas, Eve’in arkasına baktı. “Sen o tarafa git.” Dönüp kendi arkasına baktı. “Ben de bu tarafa gideceğim.”

Eve daha yanıt bile veremeden adam sola dönüp gözden kayboldu. Yalnız kalan Eve olduğu yerde durup düşüncelere daldı. Bu gece rahat bir cuma akşamı geçirecekti güya. Oysa tanımadığı bir evin pis bodrumunda tanımadığı bir çocuğu arıyordu. Tabii Charlie’nin yokluğu da zihninde yankılanıyordu. Yukarı çıkar çıkmaz onu arayacaktı.

Kaderine boyun eğerek sağdaki dar koridordan ilerlemeye başladı. Bir köşeyi dönünce iki arabalık bir garaj büyüklüğünde bir odaya denk geldi. Kokusu da garaj gibiydi; ıslak karton ve ne idüğü belirsiz kimyasalların karışımı. Harika. Sarsak raflar dört sıra hâlinde odayı çevreliyordu. Üstleri paslı ıvır zıvırların tıktırıldığı kutularla tıka basa doluydu. Eve ağır adımlarla ilerlerken ayak sesleri kontrplak zemini gıcırdatıyordu. Biri-leri taş zeminin üstüne tahtaları öylece bırakıp işine bakmış gibiydi. Vay be. Rafların arasından dolanırken, fenerinin ışığı raflara yamuk yumuk gölgeler vurmasına neden oluyordu. Hareketli ve kaygan. Her köşeyi, saklanılabilecek her noktayı kontrol etti. Jenny'ye dair hiçbir iz yoktu. Tam çıkmaya hazırlanıyordu ki...

Yere bir şeyler döküldü. Eve'in hızla dönmesine neden olan ince, tiz bir çarpma sesi. On adım ötede, bir teneke kutu yavaşça yarım daire çizerek yuvarlanıyordu. Etrafına dağılmış çiviler ve vidalar hâlâ dönüyordu. *Harika*, diye düşündü Eve, *şimdi çocuk bu çivilerin üstüne basacak, tetanos olacak, biz de mahkemelik olacağız.*

İç çekerek yürüyüp çömeldi. Feneri kenara koydu ve eline batmamasına dikkat ederek çivileri tekrar kutuya doldurdu. Ama sonra rahatsız edici bir soru geldi aklına:

Kutu nasıl devrildi ki?

Çocuk ortalıkta değildi, demek ki sebep o olamazdı... Omzundaki paranoya maymunu Mo devreye girmek üzereydi ki: Kontrplak.

Tabii ya. Ağırlığı tahta döşemeleri oynatmış, rafın dengesini bozmuş ve kutunun düşmesine neden olmuştu. Occam'ın usturası. Charlie'nin ona öğrettiği bir terimdi bu da: En basit açıklama genellikle doğrudur. Eve mahcup bir gururla gülümsedi.

Çivileri toparlarken feneri yavaşça yuvarlandı. *Yamuk zemin, harika.* Ayağını uzatıp feneri durdurdu ve... fenerin ışığında bir

şey dikkatini çekti. Bir sıra ötede, yerdeki incecik, siyah noktalar. Feneri alıp sessizce yaklaştı. Daha fazla karınca.

Kontrplağın bir çatlağından çıkıyorlardı. Hepsi aynı yöne ilerliyor, sonra da gözden kayboluyorlardı. *Bu normal karınca davranışı mı?* diye düşündü Eve. Aklında bir belgeselden hayal meyal hatırladıkları canlandı. David Attenborough'nun normal karınca davranışı üzerine söyledikleri. Merakla ilerleyip başka bir dar koridora girdi. Bu seferki koridor yaklaşık altı metre boyunca uzanıyordu ve her iki yanında yeşil kapılar vardı. En uçta da sola ve sağa ayrılıyordu. Burada çok fazla saklanma yeri vardı.

Bir panik nöbetinin eşiğindeyken kendini durdurdu ve derin bir nefes alıp verdi. Etrafına bakındı. Gördükleri, duydukları, hissettikleri, kokladıkları, tattıkları. Yakındaki bir havalandırmadan gelen boğuk uğultu, sol omzuna çarpan serin hava akımı. *Anda kal*, diye hatırlattı kendine. Beton duvarlar, donuk gri renk. Bu da danışmanın öğrettiği başka bir teknikti: Odaklama.

Stres anlarında çevrene, duyularına dair zihinsel notlar al. Şimdiki âna odaklı kal.

Küf kokusunu zihnine not etti, o akşam içtiği nane çayının damağında kalan tadını.

Biraz sakinleşmiş hâlde feneri aşağı tuttu. Karınca sürüsü, tozlu zemin boyunca bir yağ lekesi gibi kıvrılıyor, uzak köşeye yöneliyordu. Eve onların kontrplağı döven minicik ayaklarının seslerini duyar gibiydi. Nereye gittiklerini, neden hep aynı yönde ilerlediklerini bilme ihtiyacı hissetti.

İlerleyerek köşeyi döndü ve kemik beyazı bir kapıyla karşılaştı. Karıncalar o kapının altından içeri süzülüyor, karanlıkta bir çizgi oluşturuyorlardı. Kapı kolunu çevirip içeri girdi. Bu oda, evin birleştirici bir teması olmaması temasına cuk oturuyordu. Tuğla duvarlar pembeye boyanmıştı, zeminse o bildik

siyah beyaz karolardan oluşuyordu. Karıncalar dümdüz ilerle yerek sol köşeye yöneliyor, gökyüzü mavisine boyanmış ancak boyası çatlayıp dökülmüş eski bir gardırobun altına giriyorlardı. Gardırop kapaklıydı ve aralık tahtalar arasından bakabilecek bir çocuk için mükemmel bir saklanma yeri idi.

Tam o anda, feneri kapı aralığından bakan parlayan gözleri yakaladı. Bingo. Jenny köşeye sıkışmıştı artık. Karıncaları unuttan Eve sessizce yaklaştı, eliyle kapağın kulpunu kavradı, kapıyı açtı ve...

İçerisi boştu.

Çocuk falan yoktu. Sadece arka panele yaslanmış, yuzu duvara dönük bir tablo vardı. 60x90 cm boyutlarında, gümüş rengi pul pul dökülmüş bir çerçeve. Gözlerin parlamasını açıklayan şey buydu.

Ama... o gözler kırılmamış mıydı? diye sordu Mo.

Işık hareket ederken oluşan bir yanılsamaydı muhtemelen. Occam'ın usturası. Eve çerçeveyi tekrar panele yasladı. Tablo kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Eve eğilip kolunun yeniyle yüzeyi sildi.

Güneşin donuk ışığıyla aydınlanmış bir dizi ağacın resmedildiği yağlı boya bir tabloydu bu. Soğuk renkler kullanılmıştı; soluk yeşiller, açık griler, mavimsi kahverengiler. Ön planda çikolata rengi bir Labrador, yüzünü ormana dönmüş duruyordu. Kuyruğu dümdüzdü ve kulakları görünmeyen bir tehlikeyi sezmiş gibi dikilmişti. Sol yanında, yere bırakılmış kırmızı bir gaz lambası vardı, ormana turuncu bir parıltı yayıyor ama yalnızca dalları, ağaçları ve gölgeleri gösteriyordu.

Sanatçının niyeti ne olursa olsun, resim insanın içini ürpertiyordu. Eve için duvara asılacak bir şey değildi ama sanatçının, artık her kimse, yetenekli olduğu belliydi. Şayet bu Thomas'ın annesinin eseriye Thomas onu kesinlikle hafife almıştı. Bu tablo, Eve'de yeniden güzel sanatlar okuluna dönme

isteği uyandıracaktı neredeyse. Neredeyse. Dikkatlice, saygılı bir tavırla tabloyu yerine koydu ve dolabı kapattı.

Fenerini yere, karınca sürüsüne doğru çevirdi. Son kalanlar da gardırobun altına giriyordu. Eve diz çökerek başını yere yaklaştırdı ve dolabın altına baktı. Hepsi bir köşeye yöneliyor, fayansların arasındaki bir çatlakta toplanıyordu. Artık aceleyle, birbirlerinin üstüne tırmanarak, deli gibi hareket ediyorlardı. Telaşla aralıktan geçmeye çalışıyorlardı.

Eve'in içini bir huzursuzluk kapladı. Ayağa kalkıp çıkışa doğru baktı. Kapının hemen yanında ahşap bir delikli pano vardı. Üzerinde aletlerin soluk izleri kalmıştı: bir matkap, bir testere, bir çekiç. Buna pek takılmadan odadan çıktı, köşeyi döndü ve olduğu yerde kalakaldı.

Dar koridorun ilerisinde birisi duruyordu. Sırtı dönüktü. Kıpırtısızdı. Thomas'tı bu. Kollarını iki yana sarkıtmıştı ve sırtı baston yutmuş gibi dimdikti. Sol elinde beyaz parmaklarla sım-sıkı tuttuğu feneri yere doğrultulmuştu; sert ışık, ayakkabısının yarısını ve beton zemini aydınlatan bir hale yayıyordu.

"Thomas?"

Cevap gelmedi. Adam hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Hatta her nasılsa koridorun kendisinden bile daha hareketsiz görünüyordu... *Nefes alıyor muydu acaba?*

"T-Thomas?"

Yine tepki gelmedi.

Eve gergin gergin arkasına baktı. Thomas tek çıkış yolunu kapatıyordu. Boğazını temizleyip bir kez daha denedi. "Thomas..." Hâlâ cevap yoktu. Adam bir vitrin mankeni gibi zamanda donup kalmıştı sanki. Niyeti Eve'i korkutmaksa başarılı olmuştu. Eve bir koşu adamın yanından geçip geçmemesi gerektiğini düşündü.

Bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha. Artık kol mesafesindeydi ki Thomas aniden döndü. "Tanrım." Adam irkilerek elini

göğsüne götürdü. “Amma sessiz geldin.” Eve’in tedirgin bakışını fark etti. “İyi misin? Sanki biraz... korkmuş gibisin.”

“Ben... şey.” Eve’in dili tutulmuştu. “Sana üç kere falan seslendim.”

Thomas özür diler gibi gülümsedi. “Evet, artık o kadar iyi duyamıyorum. İyi olduğuna eminsin ama, değil mi?”

“Ben...” Eve konuşmayı sürdürmeyi düşündü ama sonra, “Bodrumları pek sevmem de,” demekle yetindi.

“Sen mi ben mi?” dedi Thomas.

Eve huzursuz huzursuz kollarını ovuşturdu. “Bir şey bulabil-din mi?” diye sordu.

Thomas’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Sayılır.”

Eve’i bodrumun öbür tarafına götürdü. Bir köşede çömeli-p fenerini oldukça dar bir aralığa tuttu. Bir çocuğun bile ancak yan dönerek geçebileceği bir yerdi. Işık, kirişlerin, yalıtımın ve boruların arasından geçip küçük bir açıklığa ulaşıyordu. Muhtemelen evin orijinal planından kalma artık bir boşluktu. Yıllar boyunca yapılan eklemeler sonucu oluşmuş bir fazlalık.

“Oraya saklanmış,” dedi Thomas iç geçirerek. “Görüş alanı-mızın hemen dışında.”

“Şey,” dedi Eve, “ona seslenmemiz gerekmiyor mu?”

Thomas başını yana eğip öneriyi değerlendiriyormuş gibi yaptı. “Bu döngüyü daha önce de yaşadım,” dedi. “Jenny bir yer bulur, kampını kurar ve ona alan tanımazsak pes etmez.”

“Peki ama... Sadece oranın güvenli olduğundan pek emin değilim...” Eve’in kafasında yeniden dava senaryoları dönmeye başladı.

“Güvenli,” dedi Thomas. “Kız kardeşimle sürekli oraya saklanırdık; sadece beton bir köşe, aşağı yukarı bir gömme dolap kadar.”

“Şey... ben içeri girip onu çıkarsam?” Gerçekten dar bir aralıktı ama belki başarabilirdi. Belki.

“Teklifin için teşekkür ederim ama bu pek iyi bir fikir değil. O aralıktan gitmeyi başarsan bile onu oradan çıkarmak için biraz bağırış çağırış ve birkaç tekme gerekebilir. Jenny ısıdır.”

Eve onu süzdü. Az önce kızı yakalamasını söylememiş miydi? Ayrıca, Jenny hiç de çılgık atan, saldıran bir çocuk izlenimi vermemişti ama... Eve, bir ebeveynin kendi çocuğu hakkındaki fikrine karşı çıkacak değildi.

Thomas kollarını kavuşturup ayağıyla yerde tempo tutarak düşündü. Birkaç saniye sonra yaklaştı. “Dediğim gibi, şu an yapabileceğimiz en mantıklı şey yukarı çıkıp ona alan bırakmak ve kendi çıkmak isteyene kadar beklemek.” Saatine baktı. “Burası onu tatmin etmeyince yukarı çıkar. Hep öyle yapar.”

Eve bir süre bunu düşündü. “Peki ya başka bir saklanma yeri bulmasını nasıl engelleyeceğiz?”

Thomas kibar ama gergin bir gülümsemeyle cevap verdi. “Bulmaz. Jenny buradan sıkılınca doğrudan yukarı çıkacaktır.” Bunu sanki evrensel bir yasadan, yerçekimi kadar kesin bir şeyden bahseder gibi söylemişti. Sonra dar geçide dönüp karanlığa seslendi: “Jenny, biz yukarı çıkıyoruz.”

Sessizliğin nemli bir ağırlığı vardı; sanki gölgeler, kelimeleri daha yolun yarısında yutmuş gibiydi. Thomas bir kere daha, “Jenny?” diye seslendi. Bu kez sesinde belli belirsiz bir endişe vardı.

Yine yanıt gelmedi.

Thomas’ın boynundaki bir kas seğirdi. Gerginlikle yakasını çekiştirdi. Sonra dilini, “Pekâlâ!” der gibi damağında şaklattı. Yavaşça kolunu kaldırdı. Bileğini çevirerek yakındaki bir boruya vurdu:

Tak – tak-tak-tak – tak...

Ortama uzun bir sessizlik yayıldı. Sonra, geçidin ucundan, iki hafif tıkırtı yankılandı. Betona çarpan parmak boğumları.

“İşte orada,” dedi Thomas ayağa kalkarak. “Hadi yukarı çıkalım.” Thomas kalkıp gitti ama Eve bir süre arkada kaldı. Daracık geçitten, o klostrofobik aralıktan, ardındaki düşmanca karanlıktan gözlerini alamıyordu. *Adamın birazcık daha endişeli olması gerekmez mi?*

“Eve?”

Başını çevirdiğinde Thomas’ın bakışlarıyla karşılaştı.

Adam birkaç metre ötede durmuş, fenerini yukarı kaldırmıştı. “Geliyor musun?”

“Evet...” Eve karanlık geçide son bir kez baktı, sonra adamın peşinden ilerledi.

Mahzenden çıkarken, tüm bu olanların üzerinde bıraktığı histen kendini bir türlü kurtaramadı. Tamam, ebeveynlik tecrübesi yoktu ama bu tür davranışlar daha net bir tepki gerektirmez miydi? En azından bir çeşit ultimatoom verilemez miydi? “Üç dakika içinde çıkmazsan Pokémon kartlarını alıyoruz.” Ya da işte çocuklar şimdilerde neyle oynuyorsa.

Eve tereddütle bu endişesini dile getirdi ama Thomas, Jenny’ye alan tanımanın şu an tek makul çözüm olduğu konusunda diretti. Eve teslim oldu. Açıkçası bodrumdan çıkacağı için sevinmişti.

Sarsak basamaklara doğru ilerlediler. Merdivenden çıkarken Eve uzun bir aradan sonra, ilk kez kendini bir şey tarafından takip ediliyormuş gibi hissetmedi, kaçma dürtüsüne kapılmadı. Gerçi buna rağmen bodrumdan çıkıp salona adım atarken arkasına dönüp bakmaktan kendini alamadı. Dar merdiven boşluğuna baktı ve zaten bildiği şeyi bir kez daha doğruladı: Orada hiçbir şey yoktu.

BELGE_B12_GÖSTERİ

Tanım: Yale Courier gazetesinden bir ilan.

AĞIR METAL YALE'I İSTİLA EDİYOR

Çok sevilen yerel metal grubu "Ring of Eyes", bu pazar günü Maguire's Pub'da sahne alacak. Kapıda sadece elli sent. AC/DC, Black Sabbath, Judas Priest gibi grupların klasik parçalarının yeni düzenlemelerine ek olarak yepyeni özgün şarkılar da dinleyeceksiniz!

Yalnızca 21 yaş ve üzeri.

Müzik saat 19:00'da başlıyor!

---.---.---

Düzenleme
Ny.ozlem

SÖHBET

Thomas'ın ailesinin geri kalanı tuhaf bir sessizlik içinde üst kattaki salonda yer alan şöminenin önünde toplanmıştı. Yüzlerine vuran turuncu parıltı, her yöne uzayan, ağ gibi titrek ve uzun gölgeler oluşturunuyordu. Paige ahşap bir sandalyenin kenarına ilişmiş, kollarını kucağında kavuşturmuştu. Gözleri kapalıydı. İlk anda meditasyon yapıyormuş gibi görünüyordu ve kaşlarını çatmasına bakılırsa, bundan pek keyif almıyordu. İki oğlansa annelerinin ayaklarının dibinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Şömineye her biri içi boş bir çıtırtıyla tutuşan tahta kıymıkları atıyorlardı.

Thomas boğazını temizledi. "Artık iş bekleme oyununa döndü."

Paige pek etkilenmemiş bir ifadeyle gözlerini kırıştırarak kocasına baktı. "Şimdiden pes mi ediyorsun?"

"Onu bir kovuğa saklanmış hâlde bulduk," dedi Thomas. "On, bilemedin yirmi dakikaya pes eder."

"Kovuk mu?" Paige sanki yanlış duymuş gibi kaşlarını çatı.

Thomas başıyla onayladı. "Güvenli ama... erişilemez."

Paige'in çenesi gerildi. "Yani onun orada, zifiri karanlıkta, tek başına saklanmasına izin mi vereceğiz?"

Thomas omuz silkti. "Fenerli kalemi yanında."

Paige'in duymak istediği cevap bu değildi.

Thomas duraksayıp bir sonraki kelimelerini dikkatle seçti. “Nasıl olduğunu biliyorsun. Biz peşine düştükçe saklanma süresi uzuyor.”

Paige yorgunlukla iç çekti. “Yaralanabilir, Thomas. Bizim evde olsa hadi neyse derdim ama burası bir yabancının evi.”

Thomas başını iki yana salladı. “Biliyorum, biliyorum...”

Eve, patlamayı izlemek istemediği için odadan çıksa da kendini tutamayarak kulak kabarttı. Gözden uzak bir noktada durmuş, sırtını duvara dayamıştı. Merak duygusu galip gelmişti. Yanındaki pencerenin yansımasından aileyi görebiliyordu.

Paige ayağa kalkıp oğullarından uzaklaştı. “Jenny bunu yıllardır yapmıyordu.”

Thomas da karısının peşinden gitti ve sesini alçaltarak konuştu. “O zeki bir çocuk,” dedi. “Kendi başının çaresine bakabilir.”

Bu sözler Paige’i teselli etmekten çok uzaktı. “Taşındığımızdan beri böyle. Evden ayrıldığımızdan beri, aynı çocuk değil sanki.”

Thomas yaklaşarak elini karısının omzuna koydu. Muhtemelen karısını teselli etmek için yaptığı bir hareketti ama daha çok patronluk taslayan birine benzemişti. “Paige,” dedi, “asıl farklı *davranmasa* endişelenirdim. Yerleşince her şey normale döner.”

Paige, Thomas’ın elini omzundan iterek pencereye döndü. Rüzgârın karı savurarak girdaplar oluşturduğu soğuk geceye baktı. “Minnesota.” Bu kelime ağzından bir küfür misali döküldü. “Orada kışın sıcaklık eksi dörtlere kadar iniyor, biliyorsun değil mi?”

Eve, Thomas’ın verdiği karşılığı tam duyamadı. Her ne diyse Paige’i gülümsetmişti ama Eve, bunun mutlu bir gülümseme mi yoksa acı bir tebessüm mü olduğunu kestiremedi. Paige nefesini burnundan vererek kollarını kavuşturdu. Demek ki

acıydı. Konuşmalarına kulak misafiri olmadıklarından emin olmak ister gibi oğullarına baktı. Onlar hâlâ Süpermen mi yoksa Flash mı daha hızlı diye tartışıyordu.

Paige yeniden dönüp sesini alçalttı. “Abim Minnesota’daki ilkyardım günlerinden bir hikâye anlatmıştı. Yaşlı bir kadının steysin vagon arabası kar fırtınası esnasında otoyolda bozulmuş. Jay ve ekibi oraya ulaştığında kadını elleri direksiyonda donmuş hâlde bulmuşlar. Otuz dakika, Thomas. Soğuk onu öldürmeye yetmiş.” Paige aldığı nefesi burnundan verdi. “Bazıları donarak ölmenin huzurlu olduğunu söyler ama Jay, kadının yüz ifadesine bakınca hiç de öyle görünmediğini söylemişti. Ellerini direksiyondan zorla ayırmak zorunda kalmışlar; cesedini çıkarabilmek için.” Görüntünün etkisi iyice yerleşsin diye kısa bir süre duraksadı. “İşte Minnesota böyle bir yer,” diye ekledi. “Yaşlı kadınlar steysin vagon arabalarında donarak ölür.”

Thomas bir süre düşündükten sonra, “Ben de taşınmaktan mutlu değilim,” dedi. “Ama fazla seçeneğimiz yok. Ayrıca...”

“Bir daha, ‘Değişim tebdil kıyafet gezen bir fırsattır,’ dersen, çılgılık atacağım,” diye araya girdi Paige.

Thomas tereddüt etti, ağzı yarı açık. “Öyle demeyecektim ki...”

Penceredeki yansımada, Thomas’ın gözleri birden Eve’e kayd ve onu dinlerken yakaladı. Eve utançla geri çekildi, hole geçti ve basamaklara çöküp oturdu. Paige ve Thomas salonun gözden uzak bir noktasında tartışmaya devam etti. Eve yeniden kulak kabartma isteğiyle savaştı.

Onun yerine çenesini ellerine dayadı; gecenin tuhafıkları kafasında bir teneke kutunun içindeki çakıl taşları gibi takırdayıp duruyordu. Evet, tek tek bakıldığında hiçbir olay büyük bir endişeye neden olabilecek bir şey gibi görünmüyordu ama hepsi bir araya geldiğinde...

Ayrıca Charlie nerede kalmıştı sahi?

Eve holdeki saate baktı. Yaklaşık bir saat gecikmişti...

Kamyoneti bozuldu, dedi Kiro Maymun umursamaz bir tavırla. Eve onu neredeyse gözünün önünde görebiliyordu: Sar-sak bir çitin üzerine oturmuş, kırık bir banjoyu akort ediyordu. Elleri çoktan soğuktan direksiyona yapışmıştır.

Eve bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı ama... pencereye baktı; kar iyice şiddetlenmişti. O dağ yolları normal günlerde bile tehlikeliydi. Charlie kış lastiklerini takmış mıydı acaba? Ya...

Onu bir daha asla göremeyeceksin.

Telefonunu çıkardı ve... ekranın çatlamış olduğunu gördü. Sağ alt köşeden başlayıp sola doğru yükselen tırtıklı bir çizik. Ne zaman olmuştu bu? Çatlak, Eve'in kilit ekranındaki görüntüyü -Charlie'nin çenesini yalayan Shylo'nun olduğu bir port-re- bozmuştu. Ana ekrana girdi. Bir cevapsız arama, bir sesli mesaj. İkisi de Charlie'dendi ve ikisi de az önce gelmişti. Tam sesli mesajı dinleyecekti ki...

O anda ön kapı savrularak açıldı ve Charlie içeri girdi. Bir elinde bir paket altılı bira, diğerinde bir şişe şarap tutuyordu. "Geciktim," dedi üzerindeki karları silkeleyerek. "Yollar berbat. Giderek de kötüleşiyor."

Eve'in içi sıcak ve yatıştırıcı bir rahatlama dalgasıyla doldu. Hemen ayağa fırladı ve holü geçip ona öyle sıkı sarıldı ki Charlie bir an nefessiz kaldı. "Off." Charlie tereddüt etti çünkü bu ani sevgi patlaması karşısında epey bir afallamıştı. Sonuçta bu tür sarılmalar genelde havaalanlarındaki karşılama kapılarında olurdu. Charlie içkileri yere koyarak Eve'e karşılık verdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim?"

Eve birkaç saniye daha sarıldıktan sonra geri çekildi.

"Her şey yolunda mı?" Charlie portmantoyu açtı ve yabancı paltolara kafasını eğerek baktı. Eve tam ona açıklama yapacak-ken Thomas köşeyi döndü. Charlie daha da şaşkın bir ifadeyle ona bakakaldı.

“Bu Thomas,” dedi Eve. “Bu evde büyümüş, ailesine evi gezdiriyordu ve...”

“Kızımız birden şipşak saklambaç oynamaya karar vererek bodruma saklandı,” diye iç çekti Thomas, Charlie’ye elini uzatarak. Tokalaştılar.

“Ben Charlie,” dedi. “Charlie Bastion.” Montunu astı. “Şipşak saklambaç, öyle mi? Küçük erkek kardeşim de hep yapardı. Peki oranın güvenli olduğundan emin misin?”

“Küçük, ulaşılmaz bir kovuk bulmuş,” dedi Thomas mahcubiyetle. “Birazdan sıkılıp çıkar. Biz de sizi daha fazla rahatsız etmeden gideriz. Gerçekten kusura bakmayın.”

“Anlıyorum...” dedi Charlie. Gözleri Eve’e, sonra tekrar Thomas’a kaydı. “O sokaktaki nakliye kamyonu sizin mi?”

Thomas başıyla onayladı. “Yukarı çıkarken engel olmadı ya?”

“Hayır.”

Eh, bu kadarı doğrulandı bari, diye düşündü Eve. Aile ormandan el ele yürüyerek çıkmamış.

“Her neyse,” dedi Thomas, “misafirlik süremizi çoktan aştık.” Eve’i işaret etti. “Partneriniz çok sabırlı biri ve sizin en başta bizi istemediğinizi biliyorum, tamamen anlaşılır bir durum...”

“Sizi istemedim derken?” diye araya girdi Charlie.

İkisi de ona dönünce Eve’in yüzü ateş gibi yandı. “Evet, şey... telefonda,” diye salladı Eve. “Seni arayıp eve bakabilirler mi diye sormuştum ya?”

Charlie sonunda durumu kavradı. Eve, meşhur Charlie’ye Danışayım kartını oynamıştı. “Aa, doğru ya.” Zoraki bir gülümseme takındı. Charlie yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı, özellikle de sosyal gerginlikten kaçınmak gibi basit sebeplerle söylendiğinde. *Açık ol, derdi hep. Birinden hoşlanmadın mı? Çek siktiri.* Eve ise içinden hep söylemesi kolay diye düşünür ama bunu hiç dile getirmezd.

Charlie, Eve'e sessizce, *İyi misin?* bakışı attı. Eve hafif bir baş sallamayla karşılık verdi. *Eh işte...*

Charlie portmantonun kapağını kapatıp Thomas'a döndü. "Ee, hatırladığın gibi mi?"

"Ev mi?"

Charlie başıyla onayladı.

Thomas omuz silkti. "Çok değişmiş; eklemeler, çıkarmalar falan. Ama genel olarak hâlâ aynı. Açıkçası bana sorarsanız çoğu değişiklik iyi yönde." Kısa bir anlığına durdu ve gözleri yukarıya –eskiden babasının avizesinin asılı olduğu yere– kayd. Sonra Charlie'ye baktı. "Eve, burayı tadilatla yenilemeyi düşündüğünüzü söyledi."

"Bir ihtimal." Charlie hole sanki ilk kez bakıyormuş gibi şöyle bir göz gezdirdi. "Ya da yerle bir edip yeniden inşa edeceğiz. İnan biz de daha karar vermedik."

Eve bunu duyunca irkilir gibi oldu. Bu tam bir Charlie klasiği: Bir adamın çocukluk evini yıkabileceğini hiç umursamadan dile getirmek.

Eve, Thomas'ın tepkisini görmek için yan gözle ona baktı ama adam hiç etkilenmiş görünmüyordu. Ellerini beline dayamış, o film yıldızı gülümsemesiyle öylece duruyordu. "Eğer yıkarsanız," dedi, "lütfen bana videosunu gönderin. İçimdeki çocuk bunu izlemeye bayılır."

Charlie buna ciddi ciddi gülerek karşılık verdi. *Gerçekten mi?* diye düşündü Eve. *Yoksa adama şimdiden ısınmaya mı başladı?* Ama belki de *o kadar* şaşırtıcı değildi. Sonuçta Charlie, Eve'in gördüğü tuhaf şeyleri görmemişti. Hem o zaten çoğu zaman insanların iyi olduğu ön kabulüyle yaşırdı. Misafirperver ve güven doluydu ama bu, saflıktan ya da görev bilincinden ziyade insanlara şüpheyile değil, güvenle yaklaşma eğiliminden kaynaklanıyordu. Eh, biri onun güvenini zedeleyecek kadar aptalsa, yandı demektir. Bu yönüyle –ve daha birçok açıdan– Eve'le taban tabana zıt karakterlerdi.

“Her neyse,” dedi Thomas, “yemeğimizi bölmeyelim. Jenny pes edene kadar kenarda dururuz.”

“Yani,” dedi Charlie, önce Eve’ye sonra tekrar Thomas’a bakarak, “bize katılabiliyorsunuz aslında.”

Eve’in çenesi gerildi.

Thomas tereddüt etti. “Emin misiniz? Biz iyiyiz aslında, öğlen bayağı yedik.”

Charlie omuz silkti. “Siz bilirsiniz tabii ama bol bol yemeğimiz var.”

Thomas onay ister gibi Eve’ye baktı. “Sorun olmayacaksa...” dedi.

Charlie onun bu bakışını fark etmeden, “Sorun olsaydı teklif etmezdim,” dedi.

Thomas bir şeyler söylemeye başladı ama Eve artık konuşmayı dinlemiyordu. Gözleri, Charlie’nin simsiyah, kısacık saçındaki alakasız bir kar tanesine takılmıştı. Kar tanesi eriyor, kenarları yumuşuyor ve Charlie’nin kulağının arkasından aşağı süzülüyordu. Eve bir anda onu kolundan tutup kenara çekmek ve çocuğun bodrumda oluşuna aldırmadan bu aileyi hemen evden kovmasını söylemek istedi. Partneri onun bu kadar rahatsız olduğunu nasıl anlamazdı? Tamam, Charlie duyguları okumakta çok başarılı sayılmazdı ama Eve’in bu ailenin varlığından pek de mutlu olmadığı açıktı ve...

“Bize bir dakika verir misin?” diye araya girdi Eve.

İkisi de konuşmalarının ortasında durup gülümseyerek ona döndü. “Hı?” diye sordu Thomas.

“Şey, sadece partnerimle bir dakika baş başa konuşmak istiyorum,” diye tekrarladı Eve.

“Ah, tabii.” Thomas salona çekildi.

Charlie, Thomas duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi. “Vay canına.” Gülümsedi. “Bir saatliğine dışarı çıktım, döndüğümde Brady Ailesi eve taşınmış.”

Eve gülmedi. Yere bakıyor, dudaklarını ısırıyor, doğru sözcükleri arıyordu.

“Hey,” dedi Charlie, “ne oldu?”

Eve ofladı. Bir yanı, olan biten her şeyi bir solukta anlatmak istiyordu: karınca sürüsünü, bodrumda Thomas’la yaşadığı o garip ânı... Ama tüm bunlar düşündükçe gözüne daha önemsiz gelmeye başladı. Ayrıca bir yanı bu düşünceleri dile getirmeye korkuyordu; sanki onları söylediği an gerçek olacaklarmış, fiziksel yaratıklara dönüşeceklermiş gibi. Denny’s’te bağırıp çağırarak onu utandıracak laf dinlemez, şımarık goblinler. Bu yüzden, aklındaki her şeyi Mo’yla birlikte o kilitli odada tuttu. Mo ve onun düşünce goblinleri ordusu. Bu saçma imge zihninin nasıl bir yer olduğunu özetliyordu: Bastırılmış, kaotik bir utanç. Büyük ihtimalle yine her zamanki gibi olayları fazla büyütüyor, her zamanki gibi paniklemeye yer arıyordu ama...

“Eve?” dedi Charlie. “Benimle konuşabilirsin...”

Eve, sesini alçaltarak en mantıklı goblinini serbest bırakmaya karar verdi. “Sadece... Bu insanların kızları için daha fazla endişelenmemesi garip değil mi?”

Charlie başıyla onayladı. “Saklandığı yere ulaşamıyoruz demişti, değil mi?”

“Evet...”

“Eğer kızları da benim kardeşim gibiye gerçekten beklemekten başka yapacak bir şey yok. Annemle babam her yolu denerdi, şeker vermeyi bile teklif ederlerdi ama faydası olmazdı. Tanrım, ne sinir bozucuydu ya...”

“Üzgünüm ama ben inanmıyorum.” Eve birden soğuk bir esinti geçmiş gibi kollarını ovuşturdu. “Tanıdığım çoğu ebeveyn, çocuğu bir dakikalığına kaybolsa bile deliye döner. Yani...”

“Bak.” Charlie elini Eve’in omzuna koydu. “Eğer akşam yemeği bitene kadar çocuk ortaya çıkmazsa ortalığı ayağa kaldırırım. Tamam mı?”

“Tamam...”

Charlie kaşlarını çatarak Eve’in yüzünü inceledi. “Ben yokken başka bir şey mi oldu?”

Eve’in zihninde bir görüntü belirdi, neredeyse o an yaşanmış gibi canlı bir kimyasal iz: Bodrum koridorunda dimdik duran Thomas. Sırtı dönük. Kolları sarkık. El feneri tam ayaklarının dibine doğrultulmuş. İsmi söylendiğinde hiç tepki vermemesi.

“Eve?” diye yokladı Charlie. “İstersen şimdi gönderirim onları. Söylemen yeter...”

Eve bu teklifi eliyle savuşturdu. “Senin geç gelmen beni korkuttu, hepsi bu. Dağ yolları. Havanın durumu.”

“Ben geldim, buradayım, tamam mı?” Charlie bir saç tutamını Eve’in kulağının arkasına itti, ellerini tuttu ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Hiçbir şey Eve’i bu hareket kadar sakinleştiremezdi.

Dışarıda rüzgâr şiddetini artırdı ve ev birdenbire uyanmış antika bir makine gibi esnemeye, gıcırdamaya başladı. Hava durumu raporunda fırtına yoktu ama bu böyle devam ederse... Eve, yolların kapanmasından korktu. Bu yabancıların burada daha da uzun süre mahsur kalmasından.

“Tek giriş, tek çıkış,” demişti emlakçı Bay Dayton, dört ay önce Kettle Creek Köprüsü’nden geçerlerken. “Eskiden her kış en az bir kez kapanırdı yollar,” diye eklemişti Güneyli aksanıyla. “Ama günlerin üzerinden en az yirmi yıl geçti.”

Mo esnedi. *Vakti gelmişe benziyor.*

Dışarıda hava iyiden iyiye coşarken Paige, Eve ve Charlie’nin akşam yemeğini hazırlamasına yardım etti. Gerçi hazırlanacak pek bir şey yoktu. Dünden kalma tavuk, hazır

patates püresi, mikrodalgada ısıtılmış sebzeler. Yeni eve taşınma menüsü.

Bu sırada Thomas tekrar bodruma inmiş, kızını ikna etmeye çalışıyordu. Paige kıza yukarıda çok şahane bir yemek yediklerini ve eğer Jenny on beş dakika içinde yukarı çıkarsa *belki* ona da bir şeyler kalabileceğini söylemesini istemişti. Thomas bu planın işe yarayacağını sanmıyordu. Bir kez daha Jenny'ye alan tanımanın en doğru yol olduğunu savundu: "Yemek yediğimizi duyacak nasılsa, bu da yeterli olur." Ama Paige ısrar etti ve kazandı. Eve, onun çoğu tartışmayı kazandığını düşündü.

Eve hâlâ Paige hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Paige'in iki ebeveyn arasında daha katı olan rolünü üstlendiği ortadaydı. Bir yanı bunu kabullenmiş gibi görünse de bir yanı da sanki bundan rahatsız oluyor gibiydi. Boynundaki gümüş haç kolyesine bakılırsa daha dindar olan da oydu. Ama davranışlarında, beden dilinde çelişkiler görülüyordu. Çekingen, neredeyse uysal bir hâli vardı ama çocuklar kavgaya tutuştuğunda ya da kocasına laf sokması gerektiğinde o uysallık bir anda kayboluyordu. Eve, Paige'in içinde büyük ölçüde bastırılmış bir öfke biriktiğini hissediyordu. *Tik-tak* eden bir saatli bomba.

Newton mutfağa süzülürken başparmağıyla yuvarlak gözlüğünü yukarı itti. "Anne," dedi, "bunun tekrar olmasını önlemenin bir yolunu buldum galiba."

"Neyi önlemenin?" Paige oğluna baktı, sonra sebzeleri doğramaya devam etti.

"Jenny'nin kaçmasını," diye açıkladı Newton.

"İlginç." Paige bunu kesin bir tonda söylemişti, sanki konuşma orada bitmiş gibi. Ama Newton bu mesajı fark etmedi.

"Belki ona bir tasma takabiliriz?" dedi.

Eve, Charlie'ye baktı. Şaka mı yapıyordu bu çocuk? Hayır. Bu ciddi bir öneriydi.

Newton devam etti. “Yani, kaçan çocuklar için olanlardan. İnternette falan alınıyordur herhalde. Sadece bir fikir.”

“Teşekkürler, Newton,” dedi Paige. “Ee, bakarız.”

Kai gözlerini devirerek kardeşinin arkasından yaklaştı. “Köpek tasma gibi mi?”

“Hayır.” Newton kaşlarını çatı. “Öyle değil...”

Kai sözünü kesti. “Bence pek iyi bir fikir değil, Newt.” Kai’in daha ileri gitmek, daha kırıncı bir şeyler söylemek istediği belliydi ama annesine bakınca sustu. Newton salona döndü, abisi de peşinden gitti.

Birkaç dakika sonra yemek hazır, masa kurulmuştu ama Thomas hâlâ bodrumdaydı. O ve Jenny dışında herkes masadaydı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Eve, içten içe bu ailenin birer birer bodrumda kaybolacağından endişelenmeye başlamıştı. Bu kez bu kötü düşüncenin suçunu Mo’ya bile atamıyordu.

Masada rahatsız edici bir gerilim hâkimdi. Eve o gerilimi neredeyse duyabiliyordu, düşük frekanslı bir vızıltı gibi. Evinde tanımadığı insanlarla bir arada olmanın getirdiği o kaçınılmaz güvensizlik hissi. Doğru düzgün tanımadığı birileriyle oturup yemek yemek fazlasıyla samimi bir durumdu ve ailenin bir çocuğu ile bir ebeveyninin eksik olması da durumu daha da tuhaf kılıyordu. Eve’in yapabileceği tek şey, konuşmanın tarafsız kalmasını ummaktı. Charlie’nin sırf eğlence olsun diye ortalığı karıştırmamasını diledi. Babasının kavgasız yemek için koyduğu üç altın kuralı hatırladı: Siyaset yok. İkidenden fazla içki yok. Ve siyaset yok.

“Ee,” dedi Charlie sessizliği bozarak. “Burada ne zaman yaşamıştınız?” Masaya uzanıp tirbuşonu aldı.

“Ben yaşamadım aslında,” dedi Paige başını iki yana sallayarak. “Burası Thomas’ın çocukluk evi.” Sarı bir saç tutamını kulağının arkasına itti.

“Anladım.” Charlie tirbuşonu kırmızı şarap şişesine geçirdi.

“Aslına bakarsanız,” dedi Paige, “ben bu ziyareti bile istemedim.” Fazlasıyla iğneleyici bir tınısı vardı sözlerinin. *Bu tamamen kocamın saçma fikriydi, beni suçlamayın.* Ellerini kucağında birleştirip yemeğine baktı ama tabağa elini bile sürmedi. Oğulları da aynısını yaptı.

Thomas’ı beklediklerini fark eden Eve de onlara uydu. Çocukluğundan kalma bir refleks mezardan çıkıp geri gelmişti sanki. Ama durumun farkında olmayan ya da umursamayan –belki de ikisi birden– Charlie yemeye başladı. “Otoyoldan bayığı bir uzak,” dedi.

“Kesinlikle öyle,” dedi Paige.

Charlie şarabından bir yudum aldı. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Doğuya.”

Doğuya mı? Charlie ile Eve bir anlığına bakiştılar. Bu, güneş ışınlarıyla benek benek olmuş ufka bakan bir kovboyun vereceği türden bir cevaptı.

“Nereden?” diye sordu Charlie.

“...Portland.”

Tam o anda Eve, Paige’in sol kulağının hemen altındaki soluk, bozuk para büyüklüğündeki dövme izini fark etti. Sade, siyah bir daireydi. İnce çizgiliydi ama bulanıklaşmış, büyük oranda silinmişti. Eve lazerle sildirdiğini düşündü. Aklının belirsiz, düşünmeden işleyen bir köşesi, bunu korkuluktaki o tuhaf sembolle bağdaştırdı. Ama mantığı yine ağır bastı ve bu düşünceyi çıktığı yere geri tıktı. Sonuçta daire, nadir görülen bir şekil değildi. Paige başını kaldırıncı Eve’in ona baktığını gördü. Eve hemen gözlerini kaçırıp başka bir şeye bakıyormuş gibi yaptı ama...

“Üniversitedeyken yaptırmıştım,” dedi Paige. “Thomas’la tanışmadan önce.” Eve’e bakıyordu ama sözleri daha çok çocuklarına hitap eder gibiydi. Geçmişini temize çeker gibi.

Charlie anlamamış hâlde başını yana eğdi.

“Dövme,” dedi Paige boynunu işaret ederek.

Charlie gözlerini kısarak solmuş dövmeyle seçmeye çalıştı. “Bir daire,” dedi. “Lazerle mi sildirdin?”

Paige başıyla onayladı.

“Acıdı mı?”

Paige yine başıyla onayladı.

Charlie sol elini kaldırdı. Sonra yan çevirerek işaretparmağının boğumundaki ters çevrilmiş siyah üçgen dövmesini gösterdi. “On yedi yaşındaki hâlim bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü.”

Paige hafifçe gülümsedi ama Charlie’yle ortak bir noktasının olmasından pek de memnun görünmüyordu.

Kai yemeğini karıştırırken, “Neden yaptırmıştınız?” diye sordu.

Charlie omuz silkti. “Canım dövme yaptırmak istemişti.”

Newton yuvarlak gözlüğünün ardından dikkatle bakarak, “Pişman mısınız?” diye sordu.

Charlie bir an düşündü. “Pişmanlık hayatın bir parçası,” dedi.

Kai alaycı bir homurtu çıkardı. “Evet, ben de öyle bir seçimden pişman olurdum.”

Charlie cevap veremedi Paige araya girdi. “Kai, eğer söyleyecek güzel bir sözün yoksa...”

“Tamam tamam, peki.” Kai elini geçirircesine salladı.

Paige gerildi. “Üslubuna dikkat et.”

Kai gözlerini devirdi. “Özür dilerim, tamam mı?”

“Benden özür dileme.” Paige başıyla Charlie’yi işaret etti.

Kai ona döndü. “Söylediklerimden incindiyseniz özür dilerim.”

Charlie dönüp Eve’e baktı, yüzünde “Şu küçük veledede bak sen” der gibi hafif bir tebessüm vardı. Sonra tekrar Kai’a döndü. “Atlatırım,” dedi.

Eve, gerilimi yatıştırmak için konuyu değiştirdi. “şey, siz Thomas’la nasıl tanıştınız?”

Paige tam cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki...

Thomas odaya girdi. Eve onun aniden belirmesiyle neredeyse irkildi. Adam masaya geldi ve bir sandalye çekip karısının yanına oturdu. Paige, Jenny’yle ilgili bir gelişme bekler gibi ona baktı.

Thomas omuz silkti. *Sonuç yok. Sana söylemiştim.*

Paige gözlerini kapadı, belli ki kendini tutuyordu.

“İnatçı bir çocuk, ha?” dedi Charlie şarabından bir yudum daha alarak.

“Bana çekmemiş,” diye takıldı Thomas.

Aslında Paige hafifçe gülümsemişti bile ama Thomas çatalını alıp bir parça tavuğa sapladı ve...

“Thomas.” Paige’in gülümsemesi ânında soldu.

“Ha, doğru ya.” Thomas, Eve’e baktı. “Yemekten önce kısa bir dua etmemizin sakıncası var mı?”

“şey, ben...” Eve bocaladı.

“Burası sizin eviniz,” diye ekledi Thomas. “Dayatmak istemem.”

Charlie araya girmek üzereydi ki...

“Sorun değil,” dedi Eve. Dindar bir evde büyüdüğünden dua etmekle ilgili bir problemi olmamıştı hiçbir zaman. Ama bir yemeğe dua ederek başlamayalı neredeyse on yıl olmuştu. *Tas-tamam on yıl mı?* Geçip giden bunca seneye rağmen dinin kâlintıları tuhaf bir tat gibi kalmıştı ağzında. Eve inancını esasen on yedi yaşında kaybetmişti ama bu inanç yirmili yaşlarında da sürünerek de olsa varlığını sürdürmüştü. Bittiği ortada olan bir evliliği belki bir şeyler düzelir diye sürdürmeye çalışmak gibi bir şeydi bu.

şimdi, otuzlarının başında, inancı artık sadece arada bir edilen sohbetlerde ve kâbuslarda yaşıyordu. Bunca yıl sonra bile hâlâ kıyamet günüyle ilgili kâbuslar görüyordu. Ne tuhaf.

Bunlardan birini tekrar tekrar görüyordu. Cennetin kapısının sıra beklerken bulurdu kendini. Cennet her seferinde farklı görünürdü. Bazen o bildik resimlerdeki gibi, görkemli bulutlar, bembeyaz kapılar... Bazen de bir meyhane, şehir merkezi, neon ışıklar... Ama her seferinde kapıda İsa beklerdi. Genelde batık tişört ve kargo pantolon giyerdi. Sıra Eve'e geldiğinde İsa kafası karışmış gibi ona bakar ve "Pardon da sen kimsin?" derdi.

"Eve, Eve Palmer..." derdi o da.

İsa listeye bakar, "Hımm, burada o isimde biri yok," der, sonra tekrar Eve'e bakardı. "Doğru yerde olduğuna emin misin?" Eve cevap veremeden yer yarılar ve onu içine çekerdi, bedeni sonsuz kanlı şeritler hâlinde parçalanarak düşer, en sonunda da soğuk terler içinde uyanırdı. Hiç travma kalmamıştı yani o günlerden.

Thomas ellerini birleştirip gözlerini kapadı. Ailesi de ona uydu. Thomas boğazını temizledi, sessizliğin bir an uzamasına izin verdi ve sonra, "Güzel yemek. Güzel et. Güzel Tanrım, hadi yiyek." Oğlanlar kıkırdadı. Thomas gözlerini açıp çatalına uzandı ama...

"Thomas," diye fısıldadı Paige öfkeyle.

"Ha, doğru," dedi adam. "Amin." Yine o meşhur gülümsemesini takındı ama kimse karşılık vermedi. Bunun yerine Paige ellerini birleştirdi ve tek kelime etmeden çocuklara da aynısını yaptırdı. Çocuklar annelerine itaat etse de Thomas tereddüt etti. Çatal hâlâ elindeydi ve ucuna bir tavuk parçası saplanmıştı. Gergin bir ânın ardından o da ellerini birleştirdi. Şimdi hepsi başını eğmiş ve gözlerini kapatmıştı.

"Yüce Rabbimiz," diye başladı Paige. "Topraklarında yaptığımız seyahat boyunca bizi koruduğun için teşekkür ederiz. Tüm ihtiyaçlarımızı karşıladığın ve bizi yeni bir hayata yönlendirdiğin için teşekkür ederiz. Bizi evlerine kabul eden cömert evsahiplerimize teşekkür ederiz. Bununla birlikte..."

...Paige dua etmeye devam ederken Eve etrafına baktı. İki çocuğun başları saygıyla eğilmişti, gözleri kapalıydı ama Thomas'ın gözleri açıktı. Açıktı ve boş boş yemeğine bakıyordu. Küfürleri, alaycı duası ve şimdi bu bakışlarıyla, Eve onun aslında pek de dindar biri olmadığından şüphelenmeye başladı.

Bir yanı adam için üzüldü. Adamın başından beri mi inançsız olduğunu yoksa inancını sonradan mı kaybettiğini merak etti. Eve için ta lise yıllarında bile inancını kaybetmek epey zorlu bir süreç olmuştu. Daha ileriki yaşlarda kaybetmek nasıl olurdu, düşünemiyordu bile. Hele de Paige gibi biriyle evliyken.

“Sonsuza dek. Amin.” Paige gözlerini açtı ve huzurlu bir rüyadan uyanmış gibi ellerini çözdü.

“Amin,” dedi çocuklar.

“Amin,” diye mırıldandı Eve de, çocukluğundan kalma bir refleks daha devreye girmişti. Charlie ona yandan bir bakış attı, sonra Thomas'a döndü. “Bir şey içer misin?” Şişeyi gösterdi.

Thomas'ın gözleri önce Paige'e kaydı, sonra tekrar şaraba baktı. Başını iki yana salladı. “Biz, şey, içki içmeyiz.”

“Akıllıca bir seçim,” dedi Charlie şişeyi bırakırken.

Paige de sessiz bir kabulle suyundan bir yudum aldı. Buz küpleri bardağın içinde şingırdadı. Çatalını alıp yemeye başladı. Yemeğin zehirli olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi küçük ısırmalar alıyordu.

Herkes birkaç dakika boyunca sessizce yemeğini yedi. Derken Charlie, “Demek taşıyorsunuz?” diyerek sessizliği bozdu.

“Hı hı,” dedi Thomas dolu ağzıyla. “Minnesota.”

“Epey uzakmış,” dedi Charlie.

Thomas başıyla onayladı. “Duluth'tan profesörlük teklifi aldım.”

“Öyle mi?” dedi Charlie. “Orada akrabalarım var. Hangi okul?”

“Denman,” dedi Thomas.

“Hımm, tanıdık gelmedi.” Charlie bir lokma daha aldı. “Ama eminim iyi bir üniversitedir.”

“Bölge okulu,” dedi Paige sesinde belli belirsiz bir içerlemeye. “Üniversite değil.”

Thomas dilini şaklatıp yemeğini yemeye devam etti.

“Ne öğretiyorsun?” diye sordu Charlie.

“Fotoğrafçılık, kompozisyon ve karanlık oda teknikleri.”

Charlie’nin gözleri hafifçe parladı. “Hangi makineyi kullanıyorsun?”

“Nikon F2. Fotoğrafla mı ilgileniyorsun?”

“Eskiden biraz uğraşırdım.”

“Eskiden?”

Charlie hafifçe omuz silkti. “Artık zamanım olmuyor.”

“Peki uğraşırken film mi takılıyordun, dijital mi?”

“Her zaman film. Dijital aynı tadı vermiyor.”

Thomas başını sallayarak ona katıldığını belirtti. “Bir fotoğrafın filmle çekildiğini bilmek başka bir şey gerçekten,” dedi. “Keşke daha fazla insan böyle düşünse. Eskiden yaşadığım yerde bir fotoğraf laboratuvarım vardı. Dijital bizi resmen yok etti ve...” Cümlesi yarım kaldı ve yüzündeki çizgilerde pişmanlığın izleri belirdi. “Neyse.” Masanın üstüne iki kez parmaklarıyla vurdu. “İleriye bakmak lazım.” Boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. “Siz böyle ücra bir yerde yaşamayı sevdiniz mi?”

Charlie soru üzerine şöyle bir düşündü. “Sessizlik güzel ama... alışması zaman alıyor.”

Thomas başını bir kez daha onaylar gibi salladı. “Buraya dair özlediğim nadir şeylerden biri. Komşularla tanıştınız mı?”

Charlie başını iki yana salladı. “Henüz değil...”

Tam o anda Charlie’nin telefonu çaldı, Beethoven’ın Beşinci Senfonisi’nden esinlenilmiş bir tekno melodisi duyuldu. Kadın telefonunu çıkardı ve kaşlarını çattı. “Kış lastiğiniz var mı?”

“Ha?”

Ekranı kaldırıp bir uyarı gösterdi:

✦UYARI: BU GECE FIRTINA BEKLENİYOR✦
✦KIŞ LASTİKLERİNİZİ TAKMANIZ ÖNERİLİR✦

“Bize bir şey olmaz,” dedi Thomas.

Charlie telefonunu cebine geri koydu. “Çatı katında tekerlek zinciri var.”

Thomas, “Gerek yok,” diye üsteledi. “Beş yıl Maine’de yaşadım ben.”

Ortama yine bir sessizlik çöktü, derken Paige bir anda Eve’e döndü. “Evli misiniz?”

“Ne? Biz mi?”

Paige başıyla onayladı.

Charlie homurdanır gibi cevap verdi. “Hayır.”

Paige bir kez daha başını yukarı aşağı salladı. *Tam da beklediğim gibi*, dercesine. “Dindar mısınız?” diye sordu, hâlâ Eve’e bakıyordu.

“Ben mi?” dedi Eve. “Hayır, pek sayılmaz. Yani, eskiden öyleydim.”

Paige arkasına yaslandı. “Sadece salonda bir İncil gördüğüm için soruyorum.”

“Ha... o, ailemin hediyesi.”

Bordo rengi bir deri cildi olan Kral James versiyonu bir İncil’di. Cildinin sırtında yaldızlı harflerle tam adı yazılıydı:

Evelyn Patricia Palmer

Onu salona koymak şöyle dursun, kutusundan çıkardığını bile hatırlamıyordu. Ama günü geldiğinde koyacaktı zaten;

sonuçta bir iki ay içinde ailesi ziyarete gelecekti. Ailesi, tek çocuklarının artık dindar olmadığını çoktan kabullenmişti ama yine de acil durumlar için evde bir İncil bulundurması hoşlarına gidiyordu.

Şimdi ise Paige, onu eskiden ailesinin yaptığı gibi sorguya çekiyordu: “Hâlâ kiliseye gidiyor musun?”

Eve, yardım isteme dürtüsüyle Charlie’ye baktı. Normalde Charlie şimdiye kadar araya girerdi ama birkaç hafta önce Eve artık kendi başının çaresine bakabileceğini söylemişti. Sürekli bir kahramanın ortaya çıkıp onu kurtarmasına ihtiyaç duymuyordu. Charlie geri durdu.

Eve yerinde kıpırdandı. “Hayır, artık gitmiyorum.”

Paige onaylamadığını belirten bir ifadeyle gözlerini kırptırdı.

“Yani,” dedi Eve geri adım atarak, “bazen Noel’de falan işte.”

Charlie yan gözle ona baktı. *Onay mı bekliyorsun?*

Paige, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle çatalını bir tavuk parçasına sapladı ve eti bıçakla kesmeye başladı.

“Peki ya onlar?”

“...Kim?”

“Ailen. Hâlâ kiliseye giderler mi?”

“Giderler.”

“Hangi mezheptenler?”

“Şey, Protestan?..”

Paige’in gözleri Charlie’ye kaydı, sonra tekrar Eve’e döndü. “Peki haberleri var mı?”

Eve boğazını temizledi. “Neyden?”

Paige oğullarına baktı, söyleyeceği şeyin onların masum kulaklarına fazla kaçabileceğini düşünüyordu belki de. “Sizin ve partnerinizin” –Paige’in zihninde doğru ifadeyi arayan çarkların dönüşü resmen duyulabiliyordu– “yaşam tercihlerinden.”

Eve odada yankılanan kısa, gergin bir kahkaha attı. Charlie bir kez daha müdahale edecek gibi oldu ama yine de bekledi.

Paige ise sessiz kalarak cevap bekliyordu. “Ukala piç” Kai olan biteni keyifle izliyordu. Newton’ı sabit bir noktaya bakıyordu, sessizdi, ortamdan kopmuştu. Thomas’a gelince... Masadaki herkesten daha rahatsız görünüyordu, bir şey söyleme arzusuyla ağzını açmış ama uygun kelimeleri bulamıyormuş gibiydi.

Eve tekrar Paige’e döndü. “Ailem biliyor...”

“Peki kabulleniyorlar mı?”

Eve tam cevap verecekti ki...

Charlie ağzındaki patates püresini çiğnemeye devam ederek araya girdi. “Peki ya seninkiler?” dedi gözünü Paige’e dikerek.

Paige ona baktı. “Pardon?”

“Ailen,” dedi Charlie. “Senin yaşam tercihlerinden haberleri var mı?”

Paige kaşlarını çatı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Charlie gerginliğin tadını çıkararak sessizliğini korudu. Eve’in aksine, o bu tür çatışmaları sever, hatta bazen bilerek kurcalardı. Şimdilik elini hafif tutuyordu. Ama Paige bastırma-ya devam ederse işler çirkinleşebilirdi.

“Bakın,” dedi Paige, sonunda geri adım atarak. “Eğer yanlış anlaşıldıysam üzgünüm ama bu tam olarak...”

“Paige.” Thomas sonunda araya girdi. “Yeter artık.”

Paige ona baktı, sonra gözlerini Charlie’ye dikti.

Ölüm sessizliği.

Charlie bakışlarını kaçırmadı, göz teması kurmaya devam etti, ağzından tek kelime dökülmedi. Gözlerinde bir kıvılcım parlıyordu, Eve’i biraz korkutan bir kıvılcım. Konuşması için Paige’e meydan okuyan bir bakış. Saniyeler dakikalar gibi geçti. Sonunda Paige gözlerini kaçırdı ve yemeğine geri dönerek hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başladı.

Eve’in içi rahatladı. Charlie hayal kırıklığı içinde sandalyesine yaslandı. Canı kavga istiyordu. Eve orada olmasa Paige’i ağlatana kadar devam ederdi.

“Sadece merak etmiştim,” dedi Paige daha çok kendi kendine konuşur gibi. “Kimseyi kırmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Şey... dert değil,” dedi Eve otomatikman koruyucu moduna geçerek. Yaşananlar konusunda kendini sorumlu hissetmişti ki çoğu zaman böyle hissederdi. Olay tamamen kendi kontrolü dışında gelişse bile, haddini aşan karşı taraf olsa bile, Eve yine de kendini suçlamanın bir yolunu bulurdu. Sanki sırf varlığı bile kutsal bir emri çiğnemekmiş gibi.

Tam o anda, dışarıdan şiddetli bir rüzgâr cama vurdu. Evdeki ışıklar titredi ve domino taşı gibi arka arkaya küçük karamalar yaşandı. Dışarıdan önce inlemeyi andıran bir gıcırtı, ardından da büyük bir gümbürtü duyuldu.

“Vay canına,” dedi Thomas konuyu değiştirme fırsatına sevinçle atlayarak. “Bir ağaçtı galiba.” Omzunun üstünden pence-
renin dışına baktı. “Umarım elektrikler kesilmez.” Tekrar masaya baktı. “Ben çocukken habire kesilirdi.” Gergin bir kahkaha atarak Eve’e döndü. “Yedek jeneratörünüz var, değil mi?”

Eve başını sallayarak onayladı. “Evet...”

Thomas tam cevap verecekken tanıdık bir ses araya girdi. “ÖZÜR DİLERİM.” Herkes dönüp baktı. Mutfağın orta yerinde, kıyafetleri bodrum tozuyla kaplanmış Jenny duruyordu.

Thomas ayağa fırladı ve hızla kızının yanına gidip onu omuzlarından tuttu. Adam daha ağzını açıp iki kelam edememişken Jenny hıçkırıklara boğuldu. Sürekli, “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim...” diye tekrarlıyordu.

Paige onun sesini bastırarak araya girdi. “Davranışlarını değiştirmedikçe sözlerin hiçbir kıymeti yoktur...”

“Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim...”

“Jenny,” diye çıkıştı Paige.

Kız sustu; gözyaşları yanaklarında yol yol izler bırakmıştı. Başını kaldırdı ve son bir kez daha fısıltıyla, “Özür dilerim,” dedi.

“Bunu bir daha asla yapma,” dedi Thomas. “Kendine zarar verebilirdin.”

Jenny başını onaylar gibi sallayınca başı arka arkaya doğru bir aşağı bir yukarı hopladı. Eve’in bakışları bir an kızın ellerine kaydı, avuçlarında kırmızı izler vardı. Muhtemelen asansör ipini çekmekten olmuştu.

“Biz artık gidelim,” dedi Paige. “Yollar daha da kötüleşmeden.”

Thomas da mırıldanarak katıldı. “Önce sofrayı toplamalarına yardımcı olalım...”

“Sorun değil,” dedi Eve hemen. “Biz hallederiz.”

“Emin misiniz?” Thomas, Charlie’ye baktı.

“Hallederiz,” dedi Charlie.

Yüzü ağlamaktan kızarmış Jenny araya girdi. “Kalemimi kaybettim.”

Herkes dönüp ona baktı.

“Bodrumda,” dedi. “Bir yere düşürdüm.”

Paige içini çekti. “Oraya bir arama ekibi göndermeyeceğiz.”

Jenny her an yeniden gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi görünüyordu.

Eve araya girdi. “Yarın ben bir bakarım. Bulursam size postalarım.” O noktada, sırf onları kapıdan çıkarmak için ne gerekiyorsa söylemeye razıydı.

“Yok... Hiç gerek yok,” dedi Thomas.

Jenny yüksek sesle burnunu çekti.

“Yenisini alırsız,” diye ekledi Thomas.

Jenny moralsiz bir baş sallayışla durumu kabullendi.

Sonunda Eve, ailenin antrede montlarını giyip çıkmaya hazırlanmasını izliyordu. Fakat hepsi kapıdan tamamen çıkıp da görüş alanından kaybolmadan tam mânâsıyla rahatlayamayacaktı.

“Tekrar teşekkürler,” dedi Thomas, Jenny’ye montunu giydirirken. Eve’e bakıp, “On beş dakikayı geçmez demiştik, değil mi?” diye ekledi.

Eve gülümsemeye çalışmadı bile.

“Peki.” Thomas gözlerini etrafta gezdirdi ve son bir kez herkes orada mı diye saydı. “Herkes tamam. Faust ailesi gitmeye hazır,” dedi. Kapıyı açtı ve ailesine dışarı çıkmalarını işaret etti. Son kişi de çıktıktan sonra Eve’e dönüp hafifçe el sallayarak, “Kendinize iyi bakın,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Eve ve gece boyunca ilk kez gerçekten gülümsedi.

Derken, Tanrı’ya şükürler olsun ki kapı çıt diye kapandı. Eve hızla koşup kapıyı kilitledi ve sırtını kapıya yasladı. Biraz abartılı bir tepki olduğuna şüphe yoktu. Ama nihayet Charlie’yle baş başaydı. Perdeyi aralayıp dışarı baktı. Ailenin verandadan inip bahçeyi geçişini, çakıllı patikaya adım atıp gözden kayboluşunu izledi. Oh-anasını-satayım-be!

Ama pencerenin yanında öylece dururken bir şeylerin yolunda olmadığına dair o hissi bir türlü içinden atamadı. Hani sabah işe giderken gelen o huzursuzluk, önemli bir şeyi unutmuşsunuz hissi. Anahtar? Cüzdan? Sonra birden kafasına dank etti. Thomas’ın ilk kez gitmeye niyetlenmeden hemen önce söylediği şeydi:

“Bir şeyler fark ettiniz mi hiç...”

...garip bir şeyler mi? Thomas cümlesini tamamlayamamıştı ama Eve’in aklında yer etmişti. Sorunun kendisinden çok, o anki bastırılmış utanma ifadesiydi dikkatini çeken. Eve, Thomas’m bir hayalet hikâyesi ya da paranormal bir şeyler anlatmaya girişeceğini sanmıştı. Fakat adam sanki bunu yapmaya utanıyormuş gibi gönülsüzdü ki bu da her şeyi daha merak uyandırıcı kılıyordu.

Eve hayatı boyunca hayaletler ve açıklanamayan olaylarla ilgili bir sürü hikâye dinlemişti. Bazılarına kısmen inanmış,

çoğuna inanmamıştı ama Thomas'a dek tüm bu hikâyelerde ortak bir yan vardı. Eve'i şüpheye düşüren bir şey: Anlatan kişi o hikâyeyi paylaşmaya fazla hevesli görünürdü. Anlatıcının gözlerinde hep bir parıltı, gözle görülür bir kıvılcım olurdu. "Bak şimdi sana ne anlatacağım," diyen bir ifade.

Amaçları ne olursa olsun, bu kadar hevesli olmaları inandırıcılıklarını baltalıyordu. Hatta Eve, "Ben hayaletlere inanmam ama..." diye başlayanların bile derinlerde bir yerde bunun gerçek olmasını istediğini seziyordu. Onlara kulak verecek birine anlatmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Mesela dayısı Benji'nin defalarca anlattığı şu saçma hikâye gibi. O, "sarı gözlü, insan görünümlü, kanatlı canavar"ı her anlattığında da gözünde o ışıltı, o heyecan kıvılcımı olurdu. Utah'taki La Sal Dağları'nda yürüyüşe çıktığını söylerdi. Güneş batıyormuş. Altın sarısı ışıklar. Uzun gölgeler. Uzakta, dalların arasına çömelmiş bir şekil görmüş. "Duruşunda tehditkâr bir şey vardı," derdi. "Avcı gibiydi."

Dayısı ona doğru yaklaşırken bir dalın üzerine basmış ve yaratık kafasını ona çevirmiş. Sarı gözleri fal taşı gibi açılmış. "İkimiz de donakaldık," derdi Benji olayı canlandırır gibi ağır ağır montunun cebine uzanarak. "Yanımda silahım yoktu, ben de fotoğraf makineme uzandım. Dedim ki madem öleceğim, bari beni neyin öldürdüğünü bilsinler. Ve o anda, kamerayı tam çıkarırken, yaratık Nazgûl gibi çığlık attı, ağaçtan ağaca sıçradı, başımın üzerinden süzüldü ve -PUUUUF- karanlığa karıştı. Gözden kayboldu. Buhar oldu. Resmen yok oldu."

Benji hikâyenin bu noktasında, kaçınıcı birada olduğuna göre, kollarını açar, o meşhur çığlığı taklit ederdi. Tiz bir feryat. "Elleri kolları vardı!" derdi ve sonra sanki dinleyicileri bu konseptlerden bihaber olabilirmiş gibi kendi ellerini kaldırırdı.

Eve çocukken -hatta ilkgençlik yıllarında bile- Benji'nin gerçekten bir iblis ya da Mothman benzeri bir şey gördüğüne

inanmıştı. Üstelik bu hikâyeyi “kanıtla” destekliyordu dayısı. Kullan at makineyle çekilmiş bulanık bir fotoğraf. Cüzdanında taşıdığı ve hikâyenin en heyecanlı noktasında, insanlar şüphelerini dile getirme fırsatı bulamadan çıkarıp bir koz gibi gösterdiği bir fotoğraf.

Genç Eve için görüntü oldukça ürkütücüydü. Ağaçlar arasında süzülen, sahiden de insana benzeyen, sapsarı gözleri ışıldayan bulanık bir şekil. Tam anlamıyla bir şeyleri kanıtlamasa da korku hikâyeleri söz konusu oldu mu bu “kanıt” parçası Benji’yi diğerlerinden ayırıyordu.

Ama sonra dayısı bir hata yaparak bu hikâyeyi Charlie Bastion’ın bulunduğu bir ortamda anlatmıştı. Yine tam zamanında fotoğrafı çıkarmıştı. Charlie yemeğinden başını bile kaldırmadan, “Büyük kulaklı baykuş bu,” demişti.

Benji ona itiraz edilmesine alışık olmadığından fotoğrafı kendine çevirmiş ve gözlerini kırıştıırıp kısmıştı. “Ben bir sürü baykuş gördüm, bu baykuş falan değil.”

Charlie, “Utah’tayım mı demiştin?” diye sormuştu.

“Evet.”

“Orada bu tür bayağı bulunur.”

Benji’nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kolunu masanın üzerinden iyice uzatarak fotoğrafı Charlie’ye tekrar göstermişti. “Ama vücut yapısı uzun ve ince, insana benziyor.”

Charlie gözlerini kısmış, “Pozlama fazla,” demişti. “Kamera hareketli cisimleri uzatır.” Serçe parmağıyla fotoğrafın köşesini göstermişti. “Şuraya bak. Ağaçlar da uzamış.”

Benji fotoğrafı kendine çevirip incelemişti. Gözleri beklenmedik bir mahkeme celbini okur gibi hızlı hızlı gidip geliyordu. “Ama o...”

“Çıglık mı attı?” diye araya girmişti Charlie. “Baykuşlar çıglık atar. Özellikle tehdit altında hissedince. Çok yüksek sesle,” diye devam etmişti. “Adam öldürüyorlar sanırsın.” Telefonunu

çıkartıp YouTube'dan bir video açmıştı. Gerçekten de baykuşun çıkardığı tiz ses Benji Dayı'nın taklit ettiği tiz çığlığa benziyordu.

Benji balon gibi sönmüştü. Sarhoş yüzüne ağır ağır bir idrak ifadesi yayılıyordu. Sandalyeye çöküp kucağındaki fotoğrafa bakakalmıştı. Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmiş bir çocuk gibiydi. Eve onun adına üzülmüştü ama Charlie'nin –her zamanki gibi– umurunda bile değildi.

Yemekten sonra Eve, Charlie'yi kenara çekip hiç huyu olmasına rağmen ona çıkmıştı. “Bunu herkesin içinde yapmana gerek yoktu.”

Charlie gözlerini kırpmıştı. “Neyi?”

“Dayımı rezil ettin.”

Charlie homurdanarak, “Onun için bana ihtiyacı kalmadı,” diye karşılık vermişti.

“Charlie...”

“Eve. Elinde bulanık bir fotoğrafın iblislerin varlığını kanıtladığına inanan yetişkin bir adamdan bahsediyoruz. Ona bir iyilik yaptım.”

“Ama...”

“Aması ne?”

“Boş ver.” Eve konuyu kapamıştı.

Benji'ye o günden sonra sarı gözlü canavar hikâyesini bir daha hiç anlatmamıştı.

Uzun lafın kısı, Thomas –Benji'nin aksine– hikâyesini anlatmaya can atıyormuş gibi görünmüyordu hiç. Eve'in gözünde bu ona belli bir inandırıcılık kazandırıyor. Şimdi sonsuza dek, o adamın sakladığı hayalet hikâyesinin ne olduğunu merak edecekti. Ama huzur ve yalnızlık adına küçük bir fedakârlıktı bu.

Fakat köşeyi döndüğünde Charlie'nin salonda elinde telefonu ile dikildiğini gördü ve yüzü kötü bir haberin işareti gibiydi.

Eve'in yüreği hopladı; ne olduğunu çoktan anlamıştı. Charlie yine de telefonu kaldırdı:

✦ŞİDDETLİ HAVA KOŞULLARI NEDENİYLE✦
✦KETTLE CREEK KÖPRÜSÜ KAPATILMIŞTIR✦

Mo tekrar esnedi. *Ben demiştim.*

BELGE_B07_PROSEDÜR

Tanım: Lazerle dövme sildirme üzerine Vikipedi maddesinden.

Lazerle dövme silme, genellikle bir ila iki yıl süren acılı bir işlemdir ve yine de tam sonuç garantisi vermez. Mutlaka çoklu seans gerekir ki bu da genelde sekiz ila on hafta olur. Yıllar süren tedaviden sonra bile genelde dövmenin silik bir izi kalır ve bir miktar yara izi oluşur.

... ..

SİĞİNAK

Charlie, aileye üst kattaki çalışma odasında uyuyacaklarını, yatak olarak da kanepelerlerini kullanacaklarını söyledi. Aslında onlara, *Hay sikeyim, rahat bırakın bizi*, demek istiyordu. Thomas mesajı aldı. “Sizi rahatsız etmeyiz,” dedi yüzünde, *Bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm*, ifadesiyle. En azından hepsi minnettardı ve mahcup görünüyordu. Kai bile.

Eve, bir geceliğine çatısının altında yabancıların olmasına katlanabileceğini düşünüyordu. Hem sabaha hava da açacaktı. Yine de bir madalyayı hak ediyordu; belki de yerel gazetede bir haber: “Kahraman Paganlar, Dindar Fanatikleri Kış Fırtınasından Korudu.” Her halükârda, bu aile sabah ilk iş gitmiş olacaktı...

Emin misin?

Eve, Mo’nun hayali ağzına bir parça koli bandı yapıştırdı, onu bir dolaba tıktı ve kapının önüne eşyalar yığıdı.

Aile üst kata çekilince, Eve ve Charlie nihayet yeniden “yalnız” kaldı. Salondaki kanepeye oturup tek bir battaniyeye sarıldılar, Shylo da ayaklarının ucunda kıvrılmış yatıyordu.

Odayı şöminenin sıcaklığı doldurmuştu, soğuğu dışarıda tutuyor, gölgeleri uzaklaştırıyordu. Ateşin hipnotik, yatıştırıcı çıtırtıları sessizliğin arasında serpiliyordu.

Charlie sehpadaki şarap şişesine uzanırken gözü önceden kalma çekiç ve eğik çivilere takıldı. Eve'e baktı.

"Çivileri çıkardım," dedi Eve.

"Şöminenin üstündekileri mi?"

"Evet."

"Ne?" Charlie arkasına yaslandı. "Ama ben oraya haçımızı asacaktım."

Eve gülümsedi. "Kes şunu."

"Ee..." Charlie tirbuşonu şişeye sapladı. "Yeni ev arkadaşlarımız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Of." Eve tereddüt etti. "Ben... bir gariplik varmış gibi hissediyorum."

"Hadi ya?" dedi Charlie mantarı çıkarırken. "Paige tam bir azize."

Eve başını iki yana salladı. "Hayır, yani... evet ama başka bir şey daha var." Yine sessizliğe gömüldü ve aklından bir bir yaşadığı garip olaylar geçirmeye başladı. Zamansız kopan fırtına. Karıncaların oluşturduğu patika. Thomas'ın bodrumda öylece durması. O... tuhaf atmosfer?

"Başka bir şey mi?" diye dürttü Charlie.

Eve içini çekti, başka bir şey söylemek istemiyor gibiydi ama: "Yani, sadece bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum."

"Detay ver bana."

"Peki, tamam," dedi Eve sonunda. "Sen yokken, Thomas'la ikimiz Jenny'yi aramak için bodruma indik. Ayrılıp biraz etrafa baktık. Sonra bir köşeyi döndüm, onu öylece... dururken gördüm. Tek çıkış yolunu kapatıyordu. Sırtı dönüktü. Ona üç kere falan seslendim de anca kendine geldi. Kulaklarının duymamasına bağladı ama..."

Devamını bekleyen Charlie ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Ama hepsi bu kadardı. Charlie boğazını temizledi. “Sırtı dönük duruyordu ve seni duymadı mı?”

“Biliyorum, biliyorum ama... mesele duruşuydu. Kolları iki yanına sarkmıştı, el feneri yere bakıyordu. Sanki...” Eve durakladı. “Sanki taş kesilmiş gibiydi.” Vücudunu gererek göstermeye çalıştı.

“Hı-hı,” dedi Charlie. Sesinde kuşkulu bir tını vardı. Eve o kuşkuyu hak ettiğini kabul etmek zorundaydı. Neticede olayları büyütme konusunda epey şanlı bir geçmişi vardı.

Mesela şu “Kızılağaç Vakası”: Bir kamp gezisinde, çadırlarının dışında onları öldürmek isteyen bir ayının dolandığına acayip ikna olmuştu. Panik içinde yarı sarhoş, uykusuz Charlie’yi uyandırıp dışarı bakmaya zorlamıştı. Sonra da o “ayı”nın rüzgârda salınan iki çalı olduğu ortaya çıkmıştı. Göz yanılması. Üstelik bu sadece tek bir örnekti. Kısacası, Eve gecenin tüm seslerini Zodyak Katili’ne bağlayacak tiplerdendi. Aşırı tetikteydi.

Fakat Eve kollarını kavuşturdu, henüz anlatacaklarını bitirmemişti. “Bir de ilk gitmeye çalıştıklarında Thomas, bana *tuhaf* bir şey görüp görmediğimizi sormak istedi. Sonra yarım kaldı...”

Charlie şarap bardağını doldururken hafifçe gözlerini devirdi. “Sen de... adamın bir hayalet hikâyesi olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Bilmiyorum, belki. Ama yani, aklındaki her neyse, pek anlatmak istemiyor gibiydi. Utanıyor gibi.”

“Yani... sana hayalet hikâyesi anlatmaktan utanıyor muydu?”

Eve ellerini havaya kaldırdı. “Biliyorum, kulağa saçma geliyor ama...” Somurtarak cümlesini yarıda kesti.

“Hey,” dedi Charlie omzuna elini koyarak. “Sorun yok.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Eve.

“Aile hakkında mı?”

“Evet.”

Charlie şaraptan küçük bir yudum aldı, kadehi Eve’ye uzattı ve ardından kendine bir bira açtı. “Paige’i saymazsak pek sıradışı insanlara benzemiyorlar. En azından bizi uykumuzda öldürmezler bence.”

Eve gülmedi. Düşünmekle, bilmediği bir soruya cevap aramakla fazla meşguldü. Aradığı yanıt kıvılcımların arasında belirebilirmiş gibi şöminenin içine baktı. Ama elbette orada sadece ateş, duman ve kül vardı. “Onları en baştan içeri davet etmemeliydim,” dedi kendi kendine.

Charlie kıkırdadı. “Vampir olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Hayır.” Eve duraksadı, başını yana eğdi. “Belki?”

Charlie sırtarak birasını yudumladı.

“Kapıyı açan ben olsaydım gece çabucak biterdi...”

Eve, Thomas rolüne girerek, “*Merhaba hanımefendi,*” dedi. “İçeri girebilir miyiz?”

“Hayır,” dedi Charlie.

“Ve jenerik akar.” Eve kıkırdadı.

Tam o sırada gözüne bir ışıltı çarptı. Charlie’nin boynundaki ince pirinç zincire bağlı oval bir madalyon. Bunu nasıl fark etmemişti daha önce?

“O ne?” diye sordu Eve.

“Kolye.”

“Ha.”

Charlie madalyonu tutup açtı. İçinde bir fotoğraf vardı. Eve’in bir eliyle yüzünü kapadığı, diğer eliyle de kamerayı savuşturmaya çalıştığı bulanık bir fotoğrafı. Eve, bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini ânında hatırladı. Çıkmaya başladıkları zamanlardı; Eve kamera karşısında hep utanırdı. Hâlâ da öyleydi. Charlie ona hep, “Senin sıfırdan bile az fotoğrafın var,” diye takılırdı. İster inanın ister inanmayın, doğru sayılırdı bu. Ehliyet ve partiler ile aile toplantılarında arka planlarda

belirdiği birkaç kare dışında, Eve yirmili yaşlarının başından beri bir şekilde objektiflerden kaçmayı başarmıştı.

Ama bir gün, ilişkilerinin hemen hemen altıncı ayında, Bawlyry Dağı'nda yürüyüşe çıkmışlardı. Zirvede Charlie 35mm'lik Pentax'ıyla arkasından gizlice yaklaşmıştı. Ama Eve son anda onu fark etmiş, yüzünü saklayıp elini kaldırarak poz vermekten kaçınmıştı. Son anda kurtulmuştu.

Charlie madalyonu kapadı. "Eve Palmer'ın bilinen tek fotoğrafı..."

"Ne zaman aldın bunu?"

"Bugün, kasabadan." Charlie omzunu silkti. "Biraz banal, değil mi?"

"Hayır, bence çok tatlı," dedi Eve. Charlie hiç duygusal bir tip sayılmazdı ama Eve tam tersiydi; dolayısıyla bu sürpriz, banal olsun ya da olmasın, hoşuna gitmişti. Uzunca bir süre boyunca göz göze kaldılar. Charlie elini Eve'in yüzüne koydu, yaklaştı ve tam o anda...

Shylo inledi. Odanın diğer ucunda birden ayağa fırladı; kuyruğu dimdik, yüzü antreye dönüktü.

"Shylo?"

Köpek hafifçe uludu, ardından kısa bir inilti daha koyverdi. Kanepenin arkasına sinerek saklandı. Antreden hafif bir tıkırtı yankılandı. *Kapıda biri mi var?*

Charlie ayağa kalkıp ilerledi, Eve de hemen peşindeydi. Köşeyi döndüler. Evin kapısı ardına kadar açıktı ve rüzgârda sallanıyor, duvara çarpıyordu. Ritmik bir ses. *Tak, tak, tak...* Kar içeri doluşuyor, parkenin üzerinde dikdörtgeni andıran bir iz bırakıyordu. Charlie öfkeyle kapıya yürüdü ve tam kapayacaktı ki durdu. Gözlerini kısıp kış karanlığına baktı. "Bu ne be?" Eve'i yanına çağırdı.

Thomas avlunun ortasında, gölgelerin içinde diz çökmüştü. İki büklüm olmuştu ve tir tir titriyordu. Charlie, "Thomas?"

diye seslendi. Ama rüzgâr sesini boğdu. Verandaya adım attı. Sensörlü ışıklardan biri aniden yandı ve bahçeyi keskin bir floresan aydınlığıyla yarararak Thomas'ı aydınlattı. Adamın üzerinde gecelik giysiler vardı: bol bir tişört ve eşofman altı. Saçlarına kar yağmış, omuzlarında, teninde kar taneleri birikmişti. *Ne zamandır burada bu adam?*

“Thomas?!” Charlie bir kez daha seslendi.

Adam yine cevap vermedi, dönüp bakmadı bile. *Uyanık mı ki?*

Charlie daha fazla vakit kaybetmeden botlarıyla montunu giyip dışarı fırladı. Eve de peşinden gitti. Yaklaştıklarında adamın kıpkırmızı yüzünün gözyaşı izleriyle dolu olduğunu gördüler. Ellerini ağzına bastırmıştı, sanki içindeki dile getirilemeyecek korkunç şeylerin dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordu. Gözleri dehşetten kocaman açılmış, kan çanağına dönmüştü. Yangın gibi bir anda yayılabilecek türden bir korku. Bulaşıcı. Thomas inlemeye başladı ve ellerinin arasından çılgınca kelimeler sızdı: “Hayır, özür dilerim, çok özür dilerim. Ben öyle olsun istememiştim, ben...”

Sesi çocuk gibiydi ve korkudan tizleşmişti.

“Bilmiyordum, öyle olsun istememiştim...”

“THOMAS,” diye bağırdı Charlie.

Adam başını onlara çevirdi. Elleri iki yanına düşerek bir kuklanın kolları gibi sarktı. Sonra bir anda kendine geldi. Yüzündeki dehşet ifadesi yerini şaşkınlığa ve kafa karışıklığına bıraktı. “Ben... Ben nerede... nasıl?” Soluk soluğa etrafına baktı. “Şey nerede...”

“Thomas, uykuda yürümüştün,” dedi Charlie en mantıklı açıklamanın bu olduğunu varsayarak.

Thomas gözlerini kırptırarak ona baktı; hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. “Nerede...”

“Hadi seni soğuktan kurtaralım...”

“Alison nerede?” dedi adam kendi kendine konuşur gibi. “Az önce...” Arkasına, karanlık ağaçlara baktı ve sustu. Nefesi yeniden hızlanmaya başladı. Panik atak geçirecek gibi görünüyordu. Ya da belki çoktan başlamış bir atağın ortasındaydı. Charlie adamın yanına gitti, omuzlarını nazikçe kavradı ve gözlerinin içine baktı. “Derin nefes al,” dedi. “Ver şimdi. Tamam mı? İyisin. Uykunda yürümüşsün. Sadece bir kâbus. Derin nefes al.”

Thomas derin bir nefes aldı.

“Ver şimdi.”

Verdi.

“Al,” diye tekrarladı Charlie. “Ver.” Charlie bunu Eve’e defalarca yapmış, onu sayısız panik atağın eşiğinden çekip almıştı.

Birkaç derin nefesin ardından Thomas sakinleşti. “Ben... özür dilerim.” Etrafına göz gezdirdi ve gözlerinden belli belirsiz bir rahatlama ifadesi geçti: Ailesi olanları görmemişti. Başını kaldırıp Charlie’ye baktı. “Gerçekten çok üzgünüm.”

“Sorun değil. Artık iyisin.” Charlie onu ayağa kaldırıp kendi montunu adamın omuzlarına attı. “Hadi içeri girelim.” Charlie onu eve doğru yönlendirirken Eve geride kaldı. Gözleri ağaçların arasını, karla kaplı gövdeler arasındaki karanlık sütunları taradı. Bu manzara onda izlendiği hissini uyandırıyor. Sanki orada bir yerlerde bir şey bekliyordu. Ölümünden bile beter bir şey.

“Eve?” diye seslendi Charlie.

Eve omzunun üzerinden baktı.

Thomas ve Charlie, hareket sensörünün ışığında bir siluet hâlinde verandaya doğru ilerliyordu. Charlie başını yana eğdi. “Geliyor musun?”

BELGE_A21_UYKU

Tanım: *Parasomniya ve Kolektif Bilinçdışı* adlı yayımlanmamış bir taslaktan alıntı, yazar: Tanya F. Bauer.

Uyku Felci:

Genellikle gece terörleriyle karıştırılan bu olgu, çoğunlukla REM uykusu evresinde meydana gelir. Nöbet sırasında kişi tamamen uyanık olduğunu hisseder ancak konuşamaz ya da hareket edemez. Normal şartlar altında, REM uykusu sırasında beynimiz rüyaları fiziksel olarak yaşamamızı engellemek için motor nöronlarla olan bağlantıyı geçici olarak keser. Ancak uyku felcinde, kişi tamamen bilinçli olsa bile bu bağlantı kesintisi devam ettiğinden, hareket edememe durumu ortaya çıkar. Bu durum çoğunlukla canlı ve rahatsız edici halüsinasyonlarla birlikte görülür; kişide yoğun bir korku, yaklaşan ölüm hissi ve/veya odada kötü niyetli bir varlığın bulunduğu duygusuna yol açar.

NOT: Bu halüsinasyonlarda tarih boyunca, kültürden kültüre ve dilden dile değişmeden aktarılan bazı

temalar vardır. Görsel imgeler binlerce yıl öncesine dayanır. En yaygın olanlar: gölgeler içindeki figürler, kara kediler ve geniş siperlikli şapka takan bir adamdır.

Bu halüsinasyonların tuhaflığı küçümsenemez. Bir vaka, her gece uyandığında odasının köşesinde ölmüş babasının kartonetini gördüğünü bildirmiştir. Bu maketin arkasında, gülüşünü bastırarak saklanan yaşlı bir kadın durmaktadır. Hasta her nefes alışında yaşlı kadın karton maketi biraz daha yaklaştırmaktadır. Bu durum kadın, hastanın yatağının başucuna kadar gelene dek sürer ve o an hasta çılgılık atarak uyanır.

Yapılan ileri tetkiklerde, bu hastada oksijen eksikliğine bağlı hafif hipoksik beyin hasarı belirtileri tespit edilmiştir. Yapılan başka testler sonucunda, hastanın şiddetli uyku apnesi (uyku sırasında solunumun tekrarlayan şekilde kesilmesi) yaşadığı ortaya çıkmıştır. Uyku apnesi tedavi edildikten sonra, uyku felci nöbetleri seyrekleşmiştir.

.- ... -.-

METRUK EV

İçeride Thomas şöminenin yanındaki koltukta, omuzlarına bir battaniye örtülmüş hâlde oturuyordu. Hâlâ kendine gelmeye, ısınmaya çalışıyordu. Bakışları duvarlarda gezindi, en arka köşeye uzandı ve orada takılı kaldı. Anılar gözlerini bulutlandırdı; hüzünlü, buruk. Dönüp Eve ve Charlie'ye baktı. Adamın karşısındaki kanepede endişeyle oturuyorlardı. Thomas'ın gözleri Charlie'nin elindeki biraya kaydı.

“İster misin?” diye sordu Charlie, adamın aklından geçenleri okuyarak.

“Bu...” Duraksadı. “Harika olur.”

Charlie kanepeden kalkıp mutfığa yöneldi. Gözden kaybolurken Thomas, Eve'e döndü. Utanmış, mahcup bir hâli vardı. “Orada seni korkuttuğum için üzgünüm,” dedi.

“Hayır.” Eve başını iki yana salladı. “Sorun yok, sadece... endişelendim.” Yetersiz bir ifadeydi ama Thomas'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamışa benziyordu.

Thomas elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. “En son çocukken böyle bir şey olmuştu...”

“Uyurgezerlik mi?”

Thomas başıyla onayladı. “Kâbus da görürdüm.” Koltuğuna iyice yerleşti ve alevin ışığı yüzüne vurdu. “Annemle babam

kâbuslarımın şeytanlardan kaynaklandığını söylerdi, yani bunun da pek yardımcı olduğu söylenemez.”

Charlie geri geldi ve adama açılmış bir bira uzattı.

“Teşekkür ederim.” Thomas gülümsedi. “Belki uyumama yardımcı olur.” Bir yudum aldı.

Eve’in yanına oturan Charlie, “Şeytanlardan mı?” diye sordu. Konuşmanın sonuna yetişmişti.

“Kâbuslar,” dedi Thomas. “Uyurgezerlik. Bizimkiler bunun şeytanın işi olduğunu söylerdi, beni cehennem ateşlerine çekmeye çalışıyormuş.” Acı acı güldü.

Charlie kaşlarını çattı. “Tanrım...”

“Aynen öyle,” dedi Thomas. “Tanrı’nın adını anarsan,’ derlerdi, ‘şeytan kaçır.’”

“Yaptın mı peki?”

“Tanrı’nın adını anmayı mı?” diye sordu Thomas.

Charlie başıyla onayladı.

“Her defasında.”

“Peki işe yaradı mı?” diye sordu Charlie ama cevabı zaten biliyordu.

Thomas’ın bakışları ona çevrildi; gözlerinden şöminenin alevleri yansıyor. “Bir ya da iki kez.” Sonra gözlerini kaçırdı ve burnunu kaşıdı. “Komik olan şu ki lisede buna aslında neyin sebep olduğunu öğrendiğimde... yani, yanlış sinir sinyallerinin...” Parmaklarını madeni parayı yok eden bir sihirbaz gibi havada çevirdi. “Hepsi bir anda geçti.” Şişesini antreye doğru kaldırdı. “Dediğim gibi, bu geceki yıllar sonra yaşadığım ilk nöbeti. Sanırım tanıdık bir ortam eski alışkanlıkları tetikledi.”

Charlie sessizce başını sallayarak onayladı. Occam’ın usturası. Kafasındaki açıklamayı Thomas kelimelere dökmüştü bile.

Odaya yine sessizlik çöktü, kimsenin ne diyeceğini bilemediği o anlamsız boşluklardan biri. Thomas yere bakıp birasından

bir yudum daha aldı. “Karda uyurgezerlik,” diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. “Çocukken” –yukarıyı işaret etti– “bir keresinde çatıda bulmuşlardı beni. Elimdeki bir süpürgeyi etrafa savururken. Oraya nasıl çıktığımı hâlâ bilmiyorum ama Tanrı’ya şükür beni zamanında bulmuşlar... Düşmeden.” Bir yudum daha aldı. “Belki süpürgeyle uçarak çıkmışımdır oraya.”

Eve kibarca güldü.

Thomas alyansını çevirmeye başladı. “Şey, ben, ece, bu olanları aileme anlatmazsanız sevinirim.” Antreye doğru baktı. “Onları endişelendirmek istemiyorum...”

“Elbette,” dedi Charlie.

Thomas yüzünü şömineden uzaklaştırdı. “Neyse,” dedi. “Ben artık yatayım.” Birkaç yudum daha içti, kalktı ve gitmeye hazırlanıyordu ki...

“Bekle,” dedi Eve bir anda. Hem Thomas hem de Charlie şaşkınlıkla ona baktı.

Marazi merakını dizginleyemeyen Eve devam etti. “Daha önce bana bir şey fark edip etmediğimi sormuştun...”

“Ha.” Thomas başını onaylar gibi salladı. “Evin çevresinde tuhaf bir şey fark ettiniz mi diye sormuştum. Önemli bir şey değil.” Elini geçiririr gibi sallarken yüzü kızarmıştı. “Önemli bir şey değil.” Yine gitmeye yeltendi ama...

“Bir dakika,” dedi Charlie. “Şimdi ben de merak ettim.”

Thomas iç geçirerek geri döndü. “Sadece... çocukluğumda burada garip şeyler olmuştu, hepsi bu.”

“Ne gibi şeyler?” Paranormal öykülere her zaman şüpheyile yaklaşan Charlie aslında bu tür hikâyelerin hayranıydı. Onlara inandığı için değildi tabii. Daha ziyade anlatıcısı hakkında söyledikleri içindi. “İnsan doğası ve algı yanılgılarına dair ipuçları verdiklerini” düşünürdü.

Thomas omuz silkti. “Yani... evin perili olduğunu falan sanmıyorum.” Duraksadı. Eve onun isteksizliğini yine hissetti. Ona

dilerse anlatmayabileceğini, sorun olmadığını söyleyecekti ama Thomas, “Fark ettiniz mi peki?” diye sordu.

“Neyi fark ettik mi?” diye karşılık verdi Charlie.

“Mekânla ilgili bir tuhaflık. Yani olağan garipliklerin dışında...”

Eve ve Charlie bakiştılar. “Hayır,” dedi Charlie.

Thomas’ın yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi gelip geçti. Sanki ortak bir deneyim, yaşadığı her neyse onu doğrulayacakmış gibi. Oysa Eve, bu gecedan önce de zaman zaman bazı anlar yaşamıştı burada; bir uğursuzluk yaklaşıyormuş, birileri tarafından izleniyormuş, takip ediliyormuş gibi kısa, gelip geçici anlar. Ama bu, onun için her yerde olan şeylerdi. “Normal” anksiyete belirtileri.

Thomas omzunun üzerinden arkasına bakarak yalnız olduklarını bir kez daha teyit etti. Sonra ağır adımlarla geri dönüp oturdu.

Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. “Hadise yaşandığında sekiz yaşlarındaydım. Hemen hemen beş yıldır burada yaşıyorduk ve hiçbir olay yaşanmamıştı. Geceleri ufak bir ürkünç ses bile. Ama... antrede bir portmanto vardı, beyaza boyalıydı. Eski Viktoryen tarzda, kancalı kolları olanlardan.” Göstermek için ellerini kaldırıp çarpık bir U şekli verdi. “Bir gün, ablam Alison –o zamanlar on dört yaşındaydı– o dolabın nereden geldiğini sormaya başladı. Daha önce onu hiç görmediğini söyledi. Biz de hep orada olduğunu söyledik. O da bunu kabul etti ama renginin beyaz değil de açık gri olduğu konusunda diretiyordu. Hepimizin –benim, annemle babamın– beyaz olduğunu söylemesiyle konuyu kapadı. Hep birlikte kafa gidikliğine verdik.”

“Kafa gidikliği mi?” diye sordu Charlie.

“Unutkanlık,” diye açıkladı. “Yanlışı hatırlama. Sonuçta açık griyle beyaz birbirine çok benzer. Hatta o akşam buna

gülmüştük bil ama...” Koltuğun kolçağında parmaklarıyla tempo tuttu. Garip, huzursuz bir hareketti. “Ertesi sabah Alison duvarmda bir tablo belirdiğini söyledi. Önce sadece sinirlendi. O uyurken içimizden birinin o tabloyu oraya astığını düşündü. Bir eşek şakası. Ama kimse olayı üstlenmedi. Tıpkı portmanto gibi, o tablo da hep oradaydı. Hatta annem yıllar önce kendi elleriyle yapmıştı.”

Thomas bir elinin tersini başparmağıyla ovuşturarak ardında beyaz izler bıraktı ve sonra kan geri dönerken o beyaz yerler yine kızardı. “Çok geçmeden durum kötüleşti, hem de öyle böyle değil. Duvar kâğıdının değiştiğini, zeminlerin, mobilyaların, hatta evin planının farklılaştığını söyledi. Eski odalar yok olmuş, yeni odalar belirmiş falan. Ama bunları yalnızca o görüyordu.” Durdu. “Tabii annemlerin onu bir psikiyatriste götürmesi gerekirdi, bir doktora. Gerçek yardım almalıydı...” Thomas derin bir nefes alıp geri verdi. “Alison, evdeki bir şeylerin ya da bizzat evin kendisinin onunla oynadığını düşünmeye başladı. Gerçekliğini parça parça değiştiriyormuş gibi. Bizimkilerse bunu engellemek bir yana, neredeyse teşvik etti. Şeytanın işidir dediler. Sonuçta, benim uyku bozukluklarımın müsebbibi de şeytandı, neden bunun sorumlusu da olmasındı ki?”

Çenesini sıktı. “Tıpkı bana söyledikleri gibi, ona da dua etmesini, İsa’nın adını anmasını söylediler. Bu işe yaramayınca, onu Tanrı’dan şüphe etmekle, şeytanı evimize almakla suçladılar. Onlara göre bütün suçlu ablamdı. Sonra... onu evin içine bazı semboller kazırken yakaladılar, şu tırabzanın altındakiler gibi.”

Charlie kaşlarını kaldırdı. Thomas onun daha önce orada olmadığını hatırlayarak ekledi: “Evde bazı yerlerde o sembolleri görebilirsin.” İşaretparmağıyla havada görünmez bir daire çizdi, sonra içinden geçen çizgileri ekledi. “Babam onların ne olduğunu, onları neden kazıdığını sorduğunda Alison cevap vermedi.

Tek kelime bile etmedi. Babam da o sembolleri paganlıkla, hat-
ta daha beteriyle özdeşleştirdi ve Alison'ı cezalandırdılar. Evden
çıkmasına izin vermediler, kiliseye bile götürmediler. Ondan
sonra da..." Cümlesini tamamlamadı ve ağır bir sessizlik çöktü
üstüne. "Temel anıları değişmeye başladı. Hayatı boyunca tanı-
dığı insanlar yabancılaştı, yabancılar... tanıdık gelmeye başladı."

Tanıdık.

Bu kelime Eve'in zihnine saplandı, beyninin derinliklerine
indi ve orada bir parazit gibi yer etti.

Thomas yerinde huzursuzca kıpırdadı. "Neredeyse bir gece
içinde," dedi, "Alison anne babamızın değiştirildiğine inanmaya
başladı. Ona göre isimleri, kişilikleri, geçmişleri bile başkaydı.
En sonunda da çevresindeki herkesin değiştirildiğine inanmaya
başladı, gerçek versiyonlarımızın yerine bir şekilde taklitlerimiz
konmuştu. Sonra... bizi sınamaya başladı, geçmişe dair sorular
sordu, gerçekten *onun* ailesi olup olmadığımızı anlamaya çalışı-
yordu ya da işte, anladınız siz. Ona inanmamız, onu kurtarma-
mız için bize yalvardı ama... ben..." Boğazını temizledi.

"Bazen olanlar için kendimi sorumlu hissediyorum. Bili-
yorum, o zaman sekiz yaşındaydım ama... sanki daha fazlasını
yapabilirmişim, ona gerçekten yardım edebilirmişim gibi his-
sediyorum..." Başparmağının tersiyle alnını ovuşturdu. "Ben...
sanırım buraya gelmenin bana bir tür kapanış sağlayacağını dü-
şündüm ama..." Eşofmanının ucunu çekiştirdi ve ateşe döndü.
Solgun alevin ışığı, mahzun yüzüne siyah gölgeler düşürüyor-
du. "Ve... dürüst olmam gerekirse, ara sıra, Alison'ın haklı olup
olmadığını da düşündüm. Belki de burada gerçekten akılalmaz
bir şey oldu..." Etrafına baktı. "Ama geri dönünce... Burası sade-
ce metruk bir ev." Anlattığı karanlık hikâye için özür diler gibi
Charlie ve Eve'e baktı.

Charlie ve Eve sessiz kalıp belki anlatmaya devam eder diye
beklediler ama hepsi bu kadardı; tüm o açık uçlarıyla falan. Eve

ve Charlie birbirlerine baktı; şimdi onu anlatmaya zorladıkları için kendilerini biraz suçlu hissediyorlardı. Ama açıkçası insanı deliliğe sürükleyen trajik bir hikâyeye anlatmasını beklemiyorlardı. Eve başka sorular sorarak hikâyeyi kurcalamamak için kendini tutmaya çalıştı. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ne olduğunu, ablasının başına ne geldiğini bilmek istiyordu.

Charlie, “Bu senin suçun değil. Daha ufakık çocukmuşsun,” dedi.

Thomas bu sözleri takdir etse de kabul etmeyerek başını salladı. Gözleri şöminenin üzerindeki boş alana dalmıştı. Boş duvara bir süre hüznle baktı, sonra da bakışını çevirdi. Yüzünde, sağ gözünün altında zar zor fark edilen bir seğirme belirdi. “Neyse, artık uyusam iyi olacak.” Ayağa kalktı. “İkinize de teşekkür ederim... beni sakinleştirdiğiniz, dinlediğiniz için.”

“...Ne demek,” dedi Charlie.

Thomas minnettar bir ifadeyle kalktı, antreye yöneldi ve yukarı çıktı. Charlie, onun ayak sesleri susana kadar bekledi.

“Tanrı aşkına,” dedi.

Eve’in göğsünde giderek büyüyen bir düğüm vardı. “Buraya neden geri dönmek istesin ki?” diye mırıldandı.

Charlie omuz silkti. “İnsanlar acıyla farklı şekillerde baş eder.”

“Öyle sanırım.” Kısa bir sessizlikten sonra, “Sence ablasına ne oldu?” diye sordu Eve.

“Kesinlikle bir tür psikoz,” dedi Charlie. Elbette doğaüstü bir şey ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti. Bir an bile.

“Sence ona ne olmuştur?” diye sordu Eve.

“Böyle ebeveynlerle mi? Hiç de iyi bir şeyler olduğunu sanmıyorum.”

Gözlerini ateşe diken Eve tekrar arkasına yaslandı. Charlie kollarını esnetip ayağa kalktı. “Neyse, biz de yatsak iyi olur.”

Eve, düşüncelerinde kaybolmuş hâlde başıyla onayladı.

Yukarı çıktıklarında çoktan yatağın ucuna kıvrılmış olan Shylo onları bekliyordu. Charlie ve köpek birkaç dakika içinde uykuya daldılar. Ama Thomas'ın anlattıkları zihninde dönüp durmaya devam ettiğinden Eve'i bir türlü uyku tutmadı. Gece-
nin tuhaflıkları hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. Her şey tekrar tekrar gözünün önünden geçiyordu. Ama tüm o zihinsel uğultulara rağmen yavaş yavaş gözleri kapanmaya başladı, her şey karanlığa karıştı ve sonunda, fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir uykuya daldı.

KAÇ

Saklanmalısın...

Karanlığın arasında sendeliyor. Dalları itiyor, ağaçların etrafından dolanıyor. Ardından sesler yükseliyor; bağırışlar, arayışlar. Tanıdığı ama anlamadığı sözcükler söylüyorlar. Işıklar deli gibi ormanı tarıyor. Onu bulurlarsa korkunç bir labirente geri sürükleyecekler. Ayağı takılıyor; toprağın, dalların, dikenlerin arasına yuvarlanıyor. Taşlık bir çukura çarpıyor, sendeleyip ayağa kalkıyor. Hareket etmeye devam et. Koşmaya devam et. Peşindekiler ona ulaştı ulaşacak, ışık gölgeleri uzatıyor, büküyor, titretiyor. Kadın hızlanıyor, bir açıklığa çıkıyor ve bir uçurumun kenarında duruveriyor. Yüzlerce metre aşağıda, sığ su ve sivri kayalar. Ardına bakıyor. Takipçileri yakında, çalılıkları yararlanarak ilerliyorlar. Gidecek başka yer yok.

Atlıyor.

Yeryüzü, onu karşılamaya can atar gibi üzerine çullanıyor. Ve tek, korkunç bir çıtırtıyla... her şey hiçliğe dönüşüyor.

Kapkara bir boşluk.

İçeri bir girdiler mi bir daha asla çıkmazlar...

Bu cümle kafasında dönüp duruyor, çılgın bir tekerlemenin melodik ritmiyle yankılanıyor.

İçeri bir girdiler mi bir daha asla çıkmazlar...
Uzakta soluk mavi bir ışık belirliyor.
İçeri bir girdiler mi...

Uyku

Eve birden irkilerek, kalbi deli gibi çarparak uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Kâbus görmüştü ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. Ardında o belli belirsiz dehşet tadı kalmıştı yalnızca. Doğrulup etrafına bakındı. Charlie ve Shylo hâlâ uyuyordu. Ayaklarını yere basıp şakaklarını ovuşturdu. Başında hafif bir zonklama vardı; uzaktan gelen savaş tamtamları gibi ağır, tok darbeler. Akşamdan kalma mıydı? İki kadeh şarap yüzünden?

Her hâlükârda suya ihtiyacı vardı.

Koridorda ilerlerken çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Oradan geçerken içeri bir göz attı. Aile mindere ve sünger yataklara serilmiş, uyuyordu. Renkli vitray camlardan süzülen ay ışığı, ciltlerine yeşil ve kırmızıya çalan soluk bir ton veriyordu. Eve basamakları indi.

Mutfakta lavabonun başında dikilip kirli bir şarap kadehin-den musluk suyu içti. Dün gecenin garipliği dağılmaya başlamıştı. Dışarıdaki fırtına da öyle. Güneş doğduğunda bu aile gitmiş olacaktı. Tüm bu yaşananlar da sadece bir kamp ateşi hikâyesine dönüşecekti: Uykusunda dolaşan babayla saklambaç oynayan kızın hikâyesi.

Yukarı dönmeye hazır hâlde bardağı tezgâha bırakıp salona yöneldi ve... bodrum kapısının aralık olduğunu gördü. Oldukça sıradan bir görüntüydü ama zihnine birdenbire bir sürü soru

akın etti: Bu kapı kapalı değil miydi? Jenny tekrar oraya mı inmişti? Kalemini mi arıyordu? Yoksa saklanmak için miydi? Aman Tanrım, yine mi?

Eve öfkeyle yürüyüp kapıyı ardına kadar açtı. İçerideki o pek de davetkâr görünmeyen karanlığa baktı. Ay ışığı pürüzlü tuğla duvarlara vuruyor, bir ağacın dalları bulanık gölgeler hâlinde duvara yansıyor. “Jenny?” diye seslendi. Sesi basamaklardan aşağı doğru yankılandı. Cevap gelmedi. Tekrar seslenecekken aklına Thomas’ın kullandığı o iki aşamalı ritim geldi. Düşük bir ihtimaldi ama belki işe yarardı... Parmaklarını çerçeveye vurdu.

Tak – tak-tak-tak – tak.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Karşılık gelmedi. Tam omuz silerek dönmek üzereydi ki koridorun köşesinden, bodrumun en alt basamağından iki tok ses yankılandı. Kurumuş tahtaya vurulan eklemler.

Jenny.

Eve hızla geri dönüp köşeyi geçti. Az daha düşecekti ama kapı pervazına tutunarak dengesini korudu ve aşağı baktı. “Jenny?” Gözlerini kısarak karanlığa alışmaya zorladı ama gölgeler inatçıydı. El feneri almaya gidip geri dönecekti ki... basamakların dibinde küçük bir siluet gördü. Hareketsizdi. Çocuk boyutlarındaydı. Hareketli gölgelerin içine gizlenmişti. Jenny.

Eve çömelerek kendini onun boyutlarına indirdi. Yabancı bir kedinin ilgisini çekmeye çalışıyormuşçasına. “Hey, Jenny,” dedi neredeyse fısıldar bir sesle. “Sence yukarı çıkmak için iyi bir zaman değil mi?”

Jenny sessizdi, kıpırdamıyordu.

Eve boğazını temizleyerek taktik değiştirdi. “Yukarı çıkar-san, eminim baban sana evle ilgili başka sırlar anlatır...”

Jenny’nin başı yana eğildi ama onun dışında hâlâ hareketsizdi. Eve’in tek görebildiği şey çocuğun gözlerinden yansıyan ay ışığının minicik parıltısıydı; uçsuz bucaksız bir siyahlık

denizinde iki beyaz nokta. Kızın bakışında bir gariplik vardı. Sanki ona konuşmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sessizlik uzadıkça Eve'in gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı ve...

Jenny göz kırpmıyordu. On, belki yirmi saniye geçmişti ve kız gözlerini bir kez bile kırpmamıştı.

Derken karanlıktaki figür aniden, sanki Eve'in bunun farkına varmasına tepki verir gibi doğrulmaya başladı. Çocuk falan değildi, sadece çömelmişti. Tamamen ayağa kalktı, 1.80'den uzundu. İnce yapılı. Sıska.

Eve tek hamlede ayağa fırladı ve kapıyı kapadı. Soğuk terler dökerek yukarı fırladı.

Koridorda koşarken çalışma odasına bir göz attı. Ailenin tamamı içerideydi. Hâlâ uyuyorlardı.

Ana yatak odasına dalarak Charlie'yi sarstı.

"N-ne var?" diye homurdandı Charlie.

"Bodrumda biri var."

Charlie gözlerini kırptırdı. "Çocuk mu?"

"Hayır, bir yetişkin."

Charlie gözlerini ovuşturup oturdu. "Anne babadan biri mi?"

"Hayır..."

"Bodrumda mı?"

Eve başıyla onayladı. "Basamaklarda."

Charlie kaşlarını çattı. *Bu da başka bir ayı sanılan çalı vakası mı?* diye düşünüyor gibiydi. "Karanlık mıydı?"

"Evet."

"Peki gördüğün şeyin bir ışık oyunu olmadığından emin misin?"

Eve homurdandı. "Ne gördüğümü biliyorum..."

"Peki..." diyen Charlie hâlâ emin durmuyordu. Hatta Shylo bile ikna olmamıştı, bir kaşını kaldırmış hâlde yatağın ucuna kıvrılmıştı. "Ben bitişim," dedi Charlie. "Üstelik hâlâ biraz sarhoşum. Bunu gündüz gözüyle çözelim mi?"

“Charlie, bodrumda bir yabancı var.”

“Biliyorum. Sana inanıyorum ama yarı sarhoş hâlde zifiri karanlığa dalacak kadar değil. Bunu iyice *sabah* olduğunda halledelim. Güneşin doğmasına” –çalar saate baktı: 03:27– “birkaç saat var zaten.”

“Ben... Charlie, cidden, orada...”

“Eve. Güneş doğunca bakacağım, tamam mı?”

Eve derin bir nefes alıp verdi. İstemese de bunu kabul etti. “Tamam...” Belki de Charlie haklıydı, olamaz mı? O siluetin doğruluş ânı zihninde tekrar canlandı. Tuğla duvarlar, ağaç dallarının gölgeleri... Şimdi, ne gördüğünden daha az emindi ama... hayır. Bunun sadece bir ışık oyunu olmasının imkânı yoktu.

Bir kez daha şansını denemek üzere ağzını açtı ama partneri kendini çoktan uykunun kollarına bırakmıştı. Charlie’nin saniyeler içinde uykuya dalabilmek gibi tuhaf bir özelliği vardı. Saatin kaç olduğu ya da hangi şartlar altında bulundukları fark etmezdi. Yan odada zemini sarsan bir inşaat mı var? Sorun değil. Bebek dolu bir uçakta mı? Kimin umurunda. Kız arkadaşın bodrumdaki gölge insan yüzünden panikte mi? Yat zıbar.

Eve omzunun üstünden koridora dikkatle baktı. Kulak ke-sildi. Bodrum kapısında bir tıkırtı, zeminde adım sesleri bekledi. Herhangi bir ses. Ama sadece sessizlik vardı. Eve ofladı, odanın öteki ucuna yürüyüp kapıyı kapadı ve kilitledi. Ne olur ne olmaz.

Daha sonra yatağa geri oturdu, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapıya dikti. Tetikteydi. O gördüğü şey her neyse, kesinlikle bir ışık oyunu değildi. Bu yeni bir Redwoods Olayı değildi.

Değil mi?

Dakikalar ağır ağır geçerken gözkapakları ağırlaşmaya başladı...

BELGE_CO4_YANGIN1

Tanım: *Rhode Island Günlük Gazetesi*'nden kısa haber, tarihi bilinmiyor.

Bugün saat 09:00 civarında Kent County Memorial Hastanesi'nde bir yangın çıktı. Yangının kaynağının bodrum katında bulunan kırık bir gaz lambası olduğu belirlendi. Bina güvenli tahliye edildi ve can kaybı yaşanmadı. An itibarıyla polis ve itfaiye olayla ilgili başka bir açıklamada bulunmadı.

BELGE_C05_YANGIN2

Tanım: KCVN 90.5 radyo yayını transkripti, tarihi bilinmiyor.

Günaydın millet. Yetkililer bu sabahın erken saatlerinde Yale Şehir Belediye Binası'nda çıkan yangının sebebini hâlâ araştırıyor. Şu an için kasıtlı bir durumdan şüphelenilmiyor ancak itfaiye şefi hiçbir olasılığı göz ardı etmek istemediğini belirtti. Yeni bilgiler geldikçe size aktarmaya devam edeceğiz. Bu haber ve diğer her şey için frekansınızı KCVN'ye ayarlı tutun!

• • • • •

UYANIŞ

İnce bir güneş ışığı duvarlardan süzölüp yatağın üzerinden geçerek Eve'in sol gözüne vurdu. Eve dönüp Charlie'ye uzandı ama kolları boşluğu sardı. Charlie yoktu ve yatağın ona ait tarafı soğuktu. Ancak Shylo hâlâ yatağın ucuna kıvrılmış uyuyordu. Köpek inledi ve bacakları seğirdi. Kâbus mu görüyordu? Eve öne eğilip kulaklarının arkasını kaşdı. Shylo inlemeyi kesti ama uyanmadı.

Tekrar yatağın başlığına yaslanan Eve kollarını kavuşturdu. Fırtına şimdi sadece hafif bir esintiye dönmüştü. Sahile vuran dalgalar gibi. Bunun dışında ortalık sessizdi. Aile gitmiş miydi? Öyle olmasını umuyordu.

Tembelce esneyerek gerindi ve ardından yataktan kalktı. Üzerine belli belirsiz bir sükûnet çökmüştü. Önceki gün yaşanan garip olaylar yeniden uzak bir kâbusun sisli kalıntıları gibi görünmeye başlamıştı. Basamaklardaki o figür? Belki de sadece gölgelerin oyunu ya da uykusuzluktan kaynaklanan tuhaf bir rüyaydı...

Şeytandı o, diye fısıldadı Mo.

Her ne olursa olsun, Eve onu bastırılmış kaygılarla dolu bir kutuya itti. Zihinsel bir dosya dolabıydı bu, en korkunç parano-yalarını sakladığı bir tür kasa. Ama son zamanlarda bu dolap,

daha ziyade tıklım tıklım bir sığınağa benziyordu; karikatürize edilmiş korkularla dolup taşan çelik sürgülü bir yeraltı kasası. Bazen perçinleri patlar, en derin ve en karanlık korkuları dışarı püskürür, ruhunun üzerine yağmur gibi yağırdı. O zaman Eve her bir parçayı teker teker toparlayıp tekrar içeri tıkmak, kapagı sıkıca kapamak ve dışarıda hiçbir şey kalmamış olması için Tanrı'ya dua etmek zorunda kalırdı. Nefes al. Nefes ver.

Üzerinde hâlâ eşofman ve bol bir tişört olan Eve koridora süzüldü. Aşağıdan yumurta, pastırma ve kahve kokuları yükseliyordu. Charlie'nin favori kahvaltısı. Eve gülümsedi.

Alt kata inince mutfağa süzüldü ve gülümsemesi bir anda soldu. Paige ve Jenny masada oturuyorlardı. Paige kırmızı deri kaplı İncil'den yüksek sesle bir pasaj okuyordu, kızı ise onu dinliyor ya da dinlermiş gibi yapıyordu. Kai ve Newton ortalıkta görünmüyordu. Thomas ve daha da önemlisi Charlie yoktu.

"Günaydın Eve."

Eve eğilip bakınca Thomas'ın ocağın başında dökme demir tavaya yumurta kırdığını gördü. "Yumurtanı nasıl istersin?" diye sordu adam.

"Charlie nerede?"

"Şey, o..." Thomas ocağın ısını ayarlayıp tavayı salladı. "Şehre gitti, bir şeylerden bahsetti..."

"Anne." Newton köşeden başını uzattı, yuvarlak gözlüğü gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. "Kai bir kutuyu açıyor."

Paige gözlerini kırptı. "Ne kutusu?"

"Bilmem." Oğlanın gözleri Eve'e, sonra tekrar annesine kaydı. "Böyle koli gibi bir şey. Ona, bize ait olmayan şeylere dokunmamamız gerektiğini söyledim, o da bana küfürle karşılık verdi. S... olup gitmemi söyledi."

Paige hem sinirli hem utanmış bir ifadeyle Eve'e baktı. "Ben hallederim," dedi. Bunu şüpheye hiç yer bırakmayacak

bir kararlılıkla söylemişti. İncil'i dikkatle masaya bıraktı ve Newton'a kardeşine göz kulak olması talimatını vererek mutfaktan çıktı.

Eve'in stres seviyesi giderek yükseliyordu. Thomas'a döndü. Adam Black Sabbath'ın "Iron Man" şarkısının detone bir versiyonunu mırıldanıyordu ve Eve'in büyüyen ötkesinden habersizdi. Eve boğazını temizledi. "Mutfağımızı kullanmak için kimden izin aldın?"

"Ah." Adam birden utandı. "Özür dilerim, söylemeliydim: Charlie nezaket göstererek kullanabileceğimi söyledi. Umarım sorun değildir; en yakın restorana biraz yol var da..."

"O neden gitti?"

"Charlie mi?" Thomas yumurtayı çevirdi. "Acil bir toplantısı mı ne varmış. Sana haber vermiştir diye düşünmüştüm..."

Eve kaşlarını çatı. Haber vermeden çekip gitmek Charlie'nin yapacağı iş değildi. Özellikle de bu garip aile evdeyken.

"Ha, bu arada." Thomas spatulayla onu işaret etti. "Sana bodrumun tamamen boş olduğunu söylememi istedi. Ne demek istediğini pek anlamadım ama..."

Eve bunun merdivendeki gölgeyle ilgili olduğunu düşündü ama yine, Charlie bunu neden bizzat söylememiştir?

Thomas nihayet Eve'in endişesini fark ederek, "İyi misin?" diye sordu.

Eve cevap vermedi. Charlie'nin habersiz gitmesine takılmıştı kafası. Bu ailenin eve iyice yerleşmiş gibi davranması da canını sıkıyordu. Üstüne bir de dün yaşanan tuhaflıklar, kötü bir öğle yemeği gibi reflü yapıyordu. Göğsünde bir düğüm oluştu. Nefesleri sıklaştı. Saate baktı: Dokuzu çeyrek geçiyordu. Jenny bulunmuştu, fırtına durmuştu, köprü açılmıştı. Yani bu ailenin çoktan gitmiş olması gerekiyordu.

"Eve?" dedi Thomas tekrar. "Her şey..."

"Siz neden hâlâ buradasınız?"

Thomas ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Soru karşısında afallamış, hatta biraz alınmıştı. Artık kanka olduklarını sanıyor gibiydi. Burnunu kaşıdı. “Biz... Biz kahvaltıdan hemen sonra çıkacağız. Bir sorun mu var?”

Eve kendi kendine homurdanarak antreye döndü. Ortada açıkça kötü niyetli bir şey olmasa da bu aileye zerre kadar güvenmiyordu. Üstelik Charlie’nin neden tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunu hâlâ bilmiyordu. Charlie’yi aramalıydı, her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydı. Cebine uzandığında parmakları sadece boşluk ve pamuk lifiyle karşılaştı. Telefonu yoktu. Zihnini zorlayarak onu en son ne zaman kullandığını hatırlamaya çalıştı. Dün gece. Kırık ekran. Merdiven başı... Etrafına baktı. Telefon orada değildi. Muhtemelen yatak odasında bırakmıştı.

Yukarı çıkıp tüm çekmecelere, yatağın altına, hatta şiltenin altına bile baktı. Yoktu. Aşağı inip salondaki sehpayı, koltuğun altına, yastık aralarına baktı ama yine eli boş döndü.

Thomas mutfaktan, “Bir şey mi kaybettin?” diye seslendi. Artık bütün aile masadaydı, yemek yiyorlardı.

Eve ayağa kalktı. “Birinizin telefonunu ödünç almam lazım.”

Thomas başını iki yana salladı. “Şey, bizde telefon yok.”

Eve ona inanmaz bir ifadeyle baktı.

Thomas açıklamaya devam etti. “Modern çağ ailesi, telefonları yok, ülkenin bir ucundan diğerine taşıyorlar.” Kendi de bu duruma inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. İnan bana.”

“Hı hı...” dedi Eve. Artık iyice kuşkulanmaya başlamıştı.

Thomas devam etti. “Kilisemiz aracılığıyla dijital oruca başladık. Bütün cemaat telefonlarını papaza teslim etti. Ay sonunda papaz hepsini FedEx’le geri yollayacak. O zamana kadar cep telefonu da yok ekran da.” Gözleri Paige’e kaydı: *Bu onun fikriydi.*

“Tabii,” dedi Eve, hâlâ ikna olmamıştı. “Peki ya acil bir durum olursa?”

“Harika soru.” Thomas suçu ona atmaya çalışır gibi bir kez daha karısına baktı. “Öyle bir durumda,” dedi, “telefon ödünç almamıza izin var ama...”

Paige sözünü kesti. “Eğer bir acil durum varsa bu da Tanrı’nın planının parçasıdır.”

“Elbette,” dedi Eve. “Duanın gücü.” Kendini normalden daha alaycı hissediyordu. Belki uykusuzluktandı. Belki de bu ailenin son güzel kahve çekirdeklerini bitirmiş olmasındandı. Belki ikisi birden.

Paige başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama Eve çoktan oradan ayrılmıştı. Arayışına devam etmeye hazırdı. Telefonu bodrumda olabilir miydi? Belki de cebinden düşmüştü? Kararlılıkla bodrum kapısını açtı ve...

Karşısında davetsiz gölgelerle lekelenmiş karanlık merdiven boşluğu belirdi. Merdivendeki figürün anlık bir görüntüsü çaktı zihninde. Kapıyı hızla kapadı. Siktir et. Antredeki portmantonun kapağını açtı. Charlie’nin kışlık montu yoktu, botları da öyle. Eve pencereden dışarı baktı. Charlie’nin park yeri –orman kenarındaki küçük girinti– boştu. Ortalıkta kamyonet falan görünmüyordu. Şimdiye kadar her şey Thomas’ın söyledikleriyle uyuşuyordu ama...

Muhtemelen bodrumda kilitlidir, diye fısıldadı Mo hemen uyanarak. Eve, Mo’nun gözlerinin deli gibi açıldığını neredeyse görebiliyordu; tabuttan uyanan bir vampir gibi, paranoyayı ateşleme arzusuyla yanıyordu. *Sıradaki sen olacaksın,* dedi.

Hayali Charlie mantığın sesi olarak karşılık verdi: *Ya da belki –sadece belki– gerçekten acilen şehre gitmem gerekti ve seni uyandırmak istemedim?*

Eve, Charlie’nin argümanının daha makul olduğunu düşündü ama...

Salona geri döndü. Aile, onun varlığının farkında olmadan hâlâ kahvaltı ediyor, Jenny'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Manzara garip kaçacak kadar normaldi. Hatta sevgi dolu. Acaba kaygılarına mı yenik düşmüştü? Derin bir nefes aldı, verdi ve kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. *Her şey yolunda.* Etrafına odaklandı. *Beyaz kapı. Kahverengi parke. Deri kanepesi.* Kalp atışı yavaşladı. Nefesi düzenlendi. Sakinleşti. Ama sonra, görüş alanının en ucundaki bir şey takıldı gözüne. Döndü. Salonun karşısında, şöminenin üzerinde, eğri bir çiviye asılmış: Charlie'nin madalyonu.

Eve bir an algısına güvenemedi. Gözlerini kısarak görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi yaklaştı. Gerçekten de Charlie'nin madalyonuydu bu ve Eve'in dün gece söktüğü çivilerden birine gevşekçe asılmıştı. Bu görüntüde bir tür uğursuz alay vardı. Charlie'nin başına korkunç bir şey gelmiş olabileceğinin, ondan geriye yalnızca bunun kaldığının bir işareti gibiydi...

Temkinli bir tavırla pirinç zincirine uzandı ama son anda ölümcül bir elektrik şokuna yakalanmaktan korkar gibi elini geri çekti. Bu saçma düşünceyi zihninden atarak madalyonu aldı ve birkaç adım geriledi. Madalyonu avucunda çevirip inceledi. İçini açtı. İçinde tam da beklediği gibi, kameralardan yüzünü saklayan Eve'in bulanık bir fotoğrafı vardı. *Eve Palmer'in bilinen tek fotoğrafı.* Madalyonu kapatıp cebine koydu.

Tekrar mutfığa baktı. Acaba aileden biri mi yapmıştı bunu? Charlie'nin madalyonunu çalıp duvara asmış olabilirler miydi? Üstelik Eve'in çıkardığı çiviye de yerine takarak? Bu mümkün olabilirdi ama... neden? Charlie mi yapmıştı acaba? Garip bir şaka mıydı bu? Bir gece önceki konuşmalarına gönderme mi? Hayır, bu da mantıklı gelmiyordu. Yoksa...

Bakışları bodrum kapısına kaydı ve ense kökünden bir ürperti geçti. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi yüksek sesle. Sözler,

zihninin onayı olmadan ağzından dökülmüştü. Sanki bir yanı, derinlerindeki ilkel bir parçası onu oradan bir an önce çıkmaya, o aileden ve bodrumdan uzaklaşmaya zorluyordu.

Thomas yumurtadan bir lokma çiğnerken ona baktı. “Ne dedin?”

Eve antreye doğru yürümeye başladı. “Yürüyüşe çıkıyorum. Komşunun telefonunu kullanacağım.”

“Ha?” Thomas ağzını bir peçeteyle sildi. “Biz, şey, biz işimiz biter bitmez çıkarız. Tekrar çok teşekkürler...”

“Ne demek.” Eve gözlerinin önünden sessizce sıvıştı.

Komşulardan birinin evine git. Charlie'yi ara.

BELGE_B13_ZİLLER

Açıklama: rare-toy-forums.net sitesindeki bir sohbetten kopyalanmıştır. Yazım hataları ve diğer yanlışlıklar düzeltilmemiştir.

GÖNDERİ #A312rve2amdloyaun6aon8

KULLANICI: Iris_197

- Eskiden kuzenimde olan tuhaf bi oyuncacı arıyorum. Ziller çalan bi maymun, Toy Story 3'teki maymuna çok benziyo. Ama beyaz tüylüydü, şeffaf plastik zilleri vardı, mavi keçeden tulum giymişti ve hasır şapka takıyordu. Her yerde aradım da HİÇBİ ŞEY bulamıyorum. Şirketin adı sanırım "Riley's Fantastic Toys" gibi bir şeydi...
- Lütfen yardım edin, DELİ ÇIKICAM!!!
- EDİT: Çiller yazmışım "ziller" olarak değiştirdim.

YANIT 1:

KULLANICI: Yiğit_Koleksiyoncu-1

- à Bu "Hasır Şapkalı Maymun"u soran ilk kişi sen değilsin. Hepiniz ya 4chan trollerisiniz ya da

hayal görüyorsunuz; ya da ikisi birden. Her neyse, böyle bir oyuncak yok ve "Riley's Fantastic Toys" diye bir şirket de yok. Bu çocukça bir internet aldatmacası.

- Ayrıca, bilgin olsun diye söylüyorum: Bu tür sorular "bu oyuncak ne?" alt forumunda paylaşılmalı.
- EDİT: "Toy Story 3'teki maymunun" gerçek adı Daishin C.K.'nin Jolly Chimp modelidir. Uzman olmadığımı anlıyorum ama paylaşmadan önce en azından asgari düzeyde bir araştırma yapabilirdin.
- DÜZENLEME: Lütfen imlana dikkat et.

YANIT 2:

KULLANICI: Irtler115

- YOK. ARTIK. Ben de tam olarak bu oyuncağı arıyorum! Kardeşlerime sordum, öyle bir şeyin hiç var olmadığını söylüyorlar! Ürkütücü. Sanki Mandela etkisi gibi bir şey.

YANIT 3:

KULLANICI: Bir-tek-maymun-der-13

- Maymun.

c(. .)o
/____(-)____\
/\
/()_

YANIT 4:

KULLANICI: İlekar_115

- Mandela etkisi mi?

YANIT 5:

KULLANICI: Revegreen12

- Açıklama Vikipedi'den kopyalanmıştır: *Mandela etkisi, aynı anda birçok insanın, aslında hiç yaşanmamış bir olayın gerçekleştiğine inanması durumudur. Örneğin, pek çok kişi Nelson Mandela'nın 1980'lerde hapiste öldüğünü hatırlıyor, ancak kendisi aslında 2013'te uzun süren bir solunum yolu enfeksiyonu nedeniyle vefat etmiştir.*

YANIT 6:

KULLANICI: SilGAT3

- Bence bu ya matriste bir arıza ya da Project Red Bag adlı CIA hafıza silme operasyonunun istenmeyen bir yan etkisi. İşte ünlü örneklerden bazıları:
- BerenSTAIN Bears vs. BerenSTEIN Bears. Herkes BerenSTEIN Bears olarak hatırlıyor ama aslında STAIN.
- Maunty's Popcorn vs. Monty's. Doğru yazımı M-A-U-N-T-Y aslında. MONTY değil.
- Darth Vader "Luke, ben senin babanım" demedi. "Hayır. Ben senin babanım" dedi.
- JFK suikastı: Benim yaşıma buna yetmiyor ama birçok boomer, vurulduğu sırada arabada 6 kişi olduğunu söylüyor. Aslında sadece 4 kişi vardı.
- Sayısız başka örnek daha var. Ama insanlar hâlâ anaakım medyaya körü körüne inanıyor. YUH.

YANIT 7:

KULLANICI: Navidson_27

- Hey @SilGAT3, listelediğin her şey kötü hafızayla açıklanabilir. Haha. Ayrıca JFK'in arabasında 6 kişi vardı.

YANIT 8:

KULLANICI: Nada12

- Hey @Navidson, biraz daha araştırmanı öneririm. Bence bu değişmiş zaman çizgilerinin ya da paralel evrenlerin kanıtı olabilir. BENCE.

YANIT 9:

KULLANICI: UfXredpilledX

- Bu, senin IQ'su 70'in altında bir gerzek olduğunun kanıtı.

YANIT 10:

KULLANICI: Yerin_ADMIN_13

- Bu başlık raydan çıktığı için kilitleniyor. OP, Has_Koleksiyoncu-1'in belirttiği gibi, bu tür sorularınızı lütfen "bu oyuncak ne?" alt forumuna gönderin. Ve diğerleri: Tüm sohbetlerde konuya bağlı Kalın ve medeni olun.
- Teşekkürler.

BAŞIBOŞ

Eve ön bahçede ağır ağır ilerlerken Shylo da peşinden geliyordu. Köpek dışarıda olmaktan mutlu olduğundan kulaklarını dikmişti ve kuyruğunu sallıyordu. İkisi de öyleydi. Dışarıda, temiz sabah havasında, o aileden uzakta, nefes almak da düşünmek de daha kolaydı.

Eve'in planı basitti: En yakın komşunun evine -3708 Heritage Yolu- gidecek ve telefonlarını ödünç alıp Charlie'yi arayacaktı. Eğer Thomas'ın dediği doğruysa -Charlie gerçekten "acil" bir iş için kasabaya gittiye- büyük ölçüde rahatlayacaktı. Ama Charlie'ye ulaşamazsa...

Bütün odağını o aileyi evinden çıkarmaya verecekti. İçinde, bu ailede ciddi bir sıkıntı olduğuna dair gitgide kuvvetlenen bir his vardı; belki de merdivende gördüğü o karaltıyla işbirliği içindelerdi. Elbette bu şüphelerini destekleyecek hiçbir kanıtı yoktu, merdivende ne gördüğünden bile tam olarak emin değildi ama...

İçeri bir girdiler mi bir daha asla çıkmazlar...

Eve yolun başında durdu. Kar kalıntılarının arasında çamura bulanmış lastik izleri, aşağı doğru kıvrılıp ağaçların arasında görüş alanından çıkıyordu. Bu da Charlie'nin gerçekten arabayla ayrıldığıının bir diğer kanıtıydı. Ama tabii ki bu durum

Mo'yu susturmaya yetmedi. Her zamanki gibi, paniklemek için yüz farklı sebeple birlikte orada, perde arkasında bekliyordu. Eve yine de elinden geldiğince onu görmezden gelmeye çalıştı.

Nefesi ağaçların arasından süzülen gri sabah ışığında buğulanırken ormanlık alanı taradı. Kar dinmişti. Erimenin ilk belirtileri başlamıştı. Üst dallardan damlayan sular virajlı yolda ince akıntılar oluşturunuyordu. Bu hızla giderse, günbatımına kadar karın tüm izleri silinebilirdi. Güzel.

Kaygan ve dik yokuştan aşağı zorlu bir yürüyüşün ardından anayola ulaştı. Ailenin nakliye kamyonu yol kenarına park edilmiş, ince ve yarı saydam bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Resmen topraktan bitmiş bir şey gibi etrafıyla uyum sağlamıştı. Sadece metal alt kısmı açıktaydı ve kızıla çalan bir siyahtı.

Kamyonun hemen üstünde ağaca çivilenmiş paslı bir sokak levhası duruyordu:

HERITAGE YOLU

Eve bu ismi bu kadar vahşi doğayla çevrili bir tali yol için hep fazlasıyla tuhaf bulmuştu. Zihninde çitlerle çevrili, simetrik küçük evlerin olduğu, yaşlı komşuların çiçeklikli pencerelerden dışarı baktığı bir mahalle canlanmasına neden oluyordu. Cadılar Bayramı'nda çocuklara diş macunu ve İncil ayetleri dağıtan bir mahalle. Ama buradaki Heritage Yolu, tıpkı evi gibi, neredeyse terk edilmiş görünüyordu.

Bozuk ve dar yol beyzbol topu büyüklüğünde taşlarla doluydu. Ağaç dalları hapishane parmaklıklarından uzanan kollar gibi eğik açılarla dışarı fırlamıştı. Yol birkaç yüz metre boyunca yokuş aşağı iniyor ve sonunda bembeyaz gökyüzüyle buluşuyordu. Orada, ağaçlardan oluşan bir çerçevenin içerisinde, incecik bir panorama şeridi görünüyordu. Bulutların arasından yükselen karlı zirveler beyaz bir denizdeki adaları andırıyordu.

Eve orada biraz oyalanıp manzarayı izledi ve soğuk havayı içine çekti. Dağ kuşları garip şarkılarını söylüyordu. Daha önce hiç duymadığı melodiler. Tüm bunlar ona ne kadar izole olduklarını bir kez daha hatırlattı. Başlarına bir şey gelse yardım alabilecekleri en yakın yer bile çok uzaktaydı. Bir avuç komşu dışında (ki çoğu kışı burada geçirmiyordu) en yakın yapı, dağın etegindeydi. Tek pompalı bir Chevron benzin istasyonu. Birkaç kilometre ilerisinde de Kettle Creek Motel vardı. Ya da Eve öyle olduğunu varsayıyordu, zira adını yıkık dökük neon tabeladan tamamlamıştı:

KETTL_ _REEK MOTE_

Atılan kısacık bir bakış bile oranın uzun zaman önce terk edildiğini anlamaya yeterdi. On dakika kadar ilerisinde, Kettle Creek Köprüsü'nün hemen ötesindeyse Yale kasabası yer alıyordu.

Tek giriş, tek çıkış.

Emlakçının uyarısı bir kez daha zihninde yankılandı ve anılarını karıştırdı, ruhunun dibindeki tortuyu harekete geçirdi. Eve, evi görmeye geldikleri o ilk güne geri döndü. Charlie'nin kamyoneti tamirde olduğundan emlakçı Dayton onları kendi aracıyla götürmeyi teklif etmişti.

Dayton zayıf yapılı, saçları yer yer kırışmış bir adamdı ve adamın fiziğinden konuşma biçimine kadar her şeyi çelişkiliydi. Küçük cüssesine rağmen sesi kalın ve çatallıydı. Hani zorlarsa film fragmanlarına seslendirme yapabilecek türde bir ses. Üstüne üstlük başka bir çağdan fırlamış gibiydi; sanki sınırdan sığır gütse ya da siperde tüfekte beklese sırtmazdı. Ama onun yerine, Canali marka bir takım elbise giymiş, bir Mercedes sedanın direksiyona oturmuştu.

“Buralarda epey başıboş vardır,” demişti adam yaklaşık on dakika süren sessizliği bozarak. “Sokak köpekleri,” diye netleştirmişti sonra. “Normalden fazla yani.” Konuyu açmaya karar

verdiğinde dağın neredeyse yarısını tırmanmıştı. “Nereden geldiklerini kimse bilmiyor,” diye devam etmişti. “Bazı insanlar buraya Başiboş Köpek Zirvesi der. Ben demem ama bazıları der.” Dikiz aynasını düzeltmişti. “Eğer evi alırsanız, kasabada-kilere bu yerel ismi kullanın, etkilenirler. Onlara Başiboş Köpek Zirvesi’nde yaşadığınızı söyleyin ve sonra...” Dilini şaklatmıştı.

Eve ve Charlie birbirlerine bakmış, adamın cümlesini tamamlayıp tamamlamadığından emin olamamışlardı. Birkaç saniye sonra Eve teşekkür etmek üzere tam ağzını açmıştı ki daha “teş” bile diyemeden Dayton tekrar konuşmaya başlamıştı.

“İsim de pek mantıklı değil aslında. Zirvede köpek yok. Hepsi aşağıda, dere kenarında. Ben de bu yüzden o ismi kullanmıyorum zaten. Başiboş Köpek Zirvesi yanlış bir isim...” Kısa bir duraksamanın ardından, “Ama Başiboş Köpek Deresi de kulağa o kadar hoş gelmiyor tabii,” diye eklemişti.

Eve nazikçe kıkırdamıştı.

Dayton dikiz aynasından ciddi bir bakış atmıştı; komik olmaya çalışmıyordu...

Uzaklardan gelen bir av tüfeği sesi Eve’i bu garip anıdan çekip çıkardı ve şimdiki âna döndürdü. Kulağını gökyüzüne dikti; yankılanan patlama her tekrarında biraz daha azalıyordu. Sabah kuşları bu gürültünün ardından kısa süreliğine sustular ve sonra hiçbir şey olmamış gibi ötmeye devam ettiler. Eve bunun .308’lik bir tüfek olduğunu tahmin etti; Benji dayısının avda kullandığı türden. Burada, iyi ya da kötü, bu ses artık doğanın bir parçası hâline gelmişti. Bir çakalın uluması ya da bir şahinin çılgılığı gibi. Yerini bileğinin hakkıyla kazanmıştı.

Yeniden aklındaki işe odaklanan Eve yoluna devam etti. Shylo her zamanki gibi keyifliydi. Ara sıra ileri atılıyor, burnunu kara sokuyor, zikzaklar çiziyor, sonra başını kaldırıp aferin bekler gibi Eve’e bakıyordu. Her seferinde de burnunun ucu karla kaplanmış oluyordu ve Eve, “Aferin,” ya da “Uslu kız,”

dediğinde Shylo karı silkeleyip aynı hareketi tekrarlıyordu. Shylo'nun Shylo'luk yapması, Eve'i her zaman rahatlatırdı.

Komşunun evi hatırladığından daha uzaktı. En az on dakikalık yürüyüş. Üstelik giriş yolu dallarla neredeyse tamamen gizlenmişti. Pirinç harflerle çürümüş bir kütüğe çakılmış numara olmasa gözden kaçırırdı:

3

7

0

7

3708 olması gerekmiyor muydu? Omzunun üzerinden arkasına, yolun uzandığı yöne baktı. Çamlar tünel gibi bükülerek görüşü kapatıyordu. *Herhalde bir evi atladım...*

Ama çok da önemli değildi. Geri dönerek dar giriş yoluna adım attı. Rüzgârlı ormanın içinden geçen yol kare biçimli bir araziye açıldı. Ortasında zeytin yeşili bir bungalow vardı. L şeklinde, düz çatılı, panjurlu pencereleri olan bir yapı. Önünde yere yer yer karla kaplanmış minimalist bir Japon bahçesi donmuş bir göletle çevrelenmişti.

Etrafı vahşi doğayla sarılmışken fazlasıyla garip görünen bir evdi; sanki Portland banliyösünden sökülüp helikopterle buraya taşınmıştı. Ama sessizdi, hatta huzurluydu. Yoldan uzakta, gerçek bir inziva.

Küçük taş köprüden geçtikleri esnada Shylo aniden durup gözlerini suya dikti. Eve yürümeye devam etti ama köpek arkada kalmış, büyülenmiş gibi gölete bakıyordu. Göletin buz

tutmuş yüzeyinin altında beyaz koi balıkları ağır ağır halkalar çizerek yüzüyordu.

Eve, “Shylo, gel,” diye seslendi.

Köpek ona şöyle bir baktı. *Ne dediğini anlıyorum ama umurumda değil.* Sonra tekrar balıklara döndü ve havladı.

Eve bu kez daha sert bir sesle, “Gel,” dedi. Shylo iki kez havladıktan sonra onun yanına koştu. Ödül maması ya da en azından övgü alma beklentisiyle ona baktı. Eve başını iki yana salladı. “Çok yavaşsın, dostum.”

Eve köpeğini de peşine takarak zile bastı. Üç notalı, cızırtılı, uyumsuz bir melodi çaldı. Beklerken üstüne birkaç kat daha giymiş olmayı dileyerek kendini ısıtmak için kollarını bedenine sardı. Hava daha da mı soğuyordu? Atkısını yüzüne sarınca yünlü kumaş burnunu kaşındırdı. Rahat bir otuz saniye geçti. Zile tekrar bastı. Yine açan olmadı. Acaba evde birileri var mıydı? Ortalıkta araba görünmüyordu ama...

Eve elini siper ettiği gözlerini kısarak dokulu buzlu camdan içeri baktı. İçerisi dar bir koridordan sızan sarı ışık dışında karanlıktı. Zile bir kez daha bastı. Uzun bir sessizlikten sonra... ışık kapandı. Eve iç geçirerek geriye çekildi. Belli ki misafir istemiyorlardı. Her neyse, eve dönme zamanı da gelmişti zaten; telefonu bulacak, o aileyi kapının önüne koyacak ve...

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Dönüp baktığında taş köprüde yaşlıca bir kadının dikildiğini gördü. Bu soğuk hava düşünüldüğünde epey ince giyinmişti: ince bir kazak ve mavi kadife pantolon.

Eve tam, “Şey, ben...” diye başlamışken Shylo’nun doğrudan bu yabancı kadına gittiğini görerek şaşkına döndü.

Kadın gülümsedi. “Ah, sen ne tatlı bir şeysin böyle.” Sesinde hafif bir güney aksanı vardı. Bir dizinin üstüne çöktü, elini Shylo’ya uzattı, sonra durdu ve başını kaldırıp Eve’e baktı. “Sevdirir mi?”

Eve temkinli bir baş hareketiyle onayladı.

Kadın, Shylo'nun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Kimmiş bakalım bu uslu kız? Evet, senden bahsediyorum." Shylo'nun kuyruğu sallanmaya başladı.

Nutku tutulan Eve kalakaldı. Daha önce köpeğinin bir ya bancıya böylesine güvendiğini hiç görmemişti. Normalde Shylo'nun bu tavrı güven verici olabilirdi. Ama son günlerdeki olaylarla birlikte düşününce Eve'in endişesine endişe kattı.

"Yeni komşu sensin, değil mi?" diye sordu kadın dizini yere bastırıp ayağa kalkarken.

"Evet, adım Eve."

"3709'u aldın, değil mi?"

Bu soruda farklı bir şey vardı. Yargı mı? Acıma mı? Eve tam olarak çözemiyordu.

Yine de başını sallayarak onayladı. "Şey... Ben acaba telefonunuzu kullanabilir miyim diye soracaktım. Benimki kayıp da. Sadece... eşime ulaşmaya çalışıyorum."

"Tabii ki." Kadın kapıya yürürken ceplerini karıştırmaya başladı. "Bu arada adım Heather."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Heather hâlâ ceplerini yoklarken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Eve ne kadar gizlemeye çalışsa da insanlar çoğu zaman onun kaygısını hissederdi; iki ön dişi arasına sıkışmış brokoli parçası misali. "Evet," dedi Eve. "Köpeğimi bir yabancıнын yanında hiç bu kadar rahat görmemiştim sadece."

Heather bir anahtarlık çıkarırken gülümsedi ve birkaç anahtar arasından doğru olanı aramaya başladı. "Eskiden sokak köpeklerini sahiplendirirdim," diye açıkladı. "Bana köpeklere fısıldayan kadın derlerdi. Fena bir lakap sayılmaz bence."

Eve kendi kendine mırıldanır gibi, "Başıboş Köpek Zirvesi..." dedi.

"Efendim?"

“Şey, sadece... dağın adı.” Cılız bir tebessümle etrafı işaret etti. “Başiboş Köpek Zirvesi miydi?”

Heather yine bir şey anlamamış gibi gözlerini kırptırdı.

“Şey, eee...” Eve boğazını temizledi. “Burada çok fazla başiboş köpek yok mu?”

“Duyduğum kadarıyla yok.”

Eve mahcup bir “Ha...” ile yanıt vererek konuyu kapadı. *Sağ ol, Bay Dayton.*

Heather kilidi açıp kapıyı içe doğru itti. Sonra Eve’e içeriyi işaret etti. “Buyur bakalım.”

Eve tereddüt etti. “Köpeği içeri almam sorun olur mu?”

Heather omuz silkti. “Dağınıklığa laf etmeyecekse sorun yok.”

BELGE_A05_SOĞUK

Açıklama: Hipoterminin tuhaf yan etkileri hakkında bir alıntı. Kaynağı bilinmiyor. Haber makalesi olabilir.

1987, Creighton, Saskatchewan, Kanada

Dün gece genç bir karı koca evlerinde ölü bulundu. Ölüm nedeni ortadaydı: Hipotermi. Şiddetli bir kış fırtınasının ortasında elektrikleri kesilmişti ve yedek jeneratörleri yoktu. Zayıf yalıtımlı bozkır bungalovları onları pek koruyamamıştı. Garajlarında deposu dolu bir Oldsmobile olduğu da kayıtlara geçti. Bu aracı neden ısınmak için kullanmadıkları ise hâlâ bir muamma.

Cesetler sıradışı yerlerde bulundu. 28 yaşındaki koca yatak odasında, yatağın altına uzanmış hâldeydi. 26 yaşındaki karısıysa bodrumun bir köşesinde kıvrılmış yatıyordu. Altındaki toprak zemin kazılmıştı ve tırnaklarının arasında toprak kalıntıları bulundu.

Bu davranışlar, "terminal kazma davranışı" olarak bilinen bir olguyla açıklanabilir. Yaklaşan ölüm karşısında kişide görülen kontrol edilemez bir sığınma ya da kazma içgüdü. Modern insanlar genellikle barınak için toprağı kazmasa da nihai bir sonla karşı karşıya kalındığında yaşanan aşırı stres ilkel, memelilere özgü saklanma ya da kazma içgüdü. Bu durum, kökleşmiş evrimsel içgüdülerimize dair sarsıcı bir hatırlatmadır.

.

3707 HERITAGE YOLU

“Tekrar kusura bakma,” dedi Heather, “ortalık biraz dağınık.” Eve’le birlikte antreye geçerken ayakkabılarını bir köşeye itti. “Torunlar ziyarete gelmişti de.”

“Sıkıntı yok.” Eve etrafa baktı; Heather’ın “dağınıklık” dediği şeyin tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı. Hafif sigara kokusu ve salondaki rengârenk oyuncak yığınları dışında içerisi neredeyse tertemizdi.

Heather gülümsedi. “Sana ne ikram edeyim? Su? Çay?” Ceketini almak için elini uzattı ama Eve elini kaldırdı.

“Yok, ben çok kalmayacağım.”

Heather ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Yüzündeki çizgilerde Eve’in daha önce fark etmediği yorgun bir yalnızlık okunuyordu. Saatlerce telefonun başında birilerinin aramasını beklemiş birinin yorgunluğu. Çocuklar, torunlar, kim olursa. Normalde bu, Eve’in hemen geri adım atmasına, onunla kalmanın çok hoşuna gideceğini söylemesine, çay içmesine, sabahını tanımadığı bir yabancıyla geçirmesine yeterdi. Ama bugün kendini kötü hissetmeye vakti yoktu; sadece telefonu kullanıp eve dönmek ve Thomas ile ailesini daha fazla mazeret üretmeden evinden göndermek istiyordu. Şimdi durup düşününce, onları kahvaltıda kovmalıydı zaten.

İçeri bir girdiler mi bir daha asla çıkmazlar...

Heather mutfağa geçerken eliyle salonu işaret etti. “Telefon orada.”

“Teşekkürler.”

Eve botlarını çıkardı. Evin içinde ilerlerken omzunun üzerinden baktı. Shylo hâlâ antredeydi; eski temkinli hâline dönmüştü. Eve dönüp salona girdi. Panjurdan sızan gri ışık ahşap görünümlü duvarlara ve yeşil tüylü halıya dökülüyordu. Eski tip tüplü TV, hasır sırtlı bir sandalye ve kadife bir kanepenin dışında odada pek bir şey yoktu. Telefonu göremedi. Eve mutfağa doğru seslendi. “Affedersin, nerede dedin?”

Heather sarı buzdolabını karıştırırken başını uzattı. “Ne?”

“Telefon,” dedi Eve.

“Ha.” Heather başını onaylar gibi salladı. “Şu koridorun sonunda, köşeyi dön. Yan sehpanın üstünde.”

Eve tekrar döndü. Televizyonun yanından dar bir koridor uzanıyordu. Evin neredeyse tamamını geçip sağa kıvrılıyordu. Mavi-yeşil duvarlarıyla eski bir otel koridorunu andırıyordu. Her iki yanda simetrik olarak sıralanmış kapalı kapılar vardı.

Eve ışığı hatırladı. Kapı zilini çaldığında kapanan ışığı. Ağırlığını diğer ayağına verdi. “Sen, şey... yalnız mı yaşıyorsun?”

Heather yeniden başını uzattı. “Ne dedin?”

“Bu evde başkası yaşıyor mu?”

Heather kaşlarını çattı. “Hayır...”

“Sadece... az önce dışarıdayken bir ışığın söndüğünü gördüm de.”

“Evin içinde mi?” Heather kaşlarını çattı.

“Evet, şey, orada.” Eve koridoru işaret etti.

Bir an sessiz kalan Heather gölgeli koridoru taradı ve sonra hatırladı. “Ah, evet. İç ışıkların bazıları zamanlayıcı, hareket sensörlü.” Tekrar gözden kayboldu.

Eve huzursuzluğunu üzerinden tam atamadan ilerlemeye devam etti. Yukarıdan, karla örtülü tavan pencerelerinden soluk bir ışık süzülüyordu. Duvarlarda eski güzel günlerden kalma kolajlar, fotoğraflar asılıydı. Gülümseyen aile üyeleri, düğünler, kamp gezileri, köpekler. Bir sürü köpek. Köşeyi döndü. Koridorun sonunda küçük bir niş ve üstünde açık kırmızı renkli döner kadranlı bir telefonun durduğu kiraz ağacından bir sehpa vardı.

Eve telefonun yanına gidip Charlie'nin numarasını çevirmeye başladı. Daireyi çevirmek zaman alıyordu. Yarısında bir rakamı yanlış çevirince baştan başlamak zorunda kaldı. Sonunda doğru çevirdiğinde... hat bir, iki, üç kez çaldı ve...

"Alo?" dedi Charlie'nin sesi. Ama Eve aynı numarayı ikinci kez yemeyecekti; o sinir bozucu *Alo. Beni aradığınız için teşekkürler* mesajını bekledi. Ama öyle olmadı.

"Alo?" diye yineledi Charlie. "Kimse yok mu?"

Eve derin bir nefes verdi. Sadece Charlie'nin gerçek sesini duymak bile sıcacık bir kucaklaşma gibi rahatlatmıştı onu. Boğazını temizleyip sakin ve normal davranmaya çalışarak konuştu. "Hey, Charlie, neredesin?"

Karşıdan boğuk sesler, konuşmalar, ritmik bip sesleri geliyordu. Market kuyruğunda mıydı? Pek anlaşılmıyordu; sinyal zayıftı, ses cılız ve çatallıydı.

"Affedersin, kim arıyor?" dedi Charlie.

Eve kaşını kaldırdı, sonra yabancı bir numaradan aradığını hatırladı. Yine de, "Sesimden tanımadın mı?" diye sordu.

"...Eve?"

"Evet. Şey, telefonumu kaybettim. Komşunun telefonunu kullanıyorum."

"Öyle mi?" Sesinde onaylamıyormuş gibi bir tını vardı. Ya da belki kafa karışıklığı? *Hayır, kesinlikle onaylamayan bir ton. Charlie seni yargılıyor çünkü panikleyip komşunun evine yürümüşsün ve...*

Eve kendi düşünce zincirini durdurdu. Bir kelimeye bakıp insanların zihnini okuyamayacağını hatırlattı kendine. Özellikle de telefonda konuşurken. Hele de sadece bir *Öyle mi?* lafına dayanarak. Eve devam etti. “Thomas şehre gittiğini söyledi? Ben de sadece... doğru muymuş, emin olmak istedim...”

“Eve, burası biraz gürültülü. Yüksek sesle konuşman gerekecek.”

Eve’in aklında bir sürü soru hızla dönüp duruyordu ki çoğu da aynı sorunun farklı versiyonlarıydı: *Neden beni tamamen yabancı bir ailenin yanında bırakıp gittin?* Ama bunun yerine, “Ne zaman döneceksin?” diye sordu.

Uzun bir duraklama. “Ne zaman mı?” Charlie iç çekti. “İyi misin sen?” Sesi sabırsız, hatta öfkeli geliyordu.

Charlie neden sinirliydi ki? Sinirlenmesi gereken Eve’di; her türlü hakkı vardı buna. Kış fırtınası, kaybolan telefon, garip aile, bodrumdaki silüet. Eve’in gerildi ve öfke kor gibi bir sıcaklık hâlinde ensesine yayıldı. Her saniye daha da sinirleniyordu. Charlie’ye değil, olan bitene. Kendine.

Bastırılmış, içe dönük bir öfke. Her zamanki gibi insanları memnun etme çabalarının kaçınılmaz bir yan etkisi. Eve mümkün olduğunca sakın bir sesle devam etti. “Hayır, pek iyi sayılmam. Sen şeyi almadan çıkmışsın... Madalyonunu şöminenin üstünde asılı buldum, acaba bir şey mi...”

Hattın diğer ucunda bir uğultu, bir ses duyuldu. Yumuşak. Anlaşılmaz. Ses, Charlie’ye bir şey söylüyordu. Sabırsız, tekdüze. Eve’e *Peanuts* çizgi filmindeki yetişkin seslerini hatırlattı: *Vom. Vom. Vom.* Charlie cevap verdi ve ses, boğuk olduğu için ne dediği zar zor duyuluyordu. Eliyle telefonun alıcısını mı kapıyordu? Neden?

Ses tekrar konuştu. Boğuk ve muğlak. *Vom. Vom. Vom.* Bu seste bir tuhafılık vardı sanki, kulağa mekanik geliyordu

“Eve.” Charlie bir daha iç çekti. “Sadece, şey yapsana...”

Telefon kısa bir BİP sesiyle kesildi. İnsanın kulağını tırmalayan iğrenç bir sestti, resmen Eve'in kulağını delmişti. Hızla geri çekildi. *Ne oldu şimdi? Charlie ne diyecekti?*

Sadece, şey yapsana...

Ne? Kaç oradan? Sakin ol? Cthulhu'yu uyandırma?

Eve'in siniri yerini gerçek bir endişeye bıraktı. Charlie'nin güvende olup olmadığına dair bir endişe. Belki abartıyordu ama bu düşünce kalbinin birkaç oktav yukarı sıçramasına yetmişti. Numarayı yavaşça yeniden çevirdi. Bir rakam, bir rakam, bir rakam daha. Telefon üç kere çaldı ama Charlie açmadı. Telesekretere bile düşmedi. Sadece o lanet, sağır edici BİP sesi. Sınirle telefonu yerine çarptı. *Hava yüzünden hatlar mı koptu?* Tekrar aramayı düşündü ama... *Derin bir nefes al, dağılma.* Charlie iyiydi. Davranışları garipti, doğru. Ama Thomas'ın dediği gibi kasabaya inmişti belli ki. Eve bir nefes daha aldı ve...

Arkasında bir hışırtı yükseldi. Heather koridordaydı, sırtı dönüktü, köşeye çömelmişti. Eve bir an irkildi ama... kadın sadece kendi kendine bir şarkı mırıldanarak yamuk bir çerçeveyi düzeltiyordu. Fotoğrafta orta yaşlı bir Heather vardı. Temiz tıraşlı, gri gözlü, bıyıklı bir adamla yan yana durmuştu. Heather ayak parmaklarının ucunda yükselmiş, adamı yanağından öpüyordu. İkisi de gülüyordu. Çok âşık görünüyorlardı.

Eve boğazını temizledi. "Te-tekrar teşekkür ederim."

Heather omzunun üzerinden baktı. "Ne demek?"

Eve üzerinden atamadığı hafif bir tedirginlikle kadının etrafından dolanarak antreye ilerledi. Heather'ı görünce aklına birden dün gece gelmişti. Thomas'ın bodrum koridorunda dikildiği o an. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı.

Botlarını giyerken Heather koridordan çıkıp geldi. "Her şey yolunda mı?" Gözlerinde hakiki bir anaç endişe vardı.

Eve iç çekti. Bir yanı her şeyi anlatmak istiyordu. Aileyi, Charlie'nin alakasız bir yerde bulduğu madalyonunu, hatta

merdivendeki silueti. Ama... bu onu daha çok utandırmaktan başka bir işe yaramazdı. “Ben... Bugün biraz garip geçti de.”

Heather başını anlayışlı bir ifadeyle yana eğdi. “İyi bir dinleyiciyimdir.”

Eve gülümsemeyi başardı. İçini dökme, kaygılarını paylaşma fırsatı onu hâlâ cezbediyordu ama... “Ben artık gideyim,” diyerek ayağa kalktı. “Her şey için teşekkür ederim.” Yanında Shylo’yla birlikte kapıya yöneldi. Ama kapı koluna uzanırken Heather arkasından seslendi: “Kusura bakma, kulak misafiri oldum da az önce telefonda Thomas diye birinden mi bahsettin?”

Eve, eli kapı kolunda, omzunun üzerinden baktı. “Evet.”

Heather başını onaylar gibi salladı. “Çok da ihtimal dahilinde değil ama... Bu bahsettiğin kişi Thomas Faust olabilir mi?”

“Evet...” Eve, Thomas’ın kartvizitini hatırladı. “Sanırım o.”

“Vay be.” Heather hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. San ki bu teyit eski, acı tatlı anıları canlandırmıştı. “Tommy Faust büyümüş de koca adam olmuş demek. Onu en son gördüğümde... Eh, şu boylardaydı.” Avucunu bel hizasının biraz üstünde tuttu. “Peki onu buraya hangi rüzgâr atmış?”

Eve havadan dolayı hâlâ nemli olan saçlarını geriye attı. “Şey, ailesiyle birlikte... ülkenin diğer ucuna taşınıyorlarmış.”

“Ailesiyle mi?” Heather’ın hüzünlü gülümsemesi biraz canlandı.

“Evet.” Eve başını onaylar gibi salladı. “Üç çocuk.”

“Ne güzel,” dedi Heather hayranlıkla. “Eminim harika çocuklardır.” Eve’e bakarak onay bekledi.

“Şey, evet, fena değiller,” dedi Eve. “Tatlı gibiler?”

“Bunu duymak güzel. Yaşanan onca şeyden sonra onun iyi olmasına sevindim.”

Yaşanan onca şey mi?

Heather, “Ben ona bakıcılık yapardım, biliyor musun?” diye ekledi.

“Gerçekten mi?”

“Onun fahri teyzesi sayılırım.”

Eve’in merakı yeniden depreşti ve kendini sormaktan alıko-yamadı. “Küçükken nasıl biriydi?”

“Thomas mı? İyi çocuktu. Zekiydi. Küçük bir enerji topuydu resmen, susmak bilmezdi. Ne zaman geldiler?”

“Dün akşam.”

“Geceyi sizde geçirmişler... Tanıyor musun onu?”

“Hayır.” Eve yerinde kıpırdandı. “Sadece... öylesine uğradı lar. Ailesine evi göstermek istemiş. Ama... kızı bodrumda sak landı. Sonra da fırtına çıktı.”

“Bodrumda saklandı, öyle mi?” diye mırıldandı Heather. “Thomas da eskiden aynısını yapardı.” Yüzünde bir an şaşkın bir ifade belirdi. “Sadece... neden bana uğramadıklarını merak ettim. Geceyi burada geçirmeleri beni çok mutlu ederdi.”

Güzel soru.

Eve omuz silkti. “Şey, bilmem ki...”

Heather’ın şaşkınlığı yerini hayal kırıklığına bıraktı.

Eve birden kadın için üzülmekten alamadı kendini. “Ben... Sanırım bayağı bir son dakika kararı olmuş. Muhtemelen sizi rahatsız etmek istememişlerdir.”

Bu açıklama Heather’ı tatmin etmiş gibiydi. “Benden hiç bah setti mi?” diye sordu gözlerinde, *Elbette bahsetmiştir*, ifadesiyle.

Eve ağzını açtı, duraksadı ve yalan söyledi. “Evet.”

Sahte Charlie, *Neden böyle bir şey dedin ki?* diye homurdan dı zihninde.

Heather’ın yüzü aydınlandı.

İşte bu yüzden.

“Ne dedi?” diye sordu Heather.

Siktir.

“Ne mi dedi?” Eve sustu ve bir cevap bulmaya çalıştı. “Senin hakkında mı?”

“Hı hı.” Heather’ın gülümsemesi hafifçe soldu.

“Şey.” Eve yine duraksadı. “Sadece... güzel anıları olduğunu söyledi.”

Heather yeniden gülümsedi, belli ki yalanı yemişti. “Çay istemediğine emin misin?”

Eve’in bakışları kapıya kaydı.

Yaşanan onca şeyden sonra... Heather’ın az önceki sözleri zihninde yankılandı. Eve o dört kelimenin altında oldukça derin anlamlar gizlendiğini hissediyordu. Kararsız kaldı. Bir yanı Thomas’ın geçmişini ve kız kardeşinin başına neler geldiğini öğrenmek istiyordu, diğer yanıysa sadece eve dönmek istiyordu. Kısa bir iç tartışmadan sonra pes etti. “Olur, ben... bir bardak içerim.”

Hem belki Charlie tekrar arar? Üstelik Heather, o aileye kıyasla birlikte çok daha iyi vakit geçirilecek birine benziyor.

BELGE_C15_FILM

Açıklama: Dryden Theatre, Rochester NY için hazırlanmış bir el ilanından alıntı.

Bu perşembe! Arkadaşlarınızı ve ailenizi alın, Dryden Theatre'a gelin; Hayao Miyazaki'nin klasik animasyon filmi yeniden gösterimde. Oscar ödüllü, akılalmaz bir başyapıt:

Ruhların Kaçışı

Ailesi yanlış bir yola saptığında, küçük Chihiro ruhlar, cadılar ve tanrılarla dolu tuhaf ama tehlikeli bir dünyanın içine çekilir. Ailesini kurtarıp insanların dünyasına geri dönebilmek için bu garip diyara özgü hiyerarşileri ve gelenekleri çözmek zorundadır.

Saat 19:00

Biletler kapıda 8 dolar.

— — — — —

ESKİ DOSTLAR

Heather tekrar mutfağa dönerek bir dolabı karıştırmaya başladı. “Portakal çayı? Nane?”

“Kafeinli herhangi bir şey olur,” dedi Eve. Sabah kahvesini içmemiş olmanın etkisini hissetmeye başlamıştı. Hem de en sertinden.

“Hımm... Earl Grey,” dedi Heather rafları karıştırmaya devam ederek.

Eve montunu ve botlarını bir kez daha çıkardı. Salona girip kendini hasır sandalyeye bıraktı. O kadar yol teptikten sonra oturmak iyi gelmişti, hatta buna resmen ihtiyacı olduğunu hissetti. Shylo yanına gelip ayaklarının dibine kıvrıldı ve hımurdanmaya başladı. Köpek tekrar dışarı çıkmak istiyordu. Haklıydı.

Eve etrafa bakındı. Oturduğu yerden vitrinli dolabının yanında başka fotoğraflar da olduğunu görebiliyordu. Hepsi arasında biri dikkatini çekti. Pala bıyıklı adam bu kez daha genç görünüyordu. Belki yirmilerinin sonundaydı. Saçları da oldukça gürdü. Siyah ve dağınık, omuzlarına erişecek kadar uzun. Bir davul setinin arkasında durmuş, boş sayılabilecek bir barda çalıyordu. Neon ışıklar. Puslu bir ortam. Ön planda, objektifin tam olarak odaklayamadığı, boynunda dövmeleleri olan sakallı bir gitarist

mikrofona bağıyordu. Tek bir kareye çok fazla tutku sığmıştı. Eve ter, alkol ve esrar kokusunu da alacaktı neredeyse. İlginçtir ki tüm bunlar, ona tatlı bir nostalji hissi verdi. Charlie'yle birlikte eskiden böyle konserlere sık sık giderlerdi. Farkında olmadan cebine uzanıp Charlie'nin madalyonunu kavradı, başparmağıyla işaretparmağı arasında çevirdi. Pürüzsüz pirinç yüzeyi soğuktu. Tuhaf bir şekilde içini rahatlatı.

Heather geri geldiğinde Eve'in fotoğrafa baktığını fark etti. "O Michael," dedi. "Benim daha iyi yarım."

"Davulcu mu?"

"Hı hı." Heather karşıdaki kanepeye oturdu.

"Eğlenceli bir konsere benziyor," dedi Eve.

"Öyleydi." Heather ayrıntıya girmede, bu konuda diyeceği başka bir şey yoktu. "Su yeni ısınıyor." Gömlek cebinden paslanmaz çelik bir sigara tabakası çıkardı. Açıp içinden bir sigara aldı. "Şu merete birkaç ay önce başladım." Sigarayı dudaklarının arasında yerleştirip ceplerini karıştırmaya başladı. "Benim yaşımda, önümde iyi ihtimalle beş, belki on yıl var. Bari herkesin bu kadar düşkün olduğu şey neymiş bir göreyim dedim, haksız mıyım?" Bir süre daha ceplerini karıştırdıktan sonra aradığını bulamayıp iç çekti. Derken elini yastıkların arasına soktu, biraz karıştırdı ve misket limonu yeşili bir BIC çakmak çıkardı.

"Oh be!" Çakmağı kazanılmış bir kupa gibi havaya kaldırdı.

Öne doğru eğildi, çakmağı çaktı ve sigaranın ucunu turuncuya dönene kadar kısa kısa nefesler aldı. Ardından derin bir nefes alıp dumanı üfledi. "Görünüşe göre pek de bir şey kaçırmamışım..."

"Evet," dedi Eve. "Ben de eskiden içerdim."

Heather'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen mi?"

Eve gülümser gibi oldu. "Hayal etmesi zor mu?"

Heather başını yana eğdi. "Yanlış anlama ama... sigara içmek için fazla tatlı görünüyorsun."

Eve omuz silkti. “Eh, bıraktığıma göre belki de gerçekten öyleyimdir.”

Heather bu cevabı eğlenceli bulmuş gibiydi. Öne eğilip boş bir konserve çorba kutusuna külünü silkeledi. “Bu arada mülkü nasıl buldun?”

Eve soruyu düşündü. “Hâlâ alışmaya çalışıyoruz. Biraz...”

Heather onun yerine tamamladı: “İssiz mı?”

Eve aslında “ürkütücü” demeyi düşünmüştü ama bu da iş görürdü. “Evet, epey bir dışarıda kalıyor.” Yerinde kıpırdanarak, “Orası hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

“3709 mu?”

Eve başıyla onayladı.

Heather’ın yüzü belli belirsiz bir acımayla karışık ciddi bir ifadeye büründü; dışarıdaki o bakışın bir yankısı gibiydi. “Yani... Eski bir ev.” Omuz silkti. “İnanmazsın ama benden daha yaşlı.” Güldü ve sigarasından bir fırt daha çekti. “Dağdaki en eski yapı olabilir...”

Eve nedense şaşırmamıştı. Evi ilk gördüğü anda bile orası gözüne kadim bir bina gibi gelmişti. Elbette bu mantıksız bir histi ama her nasılsa etraftaki ağaçlardan bile yaşlı görünüyordu ki Bay Dayton’a göre ağaçların çoğu neredeyse üç asırlıktı. Belki de çevredeki çamlar rüzgârla hafifçe sallanırken evin toprağa çakılmış gibi hareketsiz durmasındandı.

Bu his ilk başta Eve’i tedirgin etmişti. Ama haftalar geçtikçe, huzursuzluğu yerini hüznü andıran bir hisse bırakmıştı. Bu eve yıllar boyunca emek veren insanlar her bir detay için uğraşmıştı. Renkli vitray camlardan taç pervazlardaki el oymalarına kadar. Ev nesilden nesle aktarılmış kırılğan bir aile yadigarı gibiydi. Birbiriyle tutmasa bile herkes kendince bir şeyler eklemiş, nihayetinde de proje ıskartaya çıkmıştı. Ormanın ortasında unutulup gitmişti. Şimdiyse umursamaz ev yenileme hastaları tarafından yıkılmayı bekliyordu.

Eve, hâlâ Charlie'nin geri arayacağını umarak koridora baktı. Sonra Heather'a döndü. "Ne zaman inşa edildiğini biliyor musunuz?"

Heather'ın yüzünde yine bir kuşku bulutu belirdi. Küçük bir kasaba lokantasında dokunulmaması gereken bir konu açılmış gibi gözleri salonda gezindi. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra duraksayıp tekrar kanepeye yaslandı. Mavi gri bir duman üfledi. O pus, panjurlardan sızan ince bir ışık huzmesiyle aydınlanarak havada asılı kaldı. Tam bir *noir* ortamı.

Eve de kendini geçmişin sırlarını çözmeye çalışan bir dedektif gibi hissediyordu. Ama şöyle bir durup tekrar düşündüğünde, bu paranoyasıyla havalı bir özel dedektiften ziyade *Arka Pencere* filmindeki endişeli, evden çıkmayan karaktere benziyordu.

Farklı bir yöntem denedi. "Partnerim ve ben... ev hakkında daha çok bilgi edinmeye çalışıyoruz da. Görünüşe göre kayıtların çoğu bir yangında..."

"Hayır." Heather başını iki yana salladı.

"Efendim?"

"Yangın bir efsane. Kayıtlar çalındı."

"Ya?"

"Ellilerin başında," diye devam etti Heather. "Delinin teki belediye binasına girdi. Yale ve Kettle Creek Dağı'na ait belgelerin çoğunu çaldı. İmar bilgileri, tapular, haritalar, her şey. Yangın hikâyesinin nereden çıktığını bilmiyorum ama bu konuyu açan ilk kişi sen değilsin. Michael, yani kocam da yangın meselesine ikna olmuştu. Bana hafızamın teklediğini söylerdi. Bu konuda sayısız tartışma yaşadık. İnternette de hiçbir şey çıkmadı."

"Ama banka bize dedi ki..."

"Bankanın bir bok bildiği yok," diye araya girdi. "Sadece... Boş ver. İnsanlar bazı şeyleri yanlış hatırlar. Kabullen bunu."

Yoluna bak.” Mutfaktan çaydanlığın ötüşü duyuldu. “Amma uzun sürdü.” Heather bitmemiş sigarasını çorba kutusuna attı. Dizlerine hafifçe vurarak kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Yürürken güç duyulur bir sesle kendi kendine mırıldanıyordu. Eve sadece “küçük Tommy”, “Alina” ve “başıboş köpekler” kısımlarını duyabildi. Heather görüş alanından çıkıp yeniden dolapları karıştırmaya başlamıştı. Hâlâ, “hırsızlar, yangın” gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Tam o sırada evin arka kısımlarından bir yerden hafif bir gürültü, ardından kısa bir sürtünme sesi geldi. Paslı bir çekicinin kontrplak üzerinde sürüklenmesi gibi bir ses. O kadar belirsizdi ki hayal ürünü bile olabilirdi. Ama Shylo da başını kaldırmıştı ve bakışları o karanlık koridora kilitlenmişti. Tüm kapılar hâlâ kapalıydı. O belli belirsiz ses herhangi bir şey olabilirdi ama...

Eve bunun bir ayak sesi olduğunu düşünmüştü. Ardından da sürüklenen bir topuk. Bir kez daha yalnız olup olmadıklarını merak etti. Ya...

“Dikkat et, sıcak.”

Eve hafifçe irkilerek döndü. Heather elinde buharı tüten bir fincan çayla arkasında duruyordu. Eve’in dikkati öyle dağılmıştı ki nerede olduğunu bile unutacaktı az kalsın. “Teşekkürler, şey... sağ olun.” Fincanı alıp tekrar koridora baktı. O çıkan ses her neyse Shylo’nun da ilgisi dağılmıştı. Muhtemelen evin esneme sesiydi.

Eve çayından dikkatle bir yudum aldı. Çayın sıcaklığı dalga dalga vücuduna yayılıp onu sakinleştirdi. Heather da tekrar kanepeye oturarak kendi çayını yudumlamaya başladı.

Eve rahatsız rahatsız, “Thomas’ın ailesi burada ne kadar kaldı?” diye sordu.

“Faustlar mı?” Heather gözlerini kısarak düşündü. “Hımm...” Kafasında hesap yapıyordu. “Beş yıldan biraz fazla,” dedi sonunda. “Bazı ailevi sorunlar yaşayınca apar topar gittiler.”

Ailevi sorunlar.

Eve her ne kadar bunu kabul etmek istemese de bir yabancıyla çay içmesinin asıl nedeni buydu: Thomas'ın ablasına ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Normalde böyle özel konulara burnunu sokmazdı ama... "Umarım kız kardeşi gereken tedaviyi görebilmiştir."

Heather ona şaşkınlıkla baktı. "Kız kardeşi mi?"

"Evet, şey... ablası?"

Heather başını iki yana salladı. "Thomas tek çocuktuktu."

Eve gözlerini kırpı. Şaka mı yapıyordu bu kadın?

Hayır. Yapmıyordu.

Eve'in kafasının karıştığını fark eden Heather, "Ah, yoksa Alina'yı mı kastediyorsun?" diye sordu.

Eve, Thomas'ın şömine başında anlattığı hikâyeyi hatırladı. İsmi... "Alison değil miydi?" diye sordu.

Heather başını hatırlamaya çalışır gibi yana eğdi. "Yani üzerinden kırk yılı aşkın zaman geçti ama... bir kız vardı. Alina ya da belki de Alison. İsimler konusunda çok kötüyümdür... Her neyse, Faust ailesiyle iki yıla yakın bir süre yaşamıştı." Heather bir yudum daha çay alıp yüzünü buruşturdu. "Hımm, Alison," diye mırıldandı. "Öyle diyelim. Başboş, kaybolmuş bir çocuktuktu. Kaçak mıydı? Yetim mi? Hiçbir zaman öğrenemedik. Soğuk bir pazar sabahı gecelikle Faustların bahçesine girmişti. İsmi dışında kim olduğunu bilmiyordu. Nereden geldiğini de. Buna inanabiliyor musun? Ta buraya gelmiş. Polis bile o zavalılık hakkında hiçbir kayıt bulamadı; sanki yoktan var olmuştu. Sonra Thomas'ın ailesi gerekli tüm evrakları doldurup her türlü prosedürü hallederek Alison'a kucak açtılar. Faustlar iyilikten asla çekinmeyen insanlardı."

Eve duyduklarını sindirmeye çalışarak arkasına yaslandı. Thomas neden bunlardan hiç bahsetmemişti? Elbette onun bütün travmatik geçmişini öğrenmek gibi bir hakkı yoktu ama...

“Yani sonunda onu evlat mı edindiler?” diye sordu Eve.

Heather bacak bacak üstüne atarak başını iki yana salladı.
“Hayır. Sadece koruyucu aile oldular.”

“Ama şey... Thomas bana onun kız kardeşi olduğunu söyledi.”

Heather’ın kaşları çatıldı. “Ruhen belki ama onu hiçbir zaman resmî olarak aileye katmadılar...” Sesi giderek azaldı ve ardından, “Yani, belki düşünüyorlardı ama Thomas’la yaşanan olaydan sonra...” diye ekledi.

Sanki gereğinden fazla konuştuğunu düşünmüş gibi birden sustu.

Eve, “Hangi olay?” diye üsteledi.

“Hayır, anlatmasam daha iyi, ben...” Heather elini havada savurdu, bir gerginlik tikiydi bu. Çayından bir yudum daha aldıktan sonra konuyu değiştirdi. “Neyse. Yale’e indin mi hiç? Keres-te müzesini mutlaka görmelisin. Orası... gerçekten etkileyici.”

Eve’in omzundaki şeytan Mo, *Biraz daha üstele*, diye fısıldadı.

“Kimseyle paylaşmam,” diye güvence verdi Eve. “Sadece... evle ilgili biraz endişeliyim o kadar. Geçmişine dair bir şey çıkarsa satış değerini etkileyebilir. Baştan bilmek daha iyidir.” Yalan da sayılmazdı aslında, sadece gerçeğin süslenmiş bir versiyonuydu.

Heather kararsız kararsız koltuğun kolçağına parmağıyla vurarak tempo tuttu. Eve onun da olan biteni anlatmak istediğini hissediyordu. Sadece sırtındaki karanlık bir yükü boşaltmak için bile olsa... “Ne kadarını biliyorsun?”

“Ne olduğuna dair mi?”

Heather yere bakarak başını onaylar gibi salladı.

Eve omuz silkti. “Yalnızca... Thomas, Alison’ın evin değiştiğine, insanların değiştiğine inandığını söyledi... Sadece onun görebileceği şekillerde.”

“Sadece bu kadarını mı söyledi?”

“Aşağı yukarı...”

Uzun ve sessiz bir duraksamanın ardından Heather yumuşadı. Öne eğildi ve sesini iyice alçaltarak fısıltıya yakın bir sesle konuşmaya başladı. “Alison... bunu durdurmanın, o uydurma eski hayatına dönebilmenin tek yolunun bu olduğuna inanmaya başladı. Sonra... bir kış gecesi, sekiz yaşındaki Thomas uyan-
dığında onu yatağının başucunda dikilmiş hâlde buldu. Elinde bir dolmakalemle...” Yüzü kasvetli bir ifadeye bürünen Heather geriye yaslandı. “Kız bir dakikadan kısa bir sürede kalemi onun vücuduna otuz yedi kez sapladı. Thomas’ın annesiyle babası onu çekip almasa daha fazlasını da yapardı.” Ürperdi. “Otuz yedi kez. Hayal edebiliyor musun?”

Eve’in zihninde mide bulandırıcı, rahatsız edici bir görüntü belirdi. Ay ışığıyla aydınlanan bir oda. Sarı duvar kâğıdı. Gümüş uçlu bir kalemi solgun bir tene tekrar tekrar, gitgide hızlanarak saplayan sıska, parmakları kemikli bir el.

Heather iç çekti. “Thomas’ın hayatta kalması mucizeydi. Gerçekten.”

Eve başını kaldırıp ona baktı.

Heather’ın gözleri yaşlıydı. “Korkunç bir trajediydi. Tam bir şok...”

Eve nutku tutulmuş gibi kalakaldı. Thomas’ın geçmişindeki sözü edilmeyen detayların kötü olduğunu tahmin ediyordu ama bu kadarı...

“Tabii hiç şaşırtıcı değil ama,” diye devam etti Heather, “Tommy bir daha hiç eskisi gibi olmadı. Eskiden öyle enerjik, öyle yaratıcı, öyle konuşkan bir çocuktuk ki... Ama olaydan sonra onu gördüğüm birkaç seferde doğru düzgün tek kelime bile etmedi. Sürekli sessizce yere bakıyordu.”

“Peki Alison’a ne oldu?” Soru bir kez daha Eve’in beyninin onayını almadan dudaklarından dökülüvermişti.

Heather ona bakıp omuz silkti. “Devlet onu aldı ve... yani, sonrasını bilmiyorum. Açıkçası, bilmek de istemem...”

Eve, Alison'ın hapishaneye ya da suçlular için kurulmuş bir tür ruh ve sinir hastalıkları hastanesine gönderildiğini tahmin etti. Tabii hâlâ hayattaysa.

Heather koltuktan kalktı. "Biraz daha çay ister misin?" Parmağını uzatınca, Eve'in bakışları yarısına kadar boşalmış ve artık iyiden iyiye ılımış seramik fincanına kaydı.

Fincanını sessizce Heather'a uzattı.

Heather mutfaka gidip musluğu açtı, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Ama Thomas'ın şimdi iyi olduğunu duymak güzel. Aile falan kurmuş. İnsan ruhu dirençlidir, sence de öyle değil mi?"

Eve zayıf bir sesle, "Evet..." diyebildi.

Heather mutfakta oyalanırken Eve'in dikkatini başka bir şey çekti. Kanepenin ayaklarının dibindeki renkli oyuncak yığınının arasından ona bakan bir çift göz. Karikatürlerdeki gibi kocamandı; gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyor, ateşi andıran bir turuncuyla parlıyorlardı. O, *şey değil mi?* Eve eğildi ve elini yığının içine daldırıp gözüne takılan oyuncağı çıkardı. Bu bir Jolly Chimp'ti. Sarı bir yelege, çizgili pantolonu, pirinç zilleri vardı. Ama bir detayı olması gerekenden farklıydı: Tüyleri beyazdı. Tıpkı Mo'nunki gibi.

Tüylerinin kahverengi olması gerekmiyor mu?

Oyuncağı evirip çevirerek sanki başka bir dünyadan gelen esrarengiz bir eseri inceler gibi baktı. Hiç düşünmeden arkasındaki düğmeye bastı. Oyuncak canlanıp zilleri çılgın bir coşkuyla çalmaya başladı ve resmen Eve'in elinden kurtulacaktı. Çın—çın—çın—

"Ah." Heather mutfaktan başını uzattı. "Torunumun favorisi o. Kimbilir neden."

Eve oyuncağı kapatıp tekrar diğerlerinin arasına bıraktı. "Benim de buna benzer bir oyuncağım vardı..."

"Öyle mi? Korkunç bir tip."

Eve ne anlama geldiği belirsiz bir mırıltıyla karşılık verdi.

Kendine yalan söyleme, dedi Mo. Bir an onu ben sandın.

Mo haklıydı. Gerçekten de kısacık bir an için öyle sanmıştı. Yine de bu görüntü mühim bir anıyı su yüzüne çıkarmıştı: Yedi yaşındayken Mo'yu kaybettiği günü. Perişan olmuştu Eve. Aslında hâlâ bile kabul etmek istemeyeceği kadar çok etkiliyordu onu. Mo'nun kaybolmuş olması değil, kaybolma biçimi.

Anı zihninde dün gibi taptazeydi. Her ayrıntısı. Montana'ya yaptıkları bir kamp gezisinde, ailesinin paslı heçbekinin arka koltuğunda oturuyordu. Mo da hemen yanındaydı, onun da emniyet kemeri bağlanmıştı ve o kocaman gözlerinde dışarıdaki ağaçların geçişini yansıtarak boş boş bakıyordu. Yoldaki her tümsek onu sarsıyor, içindeki metal aksamın tıkırdamasına neden oluyordu. Arabayı dağ başındaki bir benzinliğe çekmişlerdi. Küçük Eve dışarı çıkarak uykulu kollarını germişti. Yeni yeni yüzünü göstermeye başlayan sabah güneşi ağaçların arasından süzülüyordu ve...

...dönüp baktığında Mo gitmişti. Koltuk boştu. Kemer hâlâ takılıydı. İlk başta ne gördüğünü anlamamıştı. Sessiz geçen bu yedi saniyenin ardından birden panik baş göstermişti. Eve paniğe kapılmış ve teskin edilemez hâlde annesine koşmuştu.

Yaklaşık yarım dakikanın ardından ailesi onu sakinleştirmeyi başarmış ve ne olduğunu tane tane anlatmasını sağlamıştı. "Biri Mo'yu çaldı," diye haykırmıştı Eve. "Mo KAÇIRILDI."

Annesiyle babası mantıklı insanlar olarak kızlarının onu koyduğu yeri unuttuğunu düşünerek arabayı aramıştı. Eve'in sırt çantasına, bagaja, koltukların altına, her yere bakmışlardı. Ama Mo yoktu. Çünkü Mo çalınmıştı. Kaçırılmıştı. Hırsızlar tarafından kaçırılmıştı ve lanetli bir sirkte numaralar sergilemeye zorlanacaktı. Sonsuza dek. Eve ağlayamamıştı bile; şok içinde, hiç kıpırdamadan öylece kalakalmış, Mo'nun boş koltuğuna bakıyordu. Dünyanın sonu gelmişti.

Daha da kötüsü, yerine yenisini alma imkânları yoktu. Aile- si her yolu denediyse de Mo'nun üreticisi olan imitasyon marka Riley's Fantastic Toys çoktan kepenk indirmişti. Hem başka bir Mo bulsalar bile *Eve'in* o yıllar içinde her tarafı çizilip ezilmiş Mo'su olmayacaktı. Mo'yu Mo yapan tüm o şeyler. Herhangi bir oyuncak, sahte bir kopyadan ibaret kalacaktı. Yepyeni, gıcır gı cır ama yine de sahte.

İçi aniden bu evden çıkıp gitme isteğiyle dolan Eve hasır sandalyeden kalktı. Bu oyuncakçı görmesi bile bir tür ilkel kaç ma içgüdüsünü tetiklemişti resmen. "Ben..." Antreye yöneldi. "Üzgünüm, benim gitmem gerek," dedi. "Hadi, Shylo." Köpek koşarak geldi. Eve botlarını giymeye başlarken bir yandan da havanın daha da bozacağına dair bir bahane mırıldanıyordu.

"Aa?" dedi Heather. "Bu kadar çabuk mu?"

Eve yanıt vermeyip bağcıklarıyla uğraşmaya devam etti.

Heather gözlerinde yine o hafif hüznle, "Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman buralardayım. Partnerinle birlikte de gelin, ihtiyarın tekiyle bulmaca yaparsınız. Bu sefer daha neşeli konu- lar açarım. Söz."

"Hı hı." Eve montunu giyip düğmelerini iliklemeye başladı.

Heather, "Tanıştığımıza memnun oldum, şey..." Gözlerini kısip ismini çıkarmaya çalıştı.

"Eve," diye hatırlattı Eve kapıya doğru dönerken.

"Eve, evet, çok özür dilerim. *Eve*. Dediğim gibi, isim hafızam berbattır." Heather güldü.

Eve tam kapıdan çıkmak üzereyken koridorun sonunda, kö- şenin ardında, döner tablalı telefon çalmaya başladı. Tiz. Israrlı. Eve, Heather'a baktı.

"Ah," dedi Heather, "muhtemelen partnerindir. Beni pek arayan olmaz."

Eve botlarını çıkarmadan yürümeye başladı ama koridora adım attığı anda donakaldı. Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Bir şeyler değişmişti... Fark etmesi bir saniyesini aldı ama koridordaki kapılardan biri şimdi açıktı. Koridorun sonunda, köşeye varmadan hemen önce, beyaz bir kapı aralanmıştı. İncecik bir gölge çizgisi. İçeride birinin olduğuna dair o tehditkâr karanlık. Kötü niyetli bir izleyici.

Eve kalakaldı. Bu sırada telefon âdeta onu bir tuzağa çekmek istercesine çalmaya devam ediyordu.

Heather, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Eve omzunun üstünden baktı. “Şey” –geri döndü– “kapı...”
“Ha?”

Eve eliyle işaret etti. “Şu kapı az önce kapalıydı.”

“Ah, sanırım kilidin dili bozuk...”

Telefon çalmaya devam etti; sesi artık daha da yüksek, daha da ısrarcıydı.

Heather kaşlarını çattı. “Açmayacak mısın?”

Seni kandırmaya çalışıyor, diye fısıldadı Mo. O koridora gidersen bir daha geri dönemezsin.

Telefon son bir kez çaldı.

Eve paranoyasına yenik düşüp antreye döndü. “Ben... Benim eve gitmem gerek.”

Eve kapıyı iterken Heather arkasından, “Lütfen hiç çekinme, arada yine uğra...” diye seslendi.

Başka bir şeyler daha söyledi ama Eve onu duymadı; çoktan avluyu yarılamıştı.

BELGE_C08_RAPOR

Açıklama: Kettle River civarında yaşanan garip bir karşılaşmaya dair kısmi polis raporu.

TAMAMLAYICI RAPOR

DAĞITIM: Çavuş Naomi [soyadı sansürlenmiş]

RAPOR TARİHİ VE SAATİ: [sansürlenmiş]

KONUM: Kettle Creek Dağ Otoyolu, Kettle Creek Köprüsü'nden yaklaşık 4,5 kilometre batıda.

OFİS: [telefon numarası sansürlenmiş]

YAPILAN EYLEM: Kettle Creek Dağ Otoyolu'nda rutin trafik devriyesi sırasında, yolun ortasında dolaşan kimliği belirsiz bir beyaz erkek gözlemledim. Hemen hemen yirmili yaşlarının ortasında, atletik yapılı ve yaklaşık 1.90 boyundaydı. Dondurucu havaya rağmen tişört ve kot pantolon giymişti.

Yaklaştığımda adamın sersemlemiş ve kafası karışık görüldüğünü fark ettim. Mevcut konuma nasıl geldiğini bilmediğini söyledi.

Ona kendi güvenliği için benimle gelmesini önerdiğimde, bir psikiyatri kliniğine zorla götürülmekten fazlasıyla endişe duyduğunu ifade etti. Onu temin etmeye çalıştım ancak dikkati güney yönündeki ormanlık alana kaydı. Orada her biri yaklaşık 1.80 boylarında, beyaz takım elbiseli, kimliği belirsiz üç beyaz erkek hareketsiz duruyordu. Bu manzara şahsı yoğun bir kaygıya sürükledi: hızlı soluma, kocaman açılmış gözler. Şahıs hızla ormanlık alana dalarak kuzeye doğru kaçtı. Yapılan ek incelemede üç erkeğin de ortadan kaybolduğu görüldü.

Koşullar ve iyice bozan hava göz önünde bulundurularak taraflardan hiçbirinin peşine düşülmedi. Merkez bilgilendirildi ve bölgeye bir arama ekibi gönderildi.

-.

YABANCI

Heritage Yolu'na bembeyaz bir sis çökmüştü ve her adımda yoğunluğu artıyordu. Hava sanki intikam alırcasına bir anda dönmüştü; kar artık Eve'in dizlerine kadar ulaşıyor, hızla yükselmeye de devam ediyordu. Rüzgâr da gitgide şiddetleniyordu. Buz gibi esintiler Eve'in sırtına çarpıyor, onu ileriye doğru itiyordu. Böyle devam ederse köprü yeniden kapanabilirdi...

Eve dön. O ailenin çıkıp gittiğinden emin ol.

Omzunun üzerinden arkasını kolaçan etti. Peşinden gelen Shylo hâlâ yakınlardaydı. Kar köpeğin siyah tüylerine ikinci bir kürk gibi yapışmıştı ama yine de dışarıda olmaktan memnun görünüyordu. "Neredeyse geldik," dedi Eve.

Araba yoluna tam zamanında ulaştılar. Yolun sonunda, ağaçların arasında uzanan o dar geçide. Eve ilerlemeye devam ederken taze ayak izlerine rastladı. Araba yolu boyunca ilerleyerek bankete doğru yol oluşturuyor, ailenin nakliye kamyonunun çevresinde dolanıyordu. *Tabii ki hâlâ buradalar.* Eve kendi kendine söylenerek ilerledi. İzler yamaçtan aşağı iniyor, sağa kıvrılıyor ve sonra da...

Sırtı ona dönük, ağaç çizgisinden bir kol boyu uzakta duran bir karaltı. Kimdi bu? Bir çocuk mu? Yetişkin mi? Eve'in tek görebildiği şey lacivert-yeşil botlar, kot pantolon ve... beyaz bir

tişört müydü o? Yoksa bir atlet mi? O karaltı Jenny miydi? Bir şekilde dışarı mı çıkmıştı? Kim olursa olsun, bu havaya uygun giyinmediği kesindi. “Hey?!” diye seslendi Eve. Ama ayakları yere çivilenmiş gibi rüzgârda sallanan karaltı yerinden kıpırdamadı. Eve tekrar şansını denedi. Siluet bu sefer kırmızıya çalan çamların içine doğru ilerleyerek siste kayboldu.

Eve dişlerini sıkarak, “Lanet olsun,” diye tısladı. Önce yılan gibi kıvrılan uzun yola, sonra da içine kötü bir his doğmasına neden olan ormana baktı. Kışın giyilebilecek ne kadar kıyafet varsa giymiş olmasına rağmen bu dondurucu soğuğa zar zor dayanabiliyordu. Peki ya o yabancı? Donarak ölebilirdi. İç çekerek kar yığınınına indi ve ağaçlara doğru ilerledi.

Yanında Shylo’yla izleri takip eden Eve, çevrelerindeki eski çam ağaçlarının kadim bir konsey bir araya gelmiş gibi fısıldayıp uğuldadığını duyabiliyordu. Birden canlanıp davetsiz misafirleri kovacakmış gibi duruyorlardı. Eve odağını kaybetmedi. Ayak izleri karmaşık bir rota çiziyor, bir sola bir sağa kıvrılıyor, ağaçların etrafında dolanıyor ve bazen aynı ağacın çevresinde birden fazla tur atıyordu. Yine de bu dansın garip bir amacı var gibiydi, görünmeyen bir labirentin içinde dolaşıyordu sanki. Ne kadar mantıksız olursa olsun, Eve bu düşünceyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Devrilmiş bir ağacın üzerinden tırmandı ve...

Yaklaşık on metre ötede siluetin tırtıklı bir kayanın arkasına geçiverdiğini gördü. Eve bir an o karaltının Charlie olabileceğini düşündü ama gördüğü şahsın omuzlarına kadar inen saçları vardı. Sesi ağaçların uğultusuyla yarışan Eve tekrar seslendi. Temposunu artırdı, artık neredeyse koşuyordu. Dolambaçlı ayak izleri onu çamların derinliklerine doğru çektikçe çekti. Dallar tenini çiziyordu. Dikenli çalılar kıyafetlerine takılıyor, çatırdayarak kırılıyordu. Eğimli bir açıklığa vardı ve... izler bir anda sona erdi.

Çat diye kesilmişti. Sanki peşine düştüğü kişi bir anda buhar olup uçmuştu. Eve kendi etrafında döndü: ağaçlar, çalılar, kar ve... daha fazla ağaç. Ağaca mı tırmanmıştı acaba? Yukarı baktı. Gövdesi dimdik ve geniş olan çamlar bembeyaz gökyüzüne uzanıyordu. Erişilebilecek birkaç dal da o kadar inceydi ki tırmanılması imkânsızdı. Başını tekrar indirerek ellerini ağzının etrafına götürdü ve tekrar seslendi. “Merhaba?!” Sesi açıklıkta yankılandı fakat cevapsız kaldı.

Gözleri tekrar birden kesilen izlere döndü. Nasıl olmuştu bu? Peşinde olduğu şahıs, kendi ayak izleri üzerinden geri mi dönmüştü? Farklı bir yoldan mı gitmişti? Saçma bir düşünce gibi geliyordu ama...

Buhar olup uçmasından daha mı saçma? diye karşı çıktı Hayali Charlie.

Her neyse. Eve mantık arayamayacak kadar üşümüştü. Her halükârda bu yabancı, ister çocuk ister yetişkin olsun, belli ki onun yardımına ihtiyaç duymuyordu. Eve tam geri dönmek üzereydi ki Shylo tiz bir havlama koyuverdi. Gözlerini dikmiş olan köpek açıklığın alt ucundaki ormana bakıyordu. Gizli bir tehdit sezmiş gibi kulakları dik, kuyruğu dümdüzdü. Eve gözlerini kıstı. Tek görebildiği sis, çam ağaçları ve ağaçların arasında uzanan gölgelerdi. “Peki, Shylo,” dedi Eve, “hadi gidelim.”

Ama köpek ne kıpırdadı ne de bakışlarını bir milim oynattı. Tuhaf derecede tanıdık bir sahneydi bu. Eve temkinli adımlarla yaklaşıp köpeğin tasmağını takmak üzereyken onu gördü. Sis in ardında gizlenmiş, ormandaki devasa ağaçların arasına sıkışmış üçgen bir kulübe. Kopkoyu. Kendini istemsizce oraya doğru ilerlerken buldu, alev in cazibesine kapılmış bir güve gibiydi. Shylo’yla birlikte ağaçların arasından geçip başka bir açıklığa vardı. Tam sınırında durdu.

Kulübe, zemini taşlardan oluşan boşluğun tam ortasında dikilmişti ve belli ki terk edilmişti. Yamuktu. Verandası çöktü

çökecekti. Beyaz likenler, sanki kaçımlarını engellemeye çalışır gibi duvarlara yapışmıştı. Tek bir menteşeye tutunan ön kapı rüzgârda tembelce salınıyordu. *Garç gurç garç gurç...* Kapının orta kısmında, muhtemelen sıkılmış avcılarının hedef taliminden kalma kurşun delikleri vardı. Kısacası, yapı ilk kuvvetli rüzgârda yıkılacak gibiydi.

Ama tuhaftır ki pencerelerde hiçbir hasar yoktu. Eve'in dikkatini yukarıdaki bir şey çekti. Kırıık bir tentenin üzerinde, çatının eğimli tahtalarının arasında yer alan yuvarlak bir gemi penceresi. Kül rengi gökyüzünü yansıtıyor ve içeriği gizliyordu. Belki de biri orada durmuş, onu izliyordu.

Eve yere bakarak ayak izi aradı. Hiçbir şey yoktu. Hem zaten eve dönmesi gerekiyordu. Tam dönüp gidecekken Shylo birden yanından fırlayıp veranda basamaklarına sıçradı ve kulübeye daldı. *Siktir.*

"Shylo!" diye bağırdı.

Sessizlik. Sadece karanlık bir yarığı andırırcasına aralık duran o gıcırtılı kapı. Eve sessizce bir küfür savurarak açıklığa şöyle bir baktı. Shylo'ya birkaç kez daha seslendi ama yanıt yoktu. "Of ya," diye homurdandı. Fazla bir seçeneği kalmadığını fark edince açıklığı geçip çürük merdivenleri çıkarak verandaya adım attı ve...

Ayaklarının dibinde, basamaklara aceleyle kazınmış bir şey gördü...

METRUK EV

Bu görüntü bir adım gerilemesine yetti. Uyarı gibiydi âdeta... Eve gözlerini kısarak inatçı karanlığa baktı, Shylo'yu bir kez daha çağırdı ve tabii ki yine yanıt alamadı.

"Hay sikeyim." Sözleri ağzından bir buhar bulutuyla çıkıp sise karıştı.

İleri uzanıp kapıyı tamamen açtı. İzinsiz girişine itiraz eden duşük perdeden bir gıcırtı durgun havada yankılandı. Silik ve bulanık silueti kulübenin zemininde uzuyordu. Damalı fayanslar. Siyah ve beyaz. Küçük alana göz gezdirdi. Sol tarafta küçük bir mutfakla dar bir koridor, sağda ise çift katlı bir ranza vardı; üstteki yatak alta doğru bel vermişti. Diğer uçta yarı aralık, zeytin yeşili bir kapı vardı ve çatlamış boyası yer yer dökülmüştü. Burada bir suredir kimsenin yaşamadığı açıktı. Evlere çöken tipler bile pas geçmişti burayı. Fakat bunu fark etmek Eve'i pek de rahatlatmamıştı.

Dikkatle içeri doğru bir adım attığında kulübe esner gibi oldu. Kirişler inledi. Uzaktan bir köprünün kablolarını andıran kısık tıkırtılar yankılandı. Burada sesin yayılma şekli bile tuhaftı; boğuk ve gelip geçiciydi, hava bile bir şeyi uyandırmaktan korkuyordu sanki.

“Shylo?”

Zeytin yeşili kapının arkasından kuru tahta zeminde kayan patilerin sesi duyuldu; kulübenin içine doğru ilerliyordu, *tık-tık-tık-tık...* Eve biraz daha ilerledi ve burnuna fare pisliği, küf ve çürüyen ahşabın keskin kokusu doldu. Harika. Binanın üstüne çökmemesi için dua ederek ilerledi.

Yolun yarısını katetmişti ki dışarıdaki ağaçların arasından esen sert bir rüzgâr ön kapıyı şiddetle çarptı. GÜM. Eve hızla arkasına döndü. Kapıdaki kurşun deliklerinden gri ışık huzmeleri süzülüyordu ve bu delikler kapkaranlık gökyüzündeki minik yıldızları andırıyordu. Eve huzursuzluğundan sıyrılarak ilerlemeye devam etti. *Sadece rüzgârdı.*

Yeşil kapıyı itince karşısına az mobilyalı bir oda çıktı. Ortada döşemesi yok olmuş, tel iskeleti çıkmış eski bir koltuk vardı. Kare bir pencereden sızan soluk ışık yerdeki yıpranmış halının üstüne dökülüyordu.

“Shylo?” Gözlerinin ortama alışması biraz zaman aldı. Köpek pencerenin yanındaki loş bir köşede kıvrılmış oturuyordu.

Başını eğmişti, dili dışarıdaydı ve üzerine garip bir sükûnet çökmüştü. İtaatsizliğiyle gurur duyar gibiydi. Eve ona doğru yürüdü. “Ne oldu sana böyle?” Köpeğin tasmaını geçirdi, ardından arkasına döndü ve olduğu yerde donakaldı.

Duvar ve kapı, yerden tavana kadar haritalar ve planlarla kaplıydı. Her tarafını toz sarmış çılgınca bir komplo kolajıydı bu. Eve gözlerini kısarak yaklaştı. Haritaların çoğu Kettle Creek ve Yale’a aitti ama farklı eyaletlere, şehirlere, ülkelere ait olanları da vardı. Yine de hepsi bir şekilde bağlantılı görünüyordu. Siyah mürekkeple çizilmiş yollar, oklar ve kafa karıştırıcı notlarla tek bir karmaşık diyagrama dönüşmüştü. Bir delinin labirenti.

Eve’in zihninde Heather’in sözleri yankılandı: *Delinin teki belediye binasına girmiş, tüm belgeleri çalmış...*

Garip ve saymakla bitmeyecek kadar çok miktarda not dört bir yana dağılmıştı:

Eğer bu noktaya kadar talimatları düzgün izlediyseniz, KIZIL GÖL kupkuru olmalı. En derin noktasının zemininde bir sığınağa açılan çelik bir kapak olacak. Orada, size yeni talimatlar verecek orta yaşlı bir kadın bulacaksınız. Eğer o kadının oğlu son bir yıl içinde öldüyse derhal oradan çıkın ve en son uğradığınız sığınağa dönün. Kadının sizi takip ETMEDİĞİNDEN emin olun.

İç Savaş Müzesi’nin altında yaşayan evsahibi göz teması kurarak anılarını aktarabilir. Son derece dengesiz biri, yanında dikkatli olun.

129 Orello Caddesi’ndeki ÇAPA, dikkatle bakıldığında MAVİ BİR KOMODİN biçimini alır.

Brenda Madenlerinde zaman daha yavaş akar.

Bu çıkış, Kızıl Güneş Üstdünyası'na açılır.

Lonsdale'daki REHBER tam bir SAHTEKÂR, söylediği tek KELİMEYE bile inanmayın.

Duvarın geri kalanı da benzer saçmalıklarla doluydu. Her notun yanında belirli bir konumu işaret eden bir ok vardı...

"Hadi, Shylo. Gidelim artık." Eve içinde filizlenen yeni bir telaşla köpeği tasmaından çekerek çıkışa yöneldi. Yeşil kapıdan geçip damalı fayansların olduğu kısa döndüler ve...

Bir şeyler yanlıştı. Farklı. Ama ne? Duvarları tarayarak neyin değiştiğini anlamaya çalıştı. Sonra birden fark etti: Kapıdaki kurşun delikleri, o gri ışık noktaları kaybolmuştu. Kapanmıştı. Eve gözlerini ortamın ışığına alışmaya zorladı...

Uzun boylu ve iri yapılı bir figür onunla tek çıkış arasında durmuş, ışığı engelliyordu. Eve'in nefesi kesildi ve kalbi tekledi. Odayı uzun süren kasvetli bir sessizlik doldurdu, ardından bir ses geldi:

"Bu-burada olmaman gerekiyordu..."

Tınısı zayıf ve hırıltılıydı, bir ayağı çukurda yaşlı bir adamın sesi gibiydi.

"Bu-burada olmaman gerekiyordu," diye tekrar etti ve sesi Eve'den bile daha çok korkmuş gibi çıkıyordu.

"Ü-üzgünüm," diye kekeledi Eve. Hâlâ kiminle konuştuğunu tam göremiyor, yalnızca o tehditkâr silueti ayırt edebiliyordu. "Köpeğim içeri daldı," dedi. "Ben... ben hemen çıkıyorum..."

Adam sendeledi. Eve'in sesi bir şekilde dengesini bozmuş gibi ani bir hareketti. Ön kapıdan geri geri çıkıp gözden kayboldu. Bunu yaparken soğuk ışık yüzünün bir yanını aydınlattı: Çökmüş, solgun, çizgilerle dolu bir yüzdü bu. Yine sessizlik.

Gözlerini kapıda beliren boşluğa diken Eve tereddüt etti; kapı ormanı çerçeveyeleyen dikey bir tablo gibiydi.

Adamın sesi titredi. “Sadece... Lütfen git...” Nefesinin buğusu çerçevenin içine yayıldı. “Lütfen...”

Eve dikkatli adımlarla, Shylo’yu sürüklercesine yanına alarak çıkışa yöneldi. Verandaya çıktığında yaşlı adamın kenarda büzülmüş hâlde durduğunu gördü. Hafif yan dönmüştü ve Eve’i görmek bile onu cehenneme mahkûm edecekmiş gibi bakışlarını kaçırıyordu. Derisi kemiklerine yapışmıştı, vakumlanmış naylona sarılmış gibiydi. Kireç beyazı ince saç telleri, yaşlı adamın karaciğer lekeleriyle dolu kafa derisini örtmeye yetmiyordu. Yüzünün bir yanında da korkunç bir yara izi vardı. Uzun zaman önce iyileşmiş olan bu iz, ağzının köşesinden başlayıp yanağından yukarı doğru uzanıyor, neredeyse kulak memesine ulaşıyordu.

“Git,” dedi tekrar.

Eve hızla merdivenden indi. “Çok özür dilerim,” dedi. “Ben... burada birinin yaşadığını bilmiyordum.”

Bir ayağı yerde, diğeri basamaktayken yaşlı adam arkasından seslendi:

“Bekle...”

Eve dönüp arkasına baktı.

Adam hâlâ başını yana çevirmiş, göz teması kurmamaya dikkat ediyordu. “Evindeki insanlar... göründükleri gibi değil,” dedi ondan ziyade ağaçlarla konuşmuş gibi.

“N-ne?” Eve doğru duyduğundan emin olamadı.

Adam dönüp gözlerinin içine baktı; gözlerinde artık bambaşka bir korku vardı. Az önceki panik hâli değildi bu. Hayır, bu daha çok çocukluktan kalma, insanın iliklerine işleyen, mezar da çürümeye başlayana dek insanı kemiren türden bir korkuydu.

“Aile...” dedi adam. “Onlar... göründükleri gibi değil.”

Eve başını iki yana salladı. “Ben... anlamıyorum...”

“Dikkatli olmalısın,” diye ekledi adam. “Gitmelerini sağla. Bunun için ne yapman gerekirse gereksin...” Adam, Eve daha yanıt veremeden loş kulübeye doğru yürüyüp kapıyı gürültüyle kapadı.

Az önce yaşadığı şey her neyse, fazlasıyla sarsılmış olan Eve yeniden ormana döndü. Ağaçların perde gibi sarktığı çizginin ötesinde, açık turuncu bir parıltı titreşiyordu. Sisin içindeki tek ışık. Eve gözlerini kısmaya çalıştı. Bir pencereydi bu, gri silüetlerle çevrili başka bir yapıya aitti. Kendi evi... Bu kadar yakında mıydı?

İlerlemeye başlarken aklına birden önceki geceden bir anı geldi. O âna dek neredeyse unuttuğu bir anı: Holün camından dışarı bakarken uzak ağaçlar arasında soluk mavi bir ışık görmüştü. Aşağı yukarı şimdi bulunduğu noktadan geliyordu o ışık. Yürümeye devam ederken omzunun üzerinden arkaya baktı, gemi penceresine... Ağaçların arasından geçerek ilerledi.

Eve gitmeliyim. Hemen.

BELGE_A04_SAHE İHBAR

Açıklama: *Pasifik Kuzeybatısı'ndaki Yoğun Garabetler: Nadir ve Açıklanamayan Belgeler Derlemesi* adlı kitap-tan alıntılar. Birden çok yazar tarafından yazılmıştır. Yazım hataları ve diğer kusurlar düzeltilmemiştir.

KONU: METRUK-EV-u17 ve TARİHSEL BAĞLANTILARI?

Yazan: Lyle H.

Dipnotlar: [bilinmiyor]

Asplenium Marinum, Batı Avrupa'ya özgü bir eğrelti otu alt türüdür. Deniz kıyılarında belirdiği için halk arasında genellikle "DE'niz Dalakotu" ya da "De-nizotu" olarak bilinir. Norveç kıyılarından başlayıp güney İtalya'ya kadar uzanan bölgelerde görülmüştür.²

Peki ama bir eğrelti otunun konumuzla ne ilgisi var?

1. *Büyük harfle yazılmış "E"*: Metinde rastlanan birçok garip büyük harf kullanımından sadece biri. Muhtemelen yazarın klavyesi bozuktur.

2. *Deniz Dalakotu*: Bu paragraftaki birkaç doğrulanabilir iddiadan biridir.

Güzel soru ama bu da başka bir Soruyu doğuruyor:

Avrupa'ya özgü bir eğretili otu Amerika Birleşik Devletleri'nin Pasifik Kuzeybatısı'nda ne arıyor?

Çoğu insanda (başta bende de olduğu gibi) yalnızca hafif bir merak uyandırır bu soru. Sonuçta, Avrupalı yerleşimcilerin, istemli ya da istemsiz olarak kendi bölgelerine özgü türleri sözümona Yeni Dünya'ya taşınması olağandışı bir durum değildir. Ama bu olay, "Metruk Ev ul7"¹ çevresinde görülen yerli olmayan türlerin genel bağlamına yerleştirildiğinde, soru daha ilgi çekici hâle geliyor.

Avrasya Vaşağı, yani *Felis Lynx*, öyle sömürge gemilerine gizlice binip gelebilecek türlerden değildir. Yine de bu vaşaklar, "Metruk Ev ul7" civarında (Spokane, Washington'un kuzeyinde) görülmüş, hatta en az bir kez fotoğraflanmıştır.

Söz konusu vaşak fotoğrafı, kaynağı bilinmeyen, telefoto lensle çekilmiş bir siyah beyaz 35mm film karesidir. Vaşağı orman kenarındaki eğri bir kulübenin yanında otururken ve doğrudan kameraya bakarken gösterir. Haddi zatında fotoğrafın "gerçek" olduğu kabul edilmiştir.² Tabii ki bir yerleşimcinin ya da günümüz gezginlerinden birinin bu hayvanı (belki evcil olarak) bölgeye getirmiş ve doğal ekosisteme salmış olması mümkündür. Belki de egzotik kedilere erişimi olan bir yerli, hayvanı serbest bırakıp fotoğraflamıştır. Ama bu açıklamaların kendisi bile "Metruk Ev" komplolarının ve onlara eşlik eden dolambaçlı tavşan deliklerinin ne kadar inatçı olduğunu gösteriyor. Bu bir aldatmacaysa bile yine de aynı sonuca işaret eder. Sonuçta, büyük bir komployu tanımanın yolu, insanların onu

1. *Metruk Ev ul7*: Yazarın etiketleme sistemini çözmeye çalışıyorum hâlâ.

2. *Vaşak fotoğrafı*: Bununla ilgili hiçbir resmi kanıt ya da kayıt bulunmamaktadır.

desteklemek için sahte belgeler üretmeye başlama-
sıdır. Tıpkı Andrew Melvin Sorgu Görüntüleri, yani
AMSG¹ gibi.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

Deniz Dalakotu'nun ve Avrasya Vaşığı'nın dışında, saygın biyologlar, evin çevresinde elli yediden fazla yerli olmayan flora ve fauna türü kaydetmiştir; bunların çoğu liken, mantar ve yosun alt türleridir. Tuhaftır ki bu türlerin tamamı yalnızca evin 5 kilometre yarıçapındaki çevresinde gözlemlenmiştir. 3 Mart 2017 itibarıyla, bu durumu açıklayacak tatmin edici bir teori geliştirememiştir. Elbette kuşku- cular, bu türlerin yabancı kaynaklardan kazara veya kasıtlı olarak bölgeye getirilmesinin tüm bu vakaları açıklayabileceğini öne sürecektir. Biri hariç:

Gelsheimer karıncaları.³

Bu son derece nadir karınca alt türü, ilk olarak Güneybatı Atlantik'te, adı olmayan adalarda keşfedilmiştir. 19. yüzyılda Belçikalı kâşif ve entomolog Audrick Gelsheimer⁴ tarafından bulunmuştur. Bu türün ayırt edici özelliği, alt gövdesini çevreleyen parlak beyaz bir halkaydı. Gelsheimer karıncalarını "Metruk Ev ul7"de özel kılan şey, daha önce soyu tükenmiş olduklarının düşünülmesidir.

Bu türün bir asır sonra, neredeyse dünyanın diğer ucunda tekrar ortaya çıkmasının en makul açıklaması, Audrick Gelsheimer'in onları gemisiyle farkında

1. AMSG: Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

2.

3. Gelsheimer karıncaları: Gerçek değiller.

4. **Audrick Gelsheimer:** Gerçek bir kişi değil. (Sanırım bir tema oluşmaya başladı.)

olmadan taşımış olmasıdır. Sonuçta Ochetellus Gla-ber (yani yaygın ev karıncaları) AvustRalya'dan di-ğer kıtalara bu şekilde yayılmıştır.¹

Ancak bu teori "KÖ"dür.² Gelsheimer bu karıncayı keşfettikten kısa süre sonra gemisi fırtınaya yakala-narak batmıştır ve birkaç ay sonra, keşfettiği adayı kül eden bir volkan patlaması yaşanmıştır. Aslın-da, bu karıncalardan haberdar olmamızın tek nedeni, dalgıçların batıkta Gelsheimer'ın günlüğünü bulmuş olmasıdır. Neyse ki Gelsheimer tüm kayıtlarını su geçirmez kaplarda saklamıştır. "Metruk Ev" olayı-na dek bu karıncaların bilinen tek görsel temsili, Gelsheimer'ın inanılmaz derecede ayrıntılı çizimle-riydi. Yine de anaakım entomologların çoğunun, hem Gelsheimer'ın kayıtlarının hem de "Metruk Ev"de rapor edilen keşiflerin geçerliliğini hâlâ sorguladığını da belirtmek zorundayım.³

$$+R \wedge \dagger 10 \leftarrow \setminus \cup O3 \text{ } \text{ } R \wedge \sim 2 \text{ } \text{ } O \text{ } \text{ } \text{ } ^4$$

Evsahibi: Metruk Ev'de bir yıldan uzun süre boyun-ca hapsolmuş (veya isteyerek kalan: VİK) kişi. (Bir aydan fazla kalındığında kaçış neredeyse imkânsız hâle gelir.)

Konuk: Metruk Ev'de bir yıldan kısa süredir hap-solmuş (VİR) kişi.

1. Ev karıncalarının Avustralya kökeni: Bunun doğruluğundan eminim.

2. KÖ: Muhtemelen yazar "kısa ömürlü" anlamında kullanmış. Ha.

3. Bütün paragraf: Şimdiye dek sürdürdüğüm geniş çaplı araştırmalara göre Gelsheimer karıncaları gerçek DEĞİL. Audrick Gelsheimer gerçek biri DEĞİL. Hiçbir anaakım en-tomolog böyle bir ihtilafın farkında değil. Bu paragraftaki her şey yazarın uydurması.

4. $+R \wedge \dagger 10 \leftarrow \setminus \cup O3 \text{ } \text{ } R \wedge \sim 2 \text{ } \text{ } O \text{ } \text{ } \text{ } ^4$: Bir öncekinden farklı bir kodlama/dil gibi görünüyor.

Rehber: MEtruk Ev'in bir ya da birden fazla kanadını iyi bilen ve turistleri içeri güvenli şekilde götürebilen kişi (umarız).

Turist: Metruk Ev'e rehber eşliğinde keşif ya da kişisel nedenlerle giren ve genellikle bir haftadan kısa süre kalan kişi. (Birçok Turist farkında olmadan Misafir ya da Evsahibine dönüşür.)

İzinsiz Misafir: Metruk Ev'e Rehber olmadan giren kişi. Genellikle kazara Ya da para kazanmak gibi kötü niyetlerle girer.

Çapa (Diğer adlarıyla: Üçkâğıtçı, Ruh, İblis, Zat, Mevcudiyet, Tayf): İnsan olmayan bir varlık ya da çok uzun süre hapsediği için artık insanlıktan çıkmış bir evsahibi. Bazıları nötr ya da yardımcıdır ama çoğu son derece tehlikelidir. (Çapaların amaçları çoğu zaman anlaşılmaz, dehşetten/kafa karışıklığından/kaostan besleniyor olabilirler mi?)

Kapak: Metruk Ev'e Girilip çıkılabilen her tür yapı/giriş (doğal ya da insan yapımı olabilir).

Kestirme: Mekânlar arasında geçiş yapmak için kullanılan yerler. Son derece risklidir.

Kanca: ~~"Ritüel ikamesi" yapmadan çıkamayacağınız,~~ kaçışı imkânsız Metruk Ev odası ya da bölgesi.

((Biri Metruk Ev'de ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, hem kendisi hem de başkaları için o kadar tehlikeli hâle geldiği söylenir. Kimileri radyasyon zehirlenmesi ve psikoz benzeri semptomların

oluşabileceğini iddia eder: işitme kaybı, kusma, halüsinasyonlar, aşırı paranoya vs.)))¹

+□V††5:▲&E†30b1†X3✓

Peki ama eğrelti otları, vaşaklar ve karıncalar ne alâka? Yerli olmayan türlerin sürekli Metruk Ev civarında belirmesinin nedeni ne? Peki biz tüm bunları neden umursayalım?

Hepsi iyi sorular. Ne yazık ki Metruk Ev söz konusu olduğunda, sorular genelde yalnızca daha fazla soru doğurur ve eğer “şansınız” yaver gider de bir yanıt bulursanız keşke hiç öğrenmeseydim diyebilirsiniz. Ama eğer siz de merakına yenik düşen azınlıktansanız, bu konuda yakında çıkacak kitabıma göz atmayı unutmayın: *Bitkiler, Kediler, Monolitler ve Karıncalar: Metruk Ev Gizeminin İç Yüzü*². Tekrar görüşene dek...

...noli oblivisci cuius domus sis.³

(Lütfen sorularınızı şu adrese gönderin: OldHouseArchivist@gmail.com)⁴

...- .

1. *Metruk Ev’le kapalı kalma*: Orijinal belgede bu ifadenin üstü keçeli kalemle çizilmiş Deşifre etmek için alkolle silindi.

2. *Kitap*: Yayınlanmadı, en azından bu başlıkla.

3. *Sonuç olarak*: Bu belgenin çok boş vakti olan birinin çarpık düşünceleri olduğuna hiç şüphe yok.

4. OldHouseArchivist@gmail.com (*MetrukEvArsivcisi@gmail.com*) Bu adrese kaç kere yazdım. Yanıt gelmedi.

KALINTI

Eve yorgun, üşümüş ve derin bir huzursuzluk içinde verandaya çıktı. Kapı koluna uzandı. Kilitliydi. Cebini karıştırıp anahtarlarını aradı. Charlie'nin madalyonu dışında hiçbir şey yoktu. Siniri artarken kabanını yokladı. "Harika," diye homurdandı. *Önce telefonunu kaybettin, şimdi de bu mu?* Kapıyı yumrukladı.

Yanıt gelmedi.

İşaretparmağıyla zile arka arkaya bastı. Beş saniye geçti. Hâlâ bir ses yoktu. Koluyla buğulu pencereyi silip içeriyi görmeye çalıştı. Ev karanlıktı. Aile gitmiş miydi? Giderken kapıyı nasıl kilitlemişlerdi ki? Avucuyla camı yumrukladı. "Hey!" diye bağırdı. "Evde kimse var mı?!"

Hâlâ hiçbir yanıt yoktu.

"Harbiden inanılmaz ya," diye inledi.

Başka bir giriş aramaya hazırlanarak arkasına döndü ama verandada daha üç adım atmışken kapı gıcırdayarak açıldı. Eve arkasına baktı. Thomas mahcup bir hâlde kapının ardındaydı. "Çok üzgünüm," dedi.

Konuşamayacak kadar üşümüş ve sinirlenmiş olan Eve, Thomas'ın yanından geçip antreye girdi. Kapıyı çarparak kapadı; evin sıcaklığı, donmuş uzuvlarına yeniden hayat verirken

soğuğu eritmeye başladı ama kötü ruh hâline etki etmedi. Kabanını çıkarıp dolaba yöneldiği sırada...

“Şansın yaver gitti mi?” diye sordu Thomas.

Eve gözlerini kırıştıtırarak ona baktı.

Thomas, “Charlie’ye ulaşabildin mi?” diye açıkladı.

“Evet.” Eve kabanını astı ama düşünceleri hâlâ ormanın derinliklerinde geziniyordu. Saatine baktı: 10:46. Sonra Thomas’a dönüp, *Siz neden hâlâ buradasınız?* dercesine baktı.

Thomas, Eve’in aklından geçenleri okumuş gibi lafa girdi. “Şey, gitmek üzereydik, sadece... evi kilitlemeden ayrılmak istemedik.” Pencereye doğru başını salladı. “Bu ormanda çok tuhaf tipler var. Dikkatli olmak gerek.”

Eve yalnızca, “Hı hı,” gibisinden bir şeyler diyebilirdi. Şimdi, Thomas’ın geçmişine dair birkaç bilgi edinmişken yüzündeki o çukur çukur izler daha da göze batıyordu. O kasvetli imge zihnini bir kez daha istila etti: sıska bir el, gümüş uçlu bir kalemin solgun deriye saplanması. *Alison, bunun durmasını sağlamanın, eski hayatına dönmenin tek yolunun bu olduğuna inanmaya başlamıştı...* Eve’in içinde Thomas’a karşı hafif bir sempati filizlendi ama bir şey daha vardı. Korku? Thomas, Eve’in bakışlarını fark edince izleri saklamak istermiş gibi boynunu ovuşturdu.

Eve geçen gece neden Heather’ın evinde kalmadıklarını sormayı düşündü ama daha önemli öncelikleri vardı. Boğazını temizledi. “Her neyse. Hava iyice kötüleşmeden yola koyulmalısınız.”

“Kesinlikle,” dedi Thomas başıyla da onaylayarak. “Havanın düzelmesini bekliyoruz.”

Bu sözcükler oda boyunca süzüldü, Eve’in kulağından içeri girdi ve kimyasal bir öfkeyi ateşledi. Eve o öfkeyi gizlemeye bile çalışmadı. “Kahvaltıdan sonra gideceğinizi söylemişsiniz.”

Thomas ona özür diler gibi baktı. “Biliyorum ama şey... kış lastiklerimiz yok. Yollar. Paige biraz endişeli ve başımın etini yedi... Zaten hava da birazdan açar.”

Eve ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Bu kadar yorgun olmasa çığlık atabilirdi.

Thomas biraz savunmacı bir tonla, "Aslında daha erken çıkacaktık ama... dediğim gibi, evi kilitlemeden ayrılmak istemedik," diye ekledi.

Bu son cümle, suçu üstünü örtmeye bile kalkmadan Eve'ye atıyordu. Ama Eve suçluluk yükünün omuzlarına çökmesine fırsat vermeden kendini toparlayıp çözüm moduna geçti. "Ben çatı katından lastik zincirlerini getireyim. Böylece hemen çıkabilirsiniz."

Thomas'ın arkasından Jenny antreye süzüldü. Thomas kızının saçlarını karıştırırken Eve'e baktı ve "Zincir mi? Çok düşüncelisin ama kamyonumuza uyacaklarını sanmıyorum," dedi.

"Bizim zincirler evrensel."

Thomas gözle görülür bir rahatlama ile iç çekti. "İşe yarar," dedi. "Aşağı indirmene yardım edeyim mi?"

"Gerek yok."

"Emin misin?"

"Ben hallederim," diye yineledi Eve.

Thomas yine başıyla onayladı. "Biz de hemen eşyalarımızı toplamaya başlarız. Çıkış saati on bir, değil mi?" Gülümsedi, karşılığında bir kıkırtı duymayı umuyordu belki ama Eve'in verdiği tek yanıt sessiz bir bakış oldu. Thomas boğazını temizleyerek arkasına döndü. "Paige?" Salona doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Kızı geride kalmış, Eve'e bakıyordu; gözlerinde endişe vardı. Sanki Eve evde yokken kötü bir şey olmuş gibiydi. Belki de Eve durumu abartıyor, gereğinden fazla anlam yüklüyordu ama...

"JENNIFER," Salondan Paige'in tiz sesi yükseldi. "Gel de toparlanmamıza yardım et. HEMEN." Başını öne eğen Jenny köşeyi dönerek kayboldu.

Eve ise kendi düşüncelerine dalmış, hâlâ sabahki tuhaf olayları kavramaya çalışarak boş kapıdan içeri baktı. *O yaşlı adam kimdi? Bu aileyle ilgili beni neden uyardı? Neden...*

Konsantre ol. Charlie'nin sesi düşüncelerini kesti. Zincirleri al. Onları evimizden çıkar.

Birkaç dakika sonra Eve çamaşır odasından alüminyum el fenerini aldı. Sarkık ampulü kapadı, kapıyı çekti ve antreye doğru yöneldiği sırada köşeyi dönen Paige yolunu kesti. Kış ışığının loş parıltısı Paige'in arkasından vuruyor, omuzlarına ve sarı saçlarına beyaz bir aura yayıyordu. İnce gölgelerle örtülü yüzünde silik bir gülümseme vardı.

Yaşlı adamın esrarengiz uyarısı Eve'in kulağında fısıldadı: *Onlar... göründükleri gibi değil.*

Paige huzursuz sessizliği bozdu. "Thomas bize lastik zinciri ödünç vereceğini söyledi."

Daha çok hibe ettik gerçi ama. Eve ilgisizce, "Aynen," dedi.

Paige başını onaylar gibi salladı. "Ben... Biz yardımın için çok minnettarız. Gerçekten..."

"Bildiğim iyi oldu." Eve onun yanından geçip antreye süzüldü. Sosyal pili çoktan bitmişti.

Yukarı çıkan Eve koridora girince donup kaldı. Gözlerini kıstı. Jenny'nin servis asansörüne ulaşmak için söktüğü duvar kâğıdı yerli yerindeydi. Eve yaklaşıp parmaklarıyla kenarları yokladı; neredeyse kusursuz bir onarımdı. Bunu Thomas mı yapmıştı? Normal şartlar altında Eve bu jesti takdir ederdi ama şimdi, olup biten her şeyde olduğu gibi, bu da fazlasıyla tuhaf geliyordu. Önce sorması gerekmez miydi? Hem onarım yapılacak malzemeleri nereden bulmuştu?

Kendini toparlayıp asıl işine döndü. Tavandan sarkan beyaz ipi yakalayıp sertçe çekti. Gıcırdayarak açılan iç içe geçmeli merdiven etrafa kırmızımsı bir toz bulutu yaydı. Eve ağzını kapayarak geri çekilip tozun yatışmasını bekledi. Sonra yukarı çıktı.

Kafasını çatı katına uzattı, el fenerini yaktı ve etrafa bakındı; bir dedektif gibi suç mahalli inceliyordu sanki. Tavan eğimliydi. Basit duvarların dibi yığınla ıvır zıvırla doluydu. Hava rutubetliydi, bodrumun kokusunun daha tiz bir versiyonu. Metalik toprak kokusu. Ama hafif bir alt ton daha vardı: Çürük ve ıg renç bir şey. Muhtemelen bir fare ya da kuş ölmüş, duvarlara gömülmüştü. Aman ne hoş.

Kendini yukarı çekerken az kalsın alçak bir kirişe çarpacaktı. Ucuz atlatmıştı. Etrafa bakınarak eşya yığınlarını inceledi. Sandalyeler, masalar, dolaplar; hepsi de 1950'lerin minimalist tarzındaydı. Hâlâ düzgün durumda olanlar da vardı ama...

...Charlie o lastik zincirlerinin nerede olduğunu söylemişti? Birkaç hafta önce, evin ön tarafına uzanan dar bir koridordan söz etmişti. Eve sola dönüp elindeki feneri eski sandalyelerin, mobilyaların üzerinde gezdirdi, bir de...

...bir köpek kafesi mi? Çoktan bozulmuş bir sarkaçlı saatle boş bir gitar kutusunun arasına sıkışmıştı. Eve yaklaştı. Tel kafesin içinde çeşitli kemirme oyuncakları, tarihi geçmiş ciğerli ödülleri ve plastik bir mama kabı vardı. Kabın üstündeki beyaz harfler solmuştu: BUCKLEY. Thomas'ın çikolata rengi Labrador'u mu?

Tam o anda el fenerinin ışığı titreşti. Yanıp yanıp söndü. İçeri karanlık çöktü. Eve gözlerini devirerek feneri salladı. Şansı yaver gitmedi. Feneri avucuna vurunca ışık geri geldi. "Aynen öyle," diye mırıldandı. Yönünü değiştirip başka bir kırıktan kaçınarak daha ilerilere süzüldü. Dar bir köşeyi dönünce daha da alçak tavanlı bir nişe geldi. Her adımda dış dünya daha da sesizleşiyordu; geriye kalan tek ses rüzgârın boğuk uğultusu ve aşağıda dolaşan ailenin mırıltılarıydı.

Sonra, yakınlardan bir yerden *pıt, pıt, pıt...* Bir çatı sızıntısı ya da sızdıran bir boru.

Ses karanlık bir köşeden geliyordu. Eve yaklaştığında iki destek kirişi arasındaki boşluğu fark etti. Omuz genişliğindeydi ve evin önüne paralel şekilde otuz adım kadar uzanıyordu. Charlie'nin bahsettiği yer burası olmalıydı. Tereddütle içeri girdi ve ileri doğru adım adım ilerledi. Evin iç organları burada dışarı serilmiş gibiydi: paslı borular, aşınmış kablolar, kırmızımsı pembe yalıtım. Başarısız bir ameliyatı andırıyordu. Yol boyunca o *pıt, pıt, pıt* sesi gitgide yaklaştı...

...ta ki soğuk bir damla başına inip saçlarının arasına karışana kadar. Yukarı baktı. Sızdıran bir boru. Bir damla daha düşüp yanağından süzüldü. Eve yanağını sildi. Yürümeye devam etti. Arkasında damlama devam ederek kuru tahtaya vurmaya devam etti. Ritmik bir ses çıkarıyordu. Birkaç adım sonra panelde bir boşluk buldu. Bel hizasında, yarım metreye bir metrede oluşan bir açıklıktı. Bir giriş mi? İçeri baktı.

Servis asansörü boşluğu...

Merakla feneri boşluğa tuttu; dar bir shaft tüm katlardan aşağı, bodruma kadar uzanıyordu. Aşağıda, en dipteki metal bir yük arabasına bağlı karşı ağırlıklı bir ip vardı. Geçen gecenin anıları canlandı zihninde: merdivendeki figür, karın ortasındaki Thomas. Sırtının karıncalanmaya başladığını hissetti. *Neden eve döndüm ki? Keşke Heather'ın evinde bekleseydim ve...*

Lastik. Zincirleri.

Şafttan uzaklaşarak yoluna devam etti. Az ileride dar bir kapağıya ulaştı. Kırmızı boyası pul pul olmuştu ve aşırı kurumuş dudaklar gibi dökülüyordu. Temkinli bir hareketle kapıyı itti. Kör edici bir parıltı gözlerini yaktı. Karşı duvardaki kare biçimli pencereden giren güneş ışığı her yeri dolduruyordu.

Fenerini kapayarak aşağı yukarı bir gömme dolap büyüklüğündeki odaya adım attı. Duvar dipleri rasgele eşyalarla doluydu: dökülmüş lastikler, çirkin yılbaşı süsleri, boş çerçeveler... Aradığı şeyi arka köşede, plastik bir yılbaşı ağacının kıvrık

dallarının altına sıkışmış hâlde buldu: Lastik zincirleri. Vakit kaybetmeden onları alıp çıkmaya hazırlandı. Ama tam doğru olmuşken gözüne bir şey takıldı: Pencerenin altında beyaz bir dosya kutusu duruyordu. Kapağına siyah keçeli kalemle bir şeyler yazılmıştı:

CHARLOTTE'IN EŞYALARI (BAĞIŞLANACAK)

Charlotte mı? Charlie'nin nüfus kâğıdındaki adıydı bu ama on yıllardır kimse ona böyle hitap etmemişti. Dayanamayarak zincirleri kenara koyup kutuyu pencere pervazına kaldırdı. Kapağını açıp karıştırmaya başladı. İçinde birkaç fotoğraf makinesi lensi, film ruloları ve eski bir 35mm Pentax vardı.

Charlie'nin fotoğraf makinesi...

Eve onu eline aldı ve evirip çevirerek inceledi. Bir kenara atılmasına şaşırمامıştı ama... çatı katında olması? Üstelik de bir bağış kutusunda? İlişkilerinin ilk yıllarında Charlie bu fotoğraf makinesini asla yanında ayırmazdı. Eve üç yıl önceki sergi açılışını hâlâ hatırlıyordu. Rochester şehir merkezinde yağmurlu bir perşembe günüydü. University Ave'de küçük bir stüdyo kiralamışlardı. Charlie duvarlara dağ manzaraları, şehirden enstantaneler ve konser fotoğrafları asmıştı. Eve'in yüzünü kameradan kaçırdığı o bulanık portre bile sergilenmişti.

Katılım azdı ama gelen her ziyaretçi Charlie için çok kıymetliydi. İlk konuklar içeri girerken Charlie'nin ne kadar gergin olduğuna dair görüntü Eve'in hafızasından hiç silinmemişti. Normalde kendinden emin biri olan Charlie'nin, gelen konuklara bir şeyler anlatırken kekelemesi çok ender görülen ama çok tatlı bir manzaraydı. Üstelik onun işine ne kadar değer verdiğini gösteriyordu bu durum.

Ama Charlie, babasının iki sene önceki vefatından beri hiç fotoğraf çekmemişti. Charlie'yi fotoğrafçılıkla tanıştıran oydu.

Bu 35mm Pentax'ı ona hediye eden de. Cenazeden birkaç hafta sonra kamera bir rafa kaldırılmış, sonra bir dolaba konmuştu, şimdi de... buradaydı. Paslı bir jant kapağıyla plastik bir geyik arasına sıkışmıştı. Artık ne sergiler vardı ne de habersiz çekilen portreler...

Eve bir keresinde ona bunun nedenini sormuştu. Charlie sadece omuz silkip, "Zamanım yok," demişti.

Eve kutuyu yerine koyarken, ön kapının açılıp boğuk bir *tak* sesiyle kapandığını duydu. Çakıltaşlarının ve karların üzerinde hışırdarak ilerleyen ayak sesleri. Eve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Aşağıda Thomas bahçede yürüyordu. Odaklanmış. Kararlı.

Yamuk kulübenin önünde durdu ve görünüp görünmediğini kontrol eder gibi dönüp eve şöyle bir baktı. Sonra, aniden, ilkel bir çığlık koyverip avucunu şak diye başına vurdu. Şiddetli. Vahşi. İnsanların uzak durmak için kaldırım değiştirmesine neden olacak türden bir öfke nöbetiydi bu.

Rahatsız edici ve şaşırtıcı bir manzaraydı. O âna kadar Thomas pek çok şey yapabilecek biri gibi görünmüştü ama şiddet eğilimi kesinlikle bunlardan biri değildi. Bu da Eve'in giderek artan huzursuzluğuna tuz biber ekiyordu.

Thomas içindeki şeytanları kovduktan sonra doğruldu, kendini toparladı ve dağınık saçlarını düzeltti. Kıpkırmızı bir yüzle ceketinin cebine uzandıktan sonra etrafını bir kez daha yokladı. Sonra eğilip iki elini yüzüne götürdü. Eve önce onun cep telefonu ile birini aradığını düşündü. Ama ayağa kalkıp koyu bir duman üfleyince, işaret ve ortaparmağı arasına sıkıştırdığı şeyi fark etti. Sigara. Adam derin bir nefes çekip tekrar üfledi. Tüttürmeye devam ederek kıvrımlı yoldan aşağı yürüdü ve sonunda ağaçların ardında görünmez oldu. Kamyonu almaya mı gidiyordu? Bir gün önce yolu çıkamadıysa bugün daha iyi bir performans göstermesi pek olası değildi...

Pencereden uzaklaşırken Eve'in gözleri pencere pervazına kazınmış bir yazıya takıldı:

HANGİ EVDE OLDUĞUNU UNUTMA

Gelişigüzel kazınmış olan bu yazı kulübenin eşiğindeki ürkütücü biçimde benziyordu. *Metruk Ev...*

Hangi evde olduğunu unutma mı?

Ne anlama geliyordu bu? Dini bir uyarı mıydı: *Burası Rabbin evi; bunu asla unutma.* Yoksa daha tuhaf bir şey mi?

Eve emin değildi ve dürüst olmak gerekirse öğrenmeye de pek hevesli sayılmazdı.

Zaten burada fazlasıyla vakit kaybetmişti. Tam zincirleri almak üzere eğilmişken arkasından sert, metalik bir ses yankılandı. Eve döndü. Köşenin diğer tarafından, dar geçidin ilerisinden gelen bu uyumsuz gıcırta paslı metale sürtünen tırnakları andırıyordu. Tiz. İnler gibi. Her geçen saniye daha da yükseliyordu. Dinlemesi acı vericiydi; Eve bu sesi dişlerinde hissedebiliyordu. Derken, tam artık dayanılmaz hâle geldiğinde, aniden kesildi. *Tak-şak* şeklindeki durma sesini duyunca sesin nereden geldiğini anladı: Servis asansörü.

Dar koridora ihtiyatla göz attı. Servis asansörü gerçekten de şimdi yukarıdaydı ama bu açıdan içinin boş olup olmadığını göremiyordu. Belki de biri içine çömelmişti ve boynuna atlayıp onu Hades'in diyarının derinliklerine sürüklemeye hazır bekliyordu...

"Jenny?" Eve'in cılız sesi koridor boyunca süzüldü ama karşılık olarak yalnızca damlayan borunun yankısı geldi. Omzunun üzerinden zincirlerin olduğu yere baktı. *Sonra dönüp alırım.* Kendini hazırlayıp el fenerini anlamsız bir kalkan gibi önünde tutarak adım adım ilerlemeye başladı.

Servis asansörünün içi yavaş yavaş açığa çıktı ve... boştu. Şükür. Muhtemelen biri içindeyken değil de boşken yukarı çekilmişti. Normalde böyle kullanılmaz mıydı zaten? *Çocuklardan biri yapmıştır. Değil mi?* Geri dönüp zincirleri alacakken gözüne başka bir şey ilişti...

Yerde ıslak ayak izleri. Dar ve sıska izlerdi bunlar, Eve'in fenerinin ışığında sokak arası bir su birikintisindeki yağ lekesi gibi parlıyorlardı. İzler servis asansörünün girişinden başlıyor, koridorda ilerliyor ve köşeyi dönüyordu. Bunlar bir çocuğun ayak izine benzemiyordu. Korku dolu bir beklentiyle fenerini kaldırdı; tozlu kalaslar ve eski eşya yığınları arasında titrek bir ay gibiydi elindeki ışık. Görünürde hiçbir gölge silüet yoktu.

Ağzını açtı ama böyle durumlarda ne denirdi ki? *Merhaba? Orada biri var mı? Hayır, bunu deme...* "Jenny?" Tozlu tavan arası sessizliğini koruyor, yalnızca sinir bozucu *pıt, pıt, pıt* sesi duyuluyordu.

Buraya çıkan her kimse, Eve ile çıkış yolunun arasında duruyordu. Odaklan. Nefes al. Bir adım daha. Sızıntı yapan borunun altından geçerken başının üzerine bir damla daha düştü ve tahtaya düşen damlaların ritmi yine sekteye uğradı. Koridorun sonuna geldiğinde kontrol etmek için sağa sola baktı. *Her şey yolunda. Çıkışa ulaş ve...*

El feneri mükemmel bir zamanlamayla pat diye söndü.

Siktir.

Fenere sertçe vurunca ışık titredi.

Hasiktir.

Bir kez daha, bu sefer daha sert vurdu.

Bu kez ışık parladı, âdeta bir işaret fişeği gibi bütün tavan arasını aydınlattı ve sonra...

Karanlık.

Açma kapama düğmesiyle oynadı. Hiçbir şey olmadı. Feneri destek kirişine vurdu. Yine bir şey olmadı. Saçma bir öfkeye

kapılarak feneri çatı katının diğer ucuna fırlattı. Alet çatırtıyla duvarlardan birine çarpıp yerde yuvarlandı.

Zifiri. Karanlık.

Artık gölgeli boşluklar etrafını sarmış, onu buraya, eski mobilyaların ve unutulmuş eşyaların belli belirsiz siluetleri arasına hapsetmişti. Kalbi hızlandı. Kollarını öne uzatarak amaçsızca biraz ilerledi. *Sakin ol. Nefes al. Burnundan içeri, ağzından dışarı.*

Arkasından bir sürtünme sesi geldi; ince, kırılğan bir şey. Ardından sanki biri suyun altına dalmadan hemen önce nefes alıyormuş gibi kısa, boğuk bir soluk alış. Olduğu yerde donup kaldı, omzunun üzerinden arkaya bakarken ensesinden aşağı bir ürperti yayıldı. Sessizlik. Karanlık. Sadece o *pıt, pıt, pıt* sesi. Ta ki...

Hiçbir şey. Ölüm sessizliği. Damlama sesi durmuştu. Altında biri mi duruyordu? Daha soru zihninde tam mânâsıyla oluşmamışken damlama yeniden başladı ve ardından bir tahta gıcırdadı. Yavaş, dikkatli. Bir ayak sesi miydi bu? Geri çekilirken paniğe kapılmak üzereydi ki gerçek bir umut ışığı onu kurtardı. 10 metre kadar içeride çatı katının hâlâ açık olan merdiveninden tavana doğru açılı bir ışık vuruyordu. Hızlandı. *Dikkat et, sakın düşme. Neredeyse geldim. Özgürlüğe az kaldı...*

Son anda merdiven sert bir gümbürtüyle kapandı.

Siktir.

Eve kendini kapağın üstüne atarak aşağıda her kim varsa ona bağırdı. Yanıt gelmedi. Çaresizce etrafı kurcalayarak bir sap, bir kol, bir şey aradı. Ama sadece kıymıklı zemin vardı. Alnından soğuk terler dökülüyor, gözlerine giriyordu –kalbi hızlandı– nefesi kesildi. Kendini toparladı. *Nefes al. Nefes ver. Al. Ver.*

Zihnini topla.

Etrafına odaklan.

Duyularına.

Görme: Karanlık. Zemin döşemelerinin arasından süzülen beyaz bir ışık çizgisi.

Koku: Küf. Ölü fare.

Dokunma: Sert tahta. Soğuk ter.

Ses: Kendi nefesi. Dışarıda esen rüzgâr. Damlayan boru ve...

Arkasından bilardo topunu andıran bir yuvarlanma sesi geldi. Geriye baktı. Yalnızca karanlık. Ama sonra ışık yandı. El feneri. Yaklaşık üç metre ötede usulca yuvarlanıyor, zemine soluk bir ışık yayıyordu. Eve dehşetle, büyülenmiş gibi yuvarlanan fenerin duvarları, pembe izolasyonu aydınlatmasını izledi ve sonra...

...ışık sallanarak durdu. Sarı parıltısı zemin boyunca uzanıyor, karanlık bir köşeye dek etrafı aydınlatıyordu. Sanki ışık ona bir şey göstermeye çalışıyordu ama... orada hiçbir şey yoktu...

Gözlerini kıstı. Gözünün alışmasını bekledi. Işığın oluşturduğu dairenin hemen ötesinde bir siluet ortaya çıkmıştı. Eski bir portmanto ve cam vitrin arasında... biri duruyordu. Uzun, ince, karanlığa gömülmüş. Dimdik duruyordu. Hareketsiz. Mağaza vitrinindeki bir manken gibi.

Sahiden de manken miydi?

Siluet sorusuna cevap verircesine ani ve sendeleyen bir adım attı. Şimdi ayaklarının ön kısmı ışığa girmişti; sararmış ten, kirli ve uzamış tırnaklar.

Eve'in midesi kasıldı.

Öne doğru bir adım daha atan siluetin nasırlı topukları tah-taya zımpara gibi sürtünüyordu. Şimdi tamamen ışığa çıkmıştı: Bir kadındı. Eskimiş, kirli beyaz bir hasta önlüğü vardı üzerinde. Uzun boyluydu, hemen hemen 1.80 vardı ve korkunç bir oyun oynayan çocuk misali yüzünü "ceee" yapacakmış gibi elleriyle örtmüştü. Kafası yalnızca siyah kökler kalacak kadar kazınmıştı; bembeyaz derisinin altından mavimsi damarlar atıyordu.

Ciğerlerinin içinde bir acil durum kapağı açılmış da bütün hava dışarı kaçmış gibi Eve'in nefesi kesildi. Çığlık bile atamadı. O dehşet dolu, boğucu an uzadıkça uzadı, ta ki...

Kadın aniden bir adım daha atarak yine olduğu yerde dondu. Ardından... iki hızlı adım. Durdu. Bir adım. Durdu. Üç adım ve...

El feneri söndü. Etrafı sadece o ayak sesleriyle bölünen mutlak bir karanlık sardı. Hızlı, daha hızlı. Eve'in içini dile dökülmesi imkânsız bir korku kapladı. Karnından boğazına yükselen, bir borudan sürünerek çıkan kurtçuklar gibi. Derken...

Nihayet bir yardım çığlığı atmayı başarabildi. Hayatında hiç bu kadar yüksek sesle çığlık atmamıştı. Gerisingeri dönüp kapağa vurmaya başladı; gitgide daha sert vuruyor, her darbe yumruklarına acı veriyordu. Bu sırada ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı ve...

Altındaki zemin kapağı pat diye açıldı. Kör edici bir ışık. Geçici, ağırlıksız bir an. Sonra merdivenden aşağı yuvarlandı ve dünya gözlerinin önünde bir bulanıklık hâlinde dönerken başını korkuluğa çarptı...

Düzenleme
Ny.ozlem

ışık

Saklanmalısın...

Saklanmalısın...

Saklanma-

Gömme dolaptan hâllice bir odanın içinde uyanıyor. Bej duvarlar. Gıcırdayan bir yatak. Bulanık bir gölete bakan bir pencere. Aylardır burada, hatta belki de yıllardır, artık o da bilmiyor, martta ya da belki şubatta kar dinince saymayı bıraktı. Acaba diyor kadın...

Hırsız

Gözleri titreşerek açıldığında Eve kendini salondaki kanepede yatarken buldu. Alnında zonklayan hafif bir ağrı vardı. Parçalanmış anılar zihninde süzülüyordu: tavan arası, lastik zincirleri ve... sızdıran bir boru? Doğrularak etrafına göz gezdirdi.

Paige şöminenin yanında oturmuş, örgü örüyordu. Newton ve Jenny ayaklarının dibine oturmuş legolarla oynuyordu. *Onları nereden buldular ki?* Kai mutfağın yakınlarında duruyordu, elleri ceplerinde, pencereden dışarı bakıyordu. Thomas ise... ortalıkta yoktu.

Eve'in hareketlendiğini fark eden Paige başını kaldırdı. Yüzünde endişeli, belki biraz da korkmuş bir ifade vardı. "Sen... iyi misin?" diye sordu.

Eve daha cevap veremedi Thomas kasvetli bir ifadeyle antrede belirdi. Eve'i görünce yüzündeki ifade rahatlamaya dönüştü. "Tanrı'ya şükür uyanmışsın," dedi.

Eve şakaklarını ovuşturdu; hâlâ zonklayan ağrının arasında düşünmeye çalışıyordu. "Ne... ne oldu?"

"Çatı katındaydın," dedi Paige. "Dehşet dolu çığlıklar atıyordun."

Çocuklar gözlerinde endişeyle karışık bir merakla Eve'e baktı. Thomas konuşmaya devam etti. "Bayağı feci düştün. Başını çarptın ve birkaç saniyeliğine bayıldın. Seni aşağı indirdik ama sonra tekrar kendinden geçtin..."

"Ne kadar baygın kaldım?"

"On on beş dakika kadar."

Eve gözlerini kısarak baktı. "Buna rağmen ambulans çağırmadınız mı?" Gerçi daha soruyu sormadan gelecek cevabı biliyordu.

"Telefon yok," dedi Thomas sesinde bir pişmanlık tınısıyla.

Koduğumun dijital detoksu. Hem de ülkenin diğer ucuna taşınırken.

Derken Paige'in az önce söylediği şeyi sonunda idrak etti.

"Bir dakika," dedi Eve. "Ben çılglık mı atıyordum?"

Paige ve Thomas bakıştı.

"Yardım çağırıyordun," dedi Thomas. "Epey bir, şey, endişeli geliyordu sesin."

Eve'in zihninde anılar canlandı: Hastane önlüğü giymiş kadın. "Orada... orada birisi var..." Sesi yavaşça soldu.

Thomas onu konuşmaya teşvik etti. "Ne dedin?"

"Tavan arasında biri var," dedi sesine aniden yeni bir telaş sızan Eve.

Jenny ve Newton gitgide büyüyen bir korkuyla gözlerini ona dikip baktı. Thomas bunu fark edince, "Gidin, diğer odada oynayın," dedi.

Kai ilgisiz bir tavırla köşeyi döndü; Eve'in tüm bunları dikkat çekmek için uydurduğunu düşünüyormuş gibi bir hâli vardı. Gözleri hâlâ fal taşı gibi açık olan Jenny ve Newton ise legolarını bırakıp odadan çıkmaya yöneldi.

"Ayrıca Newton," diye ekledi Thomas, "Jenny'nin yanından ayrılma. Herhangi bir şey olursa hemen buraya geri döneceksiniz. Anladın mı?"

Çocuk başını bir defa sallayarak onayladı.

Thomas, çocuklar kulak misafiri olamayacak kadar uzaklaştığında, Eve'in karşısına oturup sesini alçalttı. "Tam olarak ne gördün?"

"Orada bir kadın vardı..." Eve duraksadı; başı hâlâ zonkluyordu ve anıları hâlâ bulanıktı. "Bir hastane önlüğü giyiyordu. Sanırım onu daha önce de gördüm. Dün gece, bodrum merdivenlerinde ama..."

"Dün gece mi?" diye araya girdi Paige. "Sen de bunu kimseye söylemedin mi?"

"Ben... yanlış görmüşümdür diye düşündüm..."

Thomas parmaklarıyla bacağının üstünde tempo tutuyordu. "Nasıl görünüyordu?"

Yeni bir görüntü parladı zihninde: Bir çocuğa cee yapacakmış gibi yüzünü örten o maviye çalan damarlarla dolu solgun eller. "Yüzünü göremedim." Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Sence o mu?" diye ekledi.

Sustu. Alison'ın hâlâ buralarda bir yerde olabileceği düşüncesi dünden beri aklının bir köşesini kemiriyordu ama...

Thomas, "Kim olduğunu düşünüyorsun ki?" diye sordu.

Eve çok da emin olamadan, "Ablan..." dedi.

"Alison mı?" Thomas kalakaldı. "Hayır, mümkün değil, o... o olamaz."

O ne? Akıl hastanesinde mi? Öldü mü?

"Siz taşınmadan önce," diye konuyu değiştirdi Thomas, "bu ev ne kadar süredir boştu?"

Eve gözlerini kırptırdı. *Ne alakası var şimdi?*

Thomas tekrar denedi. "Sizden önceki evsahipleri evi ne zaman boşalttılar?"

"Sanırım bir yıl önce."

"Bir yıl mı?" Paige'e, sonra tekrar Eve'e baktı. "Bir mülk işgalcisi olabilir," dedi.

Eve, “Bir mülk işgalcisi mi? Sanmıyorum,” diye dudak bükte.

“Eve,” dedi Paige, “orada gördüğün şeyden emin misin? Sadece gölgelerin oyunu olamaz mı?”

Eve ona delici bir bakış attı, hiç tartışacak hâli yoktu.

“Peki,” dedi Paige burnundan soluyarak. “Sence tehlikeli biri miydi?”

Eve şakaklarını ovuşturarak öne eğildi. “Dost canlısı görünmediği bok gibi açıktı, Paige.”

Paige yüzünü buruşturdu. Gözleri kocasına kaydı. “Polisi aramalıyız.”

“Neyle?” dedi Thomas.

“Komşunun telefonuyla.” Paige dikleşti.

Thomas elini sallayarak bu öneriyi geçiştirdi. “Durun bakalım, olayı büyütmeyelim. Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bir görelim. Ben çıkıp bir bakayım. Belki evsizin biridir, soğuktan korunmaya çalışıyordur.”

Paige dalga geçer gibi bir ses çıkardı. “Ne yapacaksın? Ondan çıkıp gitmesini mi rica edeceksin? Yetkilileri çağırmalıyız...”

Thomas ve Paige tartışırken, Eve yeniden bir kâbusun içine sürüklendi; sanki bir parçası hâlâ tavan arasında kilitliydi ve yardım çığlıkları atıyordu. Yumruklarının parke zemine vuruşunu hissedebiliyordu ve ayak seslerinin gitgide yaklaştığını, yaklaştığını, yaklaştığını duyabiliyordu...

“Ben çıkıp bir bakacağım, tamam mı?” dedi Thomas.

Eve yüksek sesle düşünür gibi, “Be-bence güvenli değil,” dedi.

“Bana bir şey olmaz.” Thomas ayağa kalkıp antreye doğru ilerledi.

“Zincirleri unutma,” diye seslendi Paige arkasından.

Thomas cevaben bir şeyler mırıldanarak köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ayak sesleri yukarı çıkarken Eve bir başka karanlık düşünce girdabına çekilmek üzereydi ki...

Ritmik bir gıcırtı düşüncelerini böldü. Paige tekrar örgü örmeğe başlamıştı ve sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. Ona hiç tanıdık gelmeyen kırmızı bir sallanan sandalyedeydi bu. Eve onu şimdiye dek fark etmemişti. Eve'in ona baktığını gören Paige durdu.

“Güzel sandalye,” dedi Eve.

“Sağ ol...” Paige'in dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Thomas kamyonundan getirmiş,” diye açıkladı. “Hareketi... sırtıma iyi geliyor. Eskiden at binerdim, bir kaza geçirdim ve...”

“Anladım.” Eve umursuyormuş gibi bile yapmadı.

Uzunca gergin bir sessizlik oldu, ardından Paige, “Dün gece için özür dilerim,” diye mırıldandı.

Eve tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Paige boğazını temizledi. “Akşam yemeğinde, hani... hayatın hakkında seni sorgulamıştım ya... Ayıp ettim...”

Eve sessiz kaldı. *Özür dilemek için garip bir zaman seçtin.*

“Sadece...” Paige iç çekti. “Dünyanın bu kadar hızlı değişmesine ayak uyduramıyorum.”

Eve bakışlarını kaçırarak kuru bir, “Aynen,” dedi.

Paige hiç ölçüp tartmadan konuya girdi. “Eskiden inançlı biri değildim, biliyor musun?” Gümüş haç kolyesini parmağıyla ovuşturuyor, belli ki Eve'in bir yanıt vermesini bekliyordu. Eve, *Çok rica ederim çeneni kapar mısın artık*, demeyi düşünüyordu ama bu sıkıcı muhabbet en azından dikkatini baş ağrısından başka bir şeye vermesine yardımcı oluyordu. Başka bir panik atak geçirmesini engelliyordu.

Paige, Eve'in sessizliğini ilgiye yorarak devam etti. “İster inan ister inanma, beni Tanrı'ya götüren Thomas oldu.”

Eve kafasını eğdi, şaşırmıştı ama çok da ilgisini çekmemişti.

“Bir aşevinde tanıştık,” diye devam etti Paige. “Thomas oraya kilise cemaatiyle gelmişti. Bense... mahkeme kararıyla kamu hizmeti yapıyordum, inanabiliyor musun?” Eve'e bakarak

yine bir tepki bekledi. Eve umursamadığından hiçbir şey söylemedi.

Paige devam etti. “Birkaç hafta sonra Thomas, ‘Kahve içmeye gider miyiz?’ diye sordu bana. Ben de, ‘Hayır teşekkürler ama içki içerim,’ dedim. Thomas kahvenin de bir içki olduğunu söyledi, ben de güldüm. Sanırım o zamanlar böyle şeyleri komik buluyordu.” Paige gülümser gibi oldu. Başka bir şey daha söylemek üzereydi ki...

Thomas geri döndü. “Kimseyi görmedim.” Omuz silkti. “Ama bunu buldum.” Elinde alüminyum bir el feneri tutuyordu. Eve ona ölü bir balık tutuyormuş gibi baktı.

“Ya zincirler?” dedi Paige.

“Onlarsız da idare ederiz.” Thomas feneri sehpanın üzerine koydu.

Eve, “Ayak izleri,” dedi.

“Ha?”

“Orada ayak izleri vardı...”

“Hımm.” Thomas başını iki yana salladı. “Her yere baktım. Hiçbir şey görmedim.” Dudaklarının kenarı seğirdi; Eve onun yalan söylediğinden emindi. Eve’i dengesiz biri gibi göstermek istiyordu ve...

Onlar göründükleri gibi değil...

Bu düşünce öyle pat diye belirdi aklında. Eve’in akıl sağlığı bir kez daha kopmak üzereydi. Birden kanepeden fırlayıp mutfığa yöneldi. *Uzaklaş bu aileden.* Thomas yolunu kesti. “Eve,” dediğinde yüzündeki acıyan ifade Eve’e kendini daha da zavallı hissettirdi. “İyi olduğuna emin misin? Sen, şey, başını epey sert çarptın. Belki biraz otursan?” Sesi, yolunu kaybetmiş bir ihtiyara hitap eder gibiydi: *Eviniz yakın mı? Arayabileceğimiz bir yakanınız var mı?* Bu küçümseyici tonla konuştuğu hâlde endişeli görünmesi Eve’in içine bir şüphe tohumu ekti. *Sarsıntı yüzünden bilincim mi bulutlandı? Yanlış mı yorumluyorum...*

Üst kattan tanıdık bir ses duyuldu: Üç net zil sesi. Eve'in telefonu muydu bu? Telefonuyla aynı karakteristik ve sıradan zil sesiydi. Eve hiç tereddüt etmeden Thomas'ı iterek antreye doğru yürümeye başladı. Adam da peşinden yürümeye başlamıştı ki...

"*Sakin* peşimden geleyim deme," diye bağırdı. Öfkesi kendini bile şaşırtmıştı.

Thomas bu öfke patlaması karşısında aynı şekilde afallayarak donakaldı.

"Sadece... beni yalnız bırakın..." dedi Eve sonra da köşeyi dönerek uzaklaştı.

Basamakları pervasızca ikişer ikişer çıktı ve... Ses çalışma odasından geliyordu. İçeri daldı ve vitray camın önünde duran Kai'ı gördü. Eve'in çatlamış ekranlı telefonunu elinde tutuyor, susturmaya çalışıyordu. *Şu küçük hırsıza bak sen.* "Ver onu," diye hırladı Eve.

"N-ne?" Kai hiçbir şey anlamamış gibi yaparken sessizleşen telefonu arkasında sakladı. Eve üstüne yürüyerek telefonu kapmak için hamle yaptı ama Kai ona sırtını döndü. "O benim," dedi gözlerinde o her zamanki alaycı parıltıyla.

"*Telefonumu* geri ver," diye tısladı Eve çocuğun kolunu yakalayarak. Ama Kai'ın kavrayışı kuvvetliydi ve acımasız bir bilek savaşı başladı.

Shylo bir anda odaya daldı ve çılgınca havlayarak ikilinin etrafında dolanmaya başladı. Çekişme doruğa ulaştığındaysa Shylo, Kai'ın kot pantolonlu bileğine atılıp dişlerini geçirdi. Eve aniden geriye doğru sendeledi, Kai garip bir çığlık attı ve telefon bir takırtıyla ahşap zemine düştü.

Thomas, Paige ve diğer iki çocuk gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde içeri daldı. Shylo, dişlerini hâlâ Kai'ın bileğinden çekmişti ve hırlayarak sallanıyordu. Kai bacağını ne kadar sarsarsa sarssın, ne kadar çığlık atarsa atsın, köpek dişlerini daha da sıkı geçirdi.

Eve kaosun ortasında ne diyeceğine karar vermeye çalışırken sonunda, “SHYLO, BIRAK!” diye bağırdı. Ama Shylo çenesini daha da sert sıktı ve Kai’ın çığlıkları daha da tizleşti. Thomas tam araya girecekken Kai serbest bacağıyla Shylo’nun kaburgasına bir tekme indirdi. Köpek acıyla inledi ama yine de bacağı bırakmadı. Kai tekrar, bu kez daha sert tekme attı. Shylo inleyerek dişlerini gevşeterek odadan kaçtı ve merdivenden aşağı fırladı.

Kai’m hıçkırığa benzer iniltileri dışında oda sessizliğe gömülmüştü. Herkes Eve’e bakıyordu. Eve aynı anda iki düşüncüyü birden mırıldandı: “Shylo hiç... hiç böyle yapmazdı... O... o telefonumu...”

Faul sonrası kendini yere atan bir futbolcu gibi ayağını ovuşturan Kai, “Bu psikopat ve köpeği bana saldırdı,” diye bağırdı. Thomas oğlunun yanına çömelmişti, diğerleriye kapıda durmuş, korkuyla Eve’e bakıyordu.

“Kai, o...” Eve sanık kürsüsündeymiş gibi hissetti. “Telefonumu çaldı,” dedi. Savunmacı tavrı birden öfkeye dönüştü. Yere düşen telefonu kapıp herkese göstermek için kaldırdı. “Geri vermedi, ben...”

Cümlesi yarıda kaldı. Elinde tuttuğu telefonun üstünde bir Portland Winterhawks etiketi vardı ve –çevirince gördü ki– ekranı çatlamamıştı. Bu onun telefonu değildi. Ama... Hayır, ekrandaki çatlağı görmüştü...

Kai, “Üzgünüm...” diye mırıldandı. Bu özür Eve’e değil, anne babasına yönelikti. “Telefonlarımızı oruç için teslim ettikten sonra ben... geri aldım. Sadece arkadaşlarımla iletişimde kalmak istemiştim.”

Thomas hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. “Bunu sonra konuşacağız.” Bıkkınlıkla iç geçirdi. “Ama şimdi...” Kai’nın pantolon paçasını yukarı kıvrıp hasarı inceledi. Shylo’nun ısırtığı kotu delmişti. Solgun teninin üzerinde çok da derin görünmeyen

ama belirgin dört kırmızı delik vardı. “Off.” Thomas yüzünü buruşturdu. “Buna kesinlikle baktırmamız gerek.” Eve’e bakınca omuzları gerildi. “Köpeğin aşıları tam, değil mi?”

Eve mırıldanmayı denedi ama düşünemiyordu. O telefonun kendi telefonu olduğundan emindi. Çatlak ekranı, Charlie ve Shylo’nun arka plan fotoğrafını görmüştü...

“Eve.” Paige lafa girdi ve heceleyerek konuştu. “Köpeğinin aşıları tam mı?”

Eve sonunda zayıf bir, “E-evet,” diyebildi. Oda dönüyordu sanki, zemin altından kayıyordu ve evin kendisi toprağa gömülüyor gibiydi. Kai telefonunu çalmıştı. Bundan emindi. Çatlak ekranı görmüştü. Biliyordu. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı ve...

Paige hâlâ hırsını alamamıştı. “O hayvan uyutulmalı. Bu tamamen...”

“Paige,” dedi Thomas. “Şu an oğlumuza odaklanalım.”

Paige, Eve’e sert bir bakış attı, sonra kocasına döndü. “Ambulans çağırmalıyız,” dedi. “Onu hastaneye götürmeliyiz.”

“Biz götürürsek daha hızlı olur.” Thomas oğluna ciddi bir bakış attı. “Yürüyebilir misin sence?”

Kai, Oscar’a oynarcasına dudağını titreterek, “Deneyebilirim,” dedi.

Babasının ona destek olmasıyla birlikte çıkışa yöneldiler; Kai her adımda acıyla yüzünü buruşturuyordu.

Paige dönüp Eve’e baktı. “Seni dava edeceğiz, anladın mı?”

Eve’in şakaklarına ani bir öfke dalgası daha saplandı. Zor bela da olsa öfkesini bastırdı. “Pekâlâ, Paige.” *En baştan buraya gelmeseydiniz bunların hiçbiri yaşanmazdı.*

Thomas diğer çocuklara işaret ederek, “Eşyalarınızı toplayın,” dedi. Çocuklar peşinden koridora doğru ilerleyip gözden kayboldu. Paige’se geride kalmış, soğuk mavi gözleriyle hâlâ Eve’i dövecekmiş gibi bakıyordu. Eve de meydan okurcasına

bakışlarını ondan ayırmadı. Paige öne çıktı; o kadar kararlı adımlarla geliyordu ki Eve bir an yüzüne tokat yiyeceğini düşündü ama...

...Paige avuç içini yukarı bakacak şekilde elini uzattı. “Kai’in telefonu,” dedi.

Eve bütün o kargaşanın içinde telefonu hâlâ elinde tuttuğunu unutmuştu. Telefonu Paige’e uzattı. Paige hızla arkasını dönüp diğerlerine katılmak üzere uzaklaştı. Kapı eşiğinde durup omzunun üzerinden Eve’e son bir acıyan bakış attı ve “Senin için dua edeceğim,” dedi. Sonra da basamakları inerek gözden kayboldu. Uğurlar olsun.

Eve yalnız kalınca artık kimsenin olmadığı kapı eşiğine boş boş baktı. Her an gözyaşlarına boğulabilirdi –ki bunu yapmaya her türlü hakkı vardı– ama önce Shylo’ya bakması gerekiyordu. Tam odadan çıkacakken düşünceleri aniden, cayırtıyla fren yapar gibi durdu.

O vitray pencere –üzerinde yemyeşil bir elma ağacı bulunan pencere– yok olmuştu. Yok olmuştu ve yerini, hiçbir mantıklı açıklaması olmaksızın, sıradan dört panelli, dümdüz bir cam pencereye bırakmıştı. Eve’in göğsünde mide bulandıran, sıkışık bir düğüm oluştu ve ensesinden aşağı buz gibi bir korku yayılmaya başladı. *Böyle bir şey olamaz, mümkün değil...* Daha birkaç dakika önce orada vitraylı cam vardı, onu kendi gözleriyle görmüştü... Değil mi? Kendini pencereye doğru süzülürken buldu. Eliyle ahşap bölmeleri, cam yüzeyi yokladı. Gerçektir. Korkunç derecede gerçek. Ahşap yıpranmış ve pürüzlüydü, cam dalgalı ve düzensizdi. Yaklaşıp gözlerini kıstı. Ne yeni bir montaj izi vardı, ne talaş ne de taze bir dolgu. Hatta öyle kusursuz uyuyordu ki sanki en başından beri o eski odanın içindeydi.

Bir telefonu karıştırmak başka şeydi ama bu...

Shylo’yu bul. Buradan çık.

Eve antreye adım attığında aile çoktan dışarı çıkmış, bahçeyi geçiyordu. Thomas, Paige'in sallanan sandalyesini taşıyordu, Paige ise topallayan Kai'a destek oluyordu. Eve, onları gözden kaybolana kadar izledi; sonunda ağaçların arasında kayboldular. Şimdi yalnızca o, Shylo ve...

Eve üst kata, kapalı tavan arası kapısına baktı. Orada biri olsun ya da olmasın, burada kalıp öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Giderek artan bir telaşla salona girdi ve seslendi: "Shylo?"

Sessizlik.

Mutfak tarafına yönelip tekrar seslendi: "Shylo?"

Göz ucuyla bulanık bir şeklin hızla kaybolduğunu gördü. Hemen döndü ama kapı eşiği boştu...

Evin bir yerlerinden kayan pati sesleri yankılandı –*tak-tak-tak-tak*– ve birden tiz bir inlemeyle kesildi. Eve döndü. Bodrum kapısı aralıktı. Shylo oraya mı saklanmıştı? Yoksa yaralanmış mıydı?

Koruma içgüdüleriyle harekete geçen Eve hızla koştu, kapıyı ardına kadar açtı ve o tanıdık, karanlık inişle karşılaştı. Gıcırdayan ahşap merdivenler. Kirli tuğla duvarlar. Aşağıdan bir başka tiz inleme yükseldi. Shylo yaralanmıştı. Hiç düşünmeden sehpadan el fenerini kapıp merdivenden inmeye başladı. Ama ayağı soğuk bodrum zeminine değer değmez bir başka inleme duyuldu ve bu kez arkasından geliyordu.

Şüpheyle omzunun üzerinden baktı. Shylo basamakların tepesinde, kafasını yana eğmiş, sorgulayan bir ifadeyle oturuyordu.

"Shylo?"

Köpeğin kuyruğu tereddütle sallandı.

Eve feneri tekrar bodrumun gölgelerine çevirdi. O inlemeler... Aşağıdan geldiklerinden emindi. Karanlığı dinlemek için kulak kesilmişti ki...

Metalik bir inilti yükseldi. Korkunç bir oyun parkındaki paslı bir atlıkarıncayı andıran bir ses. Servis asansörü?

Eve'in üzerine ani ve ilkel bir korku çöktü, ensesinde fı-sıltı gibi bir ürperti belirdi: KAÇ. Nefes nefese basamakları tırmandı, salona daldı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Shylo'yu antreye yönlendirdi ve Kai'in tekmelerinin ona bir zarar verip vermediğini anlamak için hızlıca bir kontrol etti. Morluk bile yoktu. Tanrı'ya şükür.

Buradan çık. Hemen.

BELGE_CO1_KURTARMA HAREKÂTI

Açıklama: Joffre Lakes Eyalet Parkı'nda kaybolan dağcılarla ilgili rapor. Burada bir bağlantı olup olmadığı belli değil ama araştırmaya değer.

3 Mart 2002

Geçtiğimiz kasım ayında, Kanada'daki Joffre Lakes Eyalet Parkı'nda patikanın dışına çıkan beş dağcı kayboldu. İki ay sonra yalnızca biri sağ olarak bulundu: Kullanılmayan bir tomruk yolunda dolaşırken rastlanan yirmi dört yaşındaki bir kadın, Erin [soyadı sansürlenmiş]. Hezeyan hâlindeki kadın, arkadaşlarıyla birlikte tipide yollarını kaybettiklerini ve karların altında gömülü, "1950'ler tarzında bir otele" rastladıklarını iddia etti.

Anlattığına göre oraya sığınmış, haftalarca orada kalmışlar. Ancak daha sonra, birer birer, görünmeyen bir güç tarafından ortadan kaldırılmışlar. Erin'in deyimıyla "başka yerlere açılan kapılardan" sürüklenerek götürülmüşler.

Arama Kurtarma ekibi bölgeyi defalarca taradı ancak elbette böyle bir binaya rastlanmadı. Muhtemelen kurtulan kişi, hipotermi, uyku yoksunluğu ve/veya aşırı stresin yol açtığı kapsamlı bir halüsinasyon görmüştü.

Her ne olursa olsun, artık arkadaşları için yapılan arama, bir kurtarma harekâtına dönüşmüş durumda.

.--..--

KAVUŞMA

Eve, Charlie'nin kışlık montlarından birine sarınmış hâlde, çamurlu garaj yolundan Shylo'yla birlikte ağır ağır ilerliyordu. Ona kalsa o lanet olası eve bir daha asla adımını atmazdı. Elbette Charlie'yi yeni satın aldıkları bir evi satmaları gerektiğine ikna etmek ayrı bir meseleydi ama... onu sonra düşünürdü.

Son viraja yaklaştığında durdu. Ağaçların ötesinde, yolun aşağısında Charlie'nin pikabı çalışır vaziyetteydi. Ama bu manzara pek de rahatlatıcı değildi. Ailenin kamyoneti de hemen yanında durmuştu ve camdan eğilmiş hâlde konuşan Thomas'ın yüzünden endişe akıyordu. Eve onun Charlie'ye ne dediğini duyamıyordu ama adam, sorunlu bir çocuğun velisiyle konuşan ciddi bir öğretmeni andırıyordu. Charlie ön camdaki yansımalar yüzünden tam olarak görünmüyordu ama başını yavaşça sallıyor, her şeyi dinliyor, her şeyi çok ama çok ciddiye alıyordu.

Eve'in içinde ani bir endişe dalgası kabardı ve Mo'nun sesi de bunu körükledi: *Thomas, Charlie'ye olayların çarpıtılmış bir versiyonunu anlatıyor. Seni dengesiz, zıvanadan çıkmış gibi gösterecek. O zaman bu evi satmanız gerektiğine onu asla ikna edemeyeceksin, sonsuza kadar burada sıkışıp kalacaksın ve...*

Eve aşığı inip kendini savunma dürtüsüne direnmeye çalıştı. Bu işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı: İnsan akıl sağlığını kanıtlamaya uğraştıkça daha da deli görünürdü. Derin bir nefes aldı ve geri çekilip gözlemlemeye devam etti. *Sorun yok, dedi kendine. Her şey yolunda. Charlie onların saçmalığını görecektir. Beni herkesten iyi tanıyor, değil mi?*

Thomas konuşmayı bitirip Charlie'ye kasvetli bir gülümsemeyle baş selamı verdikten sonra camı kapadı ve kamyoneti karda ilerleterek uzaklaştı. Birkaç saniye sonra Charlie'nin pikabı çalıştı. Kayalık bir çıkıntının arkasından dolanıp garaj yoluna girdi ve yavaşlayarak durdu. Kalbi güm güm atan Eve ileri fırladı, birkaç kez kayma tehlikesi geçirdikten sonra sonunda yolcu kapısını çekip açtı, Shylo'yu içeri soktu ve kendisi de onun peşinden içeri atladı.

"Eve..." Charlie ona temkinli gözlerle baktı. "Sen iyi misin?"

"Harikayım, sadece" -Eve kapıyı kapatıp etrafına tedirginlikle göz gezdirdi- "şey, buradan hemen çıkabilir miyiz?" Eve gülümsedi ve... *Hayır, öyle değil, deli gibi görünüyorsun. Gülümsemeyi kesti.*

Charlie gözlerini kıstı. "Buradan çıkmak' mı? Her şey..."

"Her şey harika, sadece..." Eve omzunun üzerinden yola, sonra da yukarıdaki eve baktı. Çatısının ucu uzaktaki ağaçların arasından zar zor seçiliyordu. Yapı bir şekilde canlıymış gibi görünüyordu, parmak uçlarında durup kulağını kabartıyormuş gibi.

Charlie devam etti. "Thomas, başını çarptığını ve..."

"Şey..." Eve koltuğunda kıpırdandı. "Garaj yolundan çıksak olur mu?" Evin görüş alanında olması bile düşünmesini zorlaştırıyordu.

Charlie arabayı geri vitese taktı, garaj yolundan geri geri çıkıp Heritage Yolu tabelasının altına kadar sürdü ve motoru durdurdu. "Pekâlâ, neler oluyor, Eve?"

“Beni neden onlarla yalnız bıraktın?”

Charlie ona şaşkın şaşkın baktı. “Seni uyandırdım, emlakçıyla buluşmam gerektiğini söyledim. Sen başparmağını kaldırdın ve tekrar uyuyakaldın.”

Eve cevap vermeye yeltendi ama sonra sustu. Zihninde belli belirsiz bir anı canlandı. Böyle bir şey ilk kez olmuyordu. Yine de ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilemeden derin bir nefes aldı. Kirli ön camdan ailenin kamyonetini izledi. Aracın yan tarafına dallar takılıyor, sonra çat diye kırılıp düşüyorlardı. Gökyüzünde gri bulutların arasından mavimsi bir parıltı süzülüyordu, güneş batmakla batmamak arasında kararsızdı.

Eve’in bakışları kamyonetin yavaş yavaş uzaklaşan kırmızı stop lambalarına takılı kaldı. En sonunda, “Ben... o eve geri dönemem,” diyebildi.

Göz ucuyla Charlie’nin ona yavaş ve kararsız bir ifadeyle başını sallayarak baktığını fark etti.

“Tamam... Bu, tavan arasındaki kişiyle mi ilgili?”

“Hayır, yani evet ama...” Eve duraksadı. “Thomas sana başka ne anlattı?”

Charlie duraksadı. “Epey şey...”

“Yalnızca...” Eve içini çekti. “Bana tam olarak ne dediğini söyle.”

Charlie dikkatli ve ölçülü bir tavırla konuşmaya başladı. “Bu sabahtan beri garip davrandığını söyledi... Komşuya doğru yürüyüp geri döndüğünde üzgün ve sarsılmış görünüyormuşsun. Sonra tavan arasma çıkmışsın, sonra da çığlık atmaya başlamışsın. Kapıya vurmuşsun. Onlar kapıyı açtığında aşağı yuvarlanmışsın, başını çarpmışsın ve kendine geldiğinde orada birini gördüğünü söylemişsin. Bir kadın? Thomas tavan arasını bizzat kontrol ettiğini ama kimseyi göremediğini söyledi fakat...”

“Tamam, tamam... Bu kadarı yeter,” dedi Eve. Thomas’ın söyledikleri teknik olarak doğrudu ama... “Sana bir şey soracağım

ve bana net cevap vermeni istiyorum, tamam mı? Evet ya da hayır.”

“Tamam...”

Eve boğazını temizledi. “Üst kattaki çalışma odasında vitray bir pencere var mı?”

Charlie kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Üst kattaki pencere. Vitray mı?” diye tekrarladı Eve.

“Şey, evet... elma ağacı olan.”

Bu cevap Eve’in içine su serper gibi oldu: *Deliriyorsam bile en azından yalnız değilim.* “Artık yok.” Eve kollarını kavuşturdu. “Artık orada değil.”

“Affedersin?”

“Artık sıradan, eski püskü bir pencere.” Eve ellerini havaya kaldırdı.

Charlie başını iki yana salladı. “Çalışma odası mı? Boş kitaplıklı oda?”

“Aynen. Pencere *değişmiş.*”

Charlie küçümseyerek güldü. “Hayır... Bu mümkün değil.”

“Görünüşe göre mümkünmüş.”

Charlie artık sadece uzak bir noktada seçilen kamyoneti işaret etti. “Ne yani, gelip penceremizi mi çaldılar? Yenisiyle mi değiştirdiler?” Ortamı yumuşatmak istercesine sıırıttı. “Belki de en başından beri planları buydu ha?”

Eve’in ağzından keskin bir kahkaha çıktı ama bu “komikmiş” kahkahası değil, daha çok “gerçeklik anlamsız” çılgılığıydı. Belki de gerçekten aklını kaçıırıyordu. Kendini toparlayarak, “Bu... bu yeni pencere sanki hep oradaymış gibi görünüyor,” diye mırıldandı.

“Peki...” dedi Charlie. Dalgınca dişlerini birbirine vurdu; stres seviyesinin arttığını gösteren, nadir karşılaşılan bir tikti bu. Tabii, dile getirilmeyen mesele de ortalarında öylece duruyordu: Bu değişen ev meselesi tam da Alison’a olmuş olan şeydi. *Sözde.*

Charlie durumu sezerek elini Eve'in omzuna koydu. "Geceyi başka bir yerde geçiririz, olur mu?"

Eve rahatlayarak başıyla onayladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bugün... bugün gerçekten epey zorlu geçti."

"Doğrudur." Charlie kontağı çevirdi. "Gitmeden önce tavan arasına bir göz atmamı ister misin?"

"Hayır, siktir et, bunu... Bunu sonra hallederiz." Eve söyleyemediği şeylerin ağırlığını hissederek duraksadı. *Hey, Charlie, hani daha geçenlerde dev bir ödeme yaptığımız o ev var ya? Onu satalım gitsin.* Bunu söylemeden önce bir strateji geliştirmesi gerekiyordu. Sadece değişen bir pencere ve tavan arasında bir mülk işgalcisi olduğu söylentileriyle Charlie'yi bu evin lanetli olduğuna ikna etmek pek mümkün değildi.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu Charlie.

Nereden başlayabilirdi ki? Eve henüz kulübedeki yabancıdan ya da Heather'ın Thomas hakkında anlattıklarından bile bahsetmemişti ama... "Gidelim artık." Bunlar başka bir güne ait hikâyelerdi.

Charlie ona uzun uzun, sorgular gibi baktı. Sonra eğilip Eve'e sarıldı, onu sımsıkı kucakladı ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Eve o kısacık kucaklaşma sırasında kendini yeniden güvende hissetti. Her şey sanki yeniden yerli yerine oturmuştu. Charlie koltuğuna geri döndü ve göz göze geldiler. "Yanımdayım, tamam mı?"

"Tamam..."

Charlie arabayı vitese taktı ve garaj yoluna, eve doğru sürdü...

"Dur." Eve kaşlarını çatı.

"Eşyalarımı almam gerek."

"Charlie."

"Hemen girip çıkacağım. Sen arabada bekleyebilirsin, olur mu?"

“Charlie,” diye yakardı Eve, “yapma.”

“Eve, geceyi başka yerde geçireceksek şarj aletimi almam gerek ve üzerimdeki kıyafetler leş gibi kokuyor. Tavan arasına çıkmayacağım, söz.”

“Charlie, cidden söylüyorum, bu evde... bu evde gerçekten bir sıkıntı var. Orada...”

“Anlıyorum. Cidden. Hemen çıkacağım. Üç saniye, tamam mı?”

Eve nihayet pes edene dek uzunca bir süre bu minvalde tartıştılar. Charlie inatçıydı, Eve’inse de kavga edecek mecali kalmamıştı. Derin bir iç çekişle kollarını kavuşturup koltuğuna yaslandı. “İki saniye, tamam mı?”

“İki saniye.”

Charlie arabayı çimenlik alanla çakılların birleştiği girintiye park etti ama kontağı kapatmadı. Arabadan inip Eve’e baktı. “Bir şey lazım mı?”

Eve başını iki yana salladı.

“Telefonun?” diye sordu Charlie.

“Arama zahmetine bile girme.”

“Dış fırçası?”

“Sadece acele et, lütfen.”

“Tamam,” dedi Charlie. Kapıyı kapatıp eve doğru yürümeye başladı. Eve öne eğilip çarpık verandayla camlara baktı ve içerde bir hareket var mı diye göz gezdirdi. Her şey sakindi. Arka koltuğa döndü. Shylo ön camdan dışarı bakıyor, o da endişeli görünüyordu. Charlie verandaya çıktığında köpek hırıltılı bir soluk verdi. Charlie ön kapıyı açık bırakarak içeri girdi ve holde yürümeye başladı. Basamakları çıkarak gözden kayboldu. Shylo tekrar hırıldadı.

Sen mi ben mi, dostum? Sen mi ben mi?

Parmakları panikle torpido üzerinde ritim tutan Eve gözlerini evin üzerinde gezdirmeye devam etti. Bekliyordu. İzliyordu.

Üst katta, ana yatak odasında bir ışık yandı. Charlie'nin silueti içeri girdi ve çekmeceleri karıştırıp eşyalarını bir sırt çantasına ya da valize doldurmaya başladı.

Acele et.

Eve'in dikkatini yukarıdaki kare biçimli tavan arası penceresi çekti. Cam solgun gökyüzünü yansıtıyor, içeriye dair hiçbir şey göstermiyordu. Shylo bir kez daha inledi. Eve'in çenesi kassıldı ve boynunda rahatsız edici bir ağrı belirdi. *Acele et.* Charlie hâlâ odada dolaşıyordu ve çantasını hazırlarken bir görünüp bir kayboluyordu.

Bu kadar eşyaya ne gerek var?!

Garaj yolundan gelen hafif bir esinti çimenliği aşarak ön kapıyı ÇIT diye kapadı. Charlie başını çevirdi. Ama bir saniye bile geçmeden hiçbir şey olmamış gibi eşyaları toplamaya devam etti.

"Hadi ama *artık*," diye homurdandı Eve.

Charlie ışığı kapatıp yatak odasından çıkarak tekrar gözden kayboldu. Eve'in bakışları camdan cama atladı ama yalnızca gökyüzünü yansıtan karanlık pencerelerle karşılaştı. Sonsuzluk gibi gelen on saniyenin ardından ön kapı açıldı ve Charlie sırtında lacivert yeşil bir çantayla dışarı çıktı. *Nihayet.* Charlie kapıyı kilitledikten sonra çimenlikten geçip tekrar kamyonete bindi.

Eve'e çantayı uzatırken, "Pencere değişmiş," dedi.

Eve yine yalnız olmamanın verdiği o huzursuz rahatlık hissiyle doldu.

Charlie arabayı vitese taktı. "Herhalde... herhalde onlar değiştirmişlerdir," dedi demesine ama söylediklerine kendi de pek inanmıyor gibiydi. Her zaman mantığına sığınmakta inat eden Charlie belli ki ürkmüştü. Nadiren görülecek bir manzaraydı bu. Gözleri her zamankinden biraz daha iriydi; az önce kendi gerçekliğiyle bağdaşmayan bir şey görmüştü. Akla

mantığa uymuyordu. Ya ev sihirli bir şekilde değişmişti ya da aşırı motive bir cam ustası aile tarafından soyulmuşlardı. İki ihtimal de saçmalık derecesinde gülünçtü ama...

“Yakından baktın mı?” diye sordu Eve.

Charlie başını ağır ağır sallayarak onayladı ve üç hamleli bir dönüşe girişti. “Hep oradaymış gibi görünmesi için epey uğraşmışlar ama...”

“Neden, Charlie? İnsan niye böyle bir zahmete girer ki?”

Charlie arabanın yönünü virajlı garaj yoluna çevirdi. “Belki Thomas hatıra olarak almak istemiştir?”

“Şey,” dedi Eve, onun mantığına uyarak, “o zaman polisi aramalıyız...”

“Arayıp da ne diyeceğiz peki? Bir aile penceremizi değiştirdi mi diyeceğiz? Neyse... bunu yarın hallederiz.”

Araba garaj yolu boyunca ilerlerken içeriye sessizlik hâkimdi. Eve gözlerini ileriye dikmişti ve ardına bakarsa evin bacakları çıkacak ve peşlerinden koşmaya başlayacakmış gibi hissediyordu. Ama... son viraja geldiklerinde omzunun üzerinden bakmadan edemedi.

Bir yanı korkunç bir yaşam emaresi görmeyi bekliyordu resmen. Belki yanan bir ışık ya da verandada gezinen bir hortlak. Ama sadece eski bir ev gördü; ormanın içinde hareketsiz, güçsüz, gölgeli çamların ardında kaybolana dek küçülen bir ev. Kendini bir kez daha ikna etmeye çalıştı: *3709 Heritage Yolu'na son kez bakıyorsun.*

Donmuş yolda ilerlerken Mo tekrar konuştu: *Sen öyle san.*

BELGE_C19_SORGU

Açıklama: "METRUK_EV_KANITLARI" başlıklı bir girdiden alıntı, HIGH-STRANGENESS-VİKİ'ye yüklenmiş, tarihi bilinmiyor.

GÖNDEREN: [sansürlendi]

KONU: METRUK EV_d03 + AMSG GÖRÜNTÜSÜ (taslak 1.4)

Süresi on yedi dakika elli üç saniye olan görüntü, grenli, soluk renkli ve netlikten yoksun. Saniyede otuz kare video formatında çekilmiş, herhangi bir zaman kodu ya da işaret içermiyor. "Andrew Melvin Sorgu Görüntüsü" (AMSG), "Metruk Ev Arşivcileri" (MEA'lar) olarak bilinen komplocu topluluk arasında nam salmış bir materyal.

Ana tartışma konusu, AMSG'nin gerçek olup olmadığı. Görüntünün doğruluğuna şüpheyile yaklaşmak için pek çok neden var ve bunun bir aldatmaca olabileceği teorisi henüz elenmiş değil (ben şahsen bu görüşe daha yakıным). Yine de görüntü on yıllardır dolaşımda ve bugüne dek herhangi güvenilir bir kaynak bunun sahte olduğunu itiraf etmiş değil.

Sahte olsun ya da olmasın, eldeki en "kanıta yakın" şeylerden biri olduğu için MEA'lar arasında etkileyici bir parça olarak kabul görüyor. AMSG, "Metruk Ev_ül2" etrafında şekillenen birçok komplonun ve onunla ilişkili (ve gayet gerçek) kayboluşların büyük kısmının temelini oluşturuyor.

Peki siz, sevgili okur, neden AMSG'yi izlemek şöyle dursun hiç duymadınız? Ne yazık ki birazdan açıklayacağım nedenlerden ötürü görüntü artık mevcut değil. Bu nedenle şimdilik yalnızca yazılı tarifimle yetinmeniz gerekecek.

Görüntü Açıklaması (hafızaya ve notlara dayanarak; tüm detaylar kesin olmayabilir)

"Andrew Melvin Sorgulama Görüntüsü", tarifleyen:
[sansürlendi]

Beyaz duvarlı bir sorgu odasının köşesinde ANDREW MELVIN oturuyor. Üzerinde turuncu bir kapüşonlu var, öne eğilmiş hâlde, başı ellerinin arasında, yere bakıyor. Üç dakika otuz bir saniye boyunca bu pozisyonunda kalıyor. Ardından, kameranın dışında bir yerde bir kapı tıkırtıyla açılıyor. Bir erkek sesi, "Bir şey ister misin? Su? Kola?" diye soruyor.

Andrew cevap vermiyor. MEMUR KIERAN kadraja girerken Andrew kafasını bile kaldırmıyor. Kieran kel ve yapılı bir adam fakat görüntü boyunca yüzünü hiç görmüyoruz, sadece başının arkası kadrajda. Sorgu boyunca açık yeşil renkte deri kaplı bir deftere başvuruyor. "Andrew Melvin?" diye soruyor.

Andrew yine bakmıyor ve hiçbir tepki vermiyor.

Kieran bir sandalye çekip Andrew'un karşısına oturuyor. Sandalyesinde öne eğiliyor. "Burada büyük bir stres altında olduğunu anlıyorum. Biz sadece Peter'a ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz." Bunu bir babanın

çocuğuna sesleneceği gibi nazik ve ölçülü bir tonda söylüyor. "Andrew?"

Andrew hâlâ hareketsiz, başı ellerinin arasında, yere bakıyor.

Kieran oturduğu yerde kıpırdanıyor. "Andrew?"

Yalnızca klima uğultusunun ve koridordan gelen ayak seslerinin duyulduğu uzun bir sessizlik oluyor. Sonunda Andrew konuşuyor. "Peter iyi mi?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz," diyor Kieran. "Onu son gören kişi sendin."

Andrew yavaşça doğruluyor, ardından Kieran'a bakıyor. İlk kez Andrew'un yüzünü görebiliyoruz. On sekizinden büyük durmuyor. Solgun yüzünde çiller var, yanakları çökmüş ve bu grenli, düşük çözünürlüklü görüntüde bile yorgun gözlerindeki afallatıcı korku çok net seçiliyor.

Kieran defterine tekrar göz atıyor. "Pekâlâ... Dün gece saat dokuz otuz civarında Peter Kostoff'la birlikte bir eve izinsiz girdiniz mi?"

"Evet."

"Neden yaptınız bunu?"

"Bahis."

"Ne?"

"Bahse girdik."

Kieran defterine bir şeyler karalıyor. "Kiminle?"

"Kiminle mi bahse tutuştuk?"

"Evet."

Andrew yedi saniye kadar duraklıyor. "Diğer çocuklar," diyor.

"Diğer çocuklar." Kieran not alıyor. "Toplam kaç kişiydiniz?"

"Beş."

"Sen ve Peter dahil mi?"

"Evet, efendim."

Kieran başını hafifçe eğiyor. "Diğer üçünün adlarını hatırlatır mısın bana?"

"Mason Lut, Jeffrey Holden ve... Christopher Marson."

Kieran başını onaylar gibi sallayarak isimleri not alıyor. "Bahsin ödülü neydi?"

"Ne?"

"Yani kazanınca ne elde edecektiniz?"

"Ah, hiçbir şey."

Kieran durumu yumuşatmaya çalışsa da alaycılığı gizleyemiyor. "Yani açıklanamayan kayıplarla ünlenmiş bir bölgedeki terk edilmiş bir eve... bir hiç uğruna mı girdiniz? Anlamama yardımcı olur musun?"

"İçiyorduk."

Kieran başını onaylar gibi sallıyor, belli ki bu cevap onu tatmin etmiş. "Kaç içki?"

"Beş ya da altı."

"Giriş noktası arka verandadaki pencereydi, doğru mu?"

"Evet, mutfaktan."

"Diğer çocuklar dışarıda bekleyerek sizi teşvik mi ediyorlardı?"

Andrew başıyla onaylıyor.

"Yani sen ve Peter tahtayı söktünüz, pencereden tırmandınız ve mutfığa girdiniz. Sonra ne oldu?"

Andrew koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyor. "Peter iyi mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Peter... yaşıyor. Şu anda bir doktor tarafından tedavi ediliyor."

Andrew yutkunuyor, başını eğiyor, parmak uçlarını masanın üzerinde ileri geri sürtüyor. Huzursuz, dürtüsel bir hareket.

Kieran, "Andrew," diyor.

Andrew kıpırdamayı bırakıp başını kaldırıyor.

Kieran ısrarla soruyor: "Sonra ne oldu?"

Andrew gözlerini kaçırıp kameranın arkasındaki bir noktaya diyor. "Sadece zemin katta dolandık," diyor.

"El feneriniz vardı, değil mi?"

"Tek bir tane. Peter tutuyordu."

Kieran başıyla onaylayarak not alıyor. "Peki neden bodruma indiniz?"

Andrew "bodrum" kelimesine gözle görülür bir tepki veriyor. Yüz ifadesi kararıyor, uzun bir süre huzursuzca kımıldıyor. Ta ki...

"Andrew?" diyor Kieran yine.

"Önce yukarı çıkmayı denedik," diyor Andrew, "ama Peter ayağını üçüncü basamağa atar atmaz tahtalar kırıldı. Basamaklar çürümüştü. Az kalsın düşüyordu ama onu yakaladım."

Andrew elinin tersiyle çenesini sıvazlıyor. "O noktada ben çıkmak istedim. Zaten içeride beş dakika kalmıştık. Ama Peter bodruma bakmamız gerektiğinde ısrar etti. Biraz tartıştık ve o kazandı."

"Tartıştınız mı?" Kieran'ın sesinde bastırılmış bir heyecan seziliyor, muhtemelen bir neden bulma peşinde.

Andrew başıyla onaylıyor. "Önemli bir tartışma değildi, sadece kötü bir his vardı içimde. Evden çıkmak

istedim. Peter benim korkak karının teki olduğumu söyledi ama o zaten hep öyle konuşur."

Kieran not almaya devam ediyor. "Yani sen çıkmak istedin, Peter bodrumu gezmeden gitmek istemedi?"

"Evet."

"Peki aşağıda ne oldu?"

Yaklaşık on saniyelik bir sessizlik oluyor. Andrew'un gözleri sağa sola oynuyor.

"Andrew?" diye soruyor Kieran.

"Gittik." Andrew elinin tersiyle ağzının kenarını silip kollarını kavuşturuyor. "Merdivenden indik, koridorlardan geçtik ve... ben orada olmak istemiyordum. Peter'a geri dönmemiz gerektiğini söyledim."

"Peter ne dedi?"

"Bahsin bu olmadığını söyledi; bodruma da bakmamız gerekiyordu. İstersem gidebileceğimi ama tek başına da kalsa devam edeceğini söyledi."

Kieran başını onaylar gibi sallıyor.

Andrew anlatmayı sürdürüyor. "Onu yalnız bırakmak da istemedim."

"Anlıyorum. Peki sonra ne oldu?"

"Yaklaşık on on beş dakika bodrumda kaldık ve moloz yığınlarını arasında ilerledik. Bodrum bayağı büyük."

Kieran başını yine onaylar gibi sallıyor.

Andrew sanki ortam bir anda soğumuş gibi kollarını ovuşturuyor. "Küçük bir odaya yöneldik ve..."

Yine susuyor ve yüzü gittikçe büyüyen bir korkuyla doluyor. Bir sonraki cümleyi söylerse korkunç bir şey olacakmış gibi.

Kieran bunu fark ediyor. "Sorun değil, Andrew, acelemiz yok. Hazır hissettiğinde konuşursun, tamam mı?"

Andrew sesini alçaltarak anlatmaya devam ediyor. "Odanın en dibinde bir kapı vardı. Hafif aralıktı ama yepyeni görünüyordu. Diğer her şey tozla kaplanmış, çürümeye yüz tutmuştu ama o kapı tertemizdi. Bu bile beni yeterince korkutmuştu ama Peter umursamadı. Ben girişte beklerken o kapıya gidip sonuna kadar açtı ve..." Andrew duraksayıp başını eğiyor. "Boynumu uzatarak bakmam gerekti ama bir koridora açıldığını gördüm." Başını kaldırıyor. "Bir hastane koridoruna. Yeşilimsi beyaz duvarlar, fayans döşemeler, tıpkı kapı gibi yepyeni. Sanki o gün yerleştirilmiş gibi. Temizlik malzemelerinin kokusunu bile alabiliyordum... Bu kadarı Peter'ın bile geri dönmeyi önermesi için yeterliydi ama... tam dönecekken durdu. Koridorda bir şey görmüştü. Ben onun ne gördüğünü göremiyordum, ne olduğunu sormaya başladım ama beni susturdu. Korktuğunu görebiliyordum ki Peter'ın daha önce korktuğunu görmemiştim, bir kere bile..." Andrew boğazını temizliyor. "Öne doğru birkaç adım atıp neye baktığını görebilirdim ama istemedim..."

"Neden?"

"Ben... Ben bilmiyorum..."

"Sence ne görmüştü?"

"...İyi bir şey değil."

"Sonra ne oldu?"

"İkimiz de orada öylece durduk, yarım dakika tamamen sessiz kaldık ve o anda Peter'ın nefes almadığını fark ettim. Kıpırdamıyordu, kolları iki yanındaydı, el feneri yere doğrultulmuştu... Sonra bir ses duyuldu, o karanlık koridordan gelen kısık bir ses."

Görüntünün geri kalan üç dakikasında Andrew gözünü bir kez olsun kırpmıyor. Bu tek başına olağanüstü bir şey ve Memur Kieran'ı huzursuz ettiği belli oluyor.

"Ne dedi?" diye soruyor Kieran.

"Ses mi?"

Kieran başını hafifçe, onaylar gibi sallıyor.

"Sadece dedi ki... 'Benim adım ... değil...' " Andrew sustu.

"Adı ne değil?"

"Hepsi buydu. Sadece, 'Benim adım ... değil' dedi."

Kieran bunu not alıyor. "Erkek mi, kadın mı, çocuk mu?"

Andrew başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum. Çok sessizdi, neredeyse fısıltı gibiydi."

"Peki, söylediği tek şey bu muydu?"

Andrew başını ağır ağır sallayarak onaylıyor. "Evet, efendim."

Memur Kieran kalemiyle ensesini kaşıyor. "Peki... sonra ne oldu?"

Bu noktada Andrew'un gözleri yaşarmaya başlıyor. "Peter'a çıkmamız gerektiğini söyledim. Cevap vermedi; hâlâ koridora bakıyordu, nefes almadan. Kolunu tutmaya çalıştım ama taş kesilmişti sanki, eklemleri kilitlenmiş gibiydi. Sonra bir ayak sesi duydum, o koridorda boşuk bir ses. Birkaç saniye sonra da bize doğru yaklaşan tek bir adım sesi. Bu bana fazlasıyla yetti ve oradan kaçtım."

"El feneri olmadan mı?"

Andrew başını iki yana sallıyor. "Ben..." Duruyor, kelimelerini dikkatle seçiyor. "Peter'ın elinden feneri aldım," diyor. "Elini öyle sıkılmıştı ki zorla çekip almam gerekti." Sesi suçlulukla dolu.

Kieran başıyla onaylıyor. "Dışarı çıktığında arkadaşların orada değil miydi?"

"Hayır."

Kieran defterine bakıyor, bir önceki sayfayı çeviriyor. "Yirmi dakika koşarak en yakın eve ulaştın ve yardım istedin, doğru mu?" Andrew başıyla onaylıyor, sonunda gözlerini kırptıyor. (Görüntünün geri kalanında göz kırpmaları normale dönüyor.)

Kieran burnundan derin bir nefes veriyor. "Şimdi, Andrew. Biliyorsun, arkadaşın Peter ekiplerimizce bulundu. Şu anda katatonik durumda ve..."

"Katatonik mi?"

"Hiçbir şeye tepki vermiyor. Uyanık bir koma hâli gibi düşün."

Andrew sandalyeye daha çok gömülüyor. "Peki bodrumdaki o diğer kişi?"

"Bütün evi detaylı biçimde aradık ve başka kimseye dair hiçbir iz bulamadık. En azından son birkaç aydır kimse oraya ayak basmamış. İz de yok başka bir şey de."

Andrew, Memur Kieran'ın söylediklerini tam kavramıyor gibi. Kıpırdanıyor. "Koridor peki?"

"Hastane koridoru mu?"

Andrew başıyla onaylıyor.

"Ekibimizden hiç kimse öyle bir yer görmedi. Arkadaşlara tekrar soracağım, ama onlar..."

"Bu imkânsız. Oracıkta işte. Gözden kaçırmış olmalarına imkân yok..."

"Andrew, söylediklerimi anlıyor musun bilmiyorum ama..."

"Orada! Orada işte..."

"Andrew, dün gece o evde herhangi birinin bulunduğu dair hiçbir iz yok. Sizin bile. Kırdığınızı

söylediğın pencere hâlâ tahtayla kapalı. Uzun süredir öyleymiş."

Andrew duraksıyor, duyduklarını sindiriyor, sonra başını inanamıyormuş gibi iki yana sallıyor. "Diğer arkadaşlarım da oradaydı, onlar..."

"Mason Lut, Jeffrey Holden ve" —Kieran defterine bakıyor— "Christopher Marson?"

Andrew başıyla onaylıyor.

Kieran iç geçiriyor. "Onlardan da iz yok."

Andrew'un yüzünde hayret dolu bir ifade beliriyor.

Kieran hafifçe geriye yaslanıyor. "Lion's Bay Lisesi'nde okuduğunu söyledin, değil mi?"

Andrew yine başıyla onaylıyor.

"Okulla görüştük. Senin ya da arkadaşlarının kaydını yok."

Andrew buna cevap vermiyor, sadece koltuğuna gömülüyor.

Kieran ona yaklaşarak daha sert bir tavır takınıyor.

"Andrew, burada ne oldu bilmiyorum ama bana dürüst olman gerekiyor. Koridorun diğer ucunda korkudan felç olmuş bir çocuk var. Ama sen bana var olmayan insanlardan bahsediyorsun, hiç girmediğın bir eve girdiğini söylüyorsun. Gerçekleri anlatmalısın: Neden hiçbir şey örtüşmüyor? Kimlik kontrolünde bile seni bulamadılar. Andrew senin gerçek adın mı? Sen ve arkadaşın ne tür uyuşturucular kullanıyorsunuz?"

Andrew yavaşça başını kaldırıp Memur Kieran'ın gözlerine bakıyor.

Andrew'un korkusu kısacık bir anlığına kayboluyor ve yerini korkunç bir boşluk alıyor. Bakışları odanın içinde dolaşıyor, sonra doğrudan kameraya yöneliyor.

Bu ânın tuhaflığını kelimelerle tam olarak aktarabilmek zor ama sanki —biliyorum kulağa saçma geliyor— biri kısa süreliğine Andrew'un zihnine girip etrafa göz gezdirip çıkmış gibi. Daha da kötüsü, kameraya bakarken, seni (seyirciyi) gördüğünü, gözlendiğini hissediyorsun. (Bazen bu notları tekrar gözden geçirirken bile aynı izlenime kapılıyorum: Sanki kadim ve her şeyi bilen bir varlık tarafından görülüyorum.)

"Andrew?"

Andrew tekrar Kieran'a bakıyor ve gözleri eski çocuksu, korkulu hâline dönüyor.

Kieran huzursuz olarak boğazını temizliyor. "Sadece... ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Andrew başını yavaşça sallayarak onaylıyor. "Ben... ben kendim gibi hissetmiyorum."

"Nasıl yani?"

Andrew uzun bir süre sessiz kalıyor, sonra da, "Beni bir yere kapatmalarını istemiyorum," diyor.

"Ne için kapatılacaksın ki?"

"...deli olduğum için."

Kieran başını iki yana sallıyor. "Hayır, hayır, öyle şeyler için çok yüksek bir çıta var. İnan bana, sen yakınından bile geçmiyorsun." (Yalan olduğu apaçık.)

Andrew artık onu hiç dinlemiyormuş gibi. Daha çok kendi kendine konuşuyor: "Ben... olmamış şeyleri hatırlamaya başladım."

Kieran başını yana eğiyor, ne düşüneceğini bilemiyor. "Nasıl yani?"

Görüntü tam da burada, sinir bozucu bir şekilde, kararıyor.

B.3—Görüntü Bağlamı (taslak 2.3)

Andrew Melvin görüntüleriyle ilgili birçok tuhaf şeyden biri de bağlam eksikliği. Kaynağını bulmak için yapılan sayısız girişime rağmen bu kaset hâlâ tek başına bir gizem olarak varlığını koruyor. Ne bir belge izi var, ne arka planına dair kayıt ne de görüntülerde yer alan "oyuncular"a dair bir kayıt.

Memur Kieran, Andrew Melvin ve görüntüde adı geçen diğer şahıslara gelince hiçbirinin gerçekten var olduğuna dair herhangi bir harici belge ya da teyit bulunamıyor. Briar Bölgesi Polis Departmanı'nın bile böyle bir kaydı yok. (Bu ifade, Briar Bölgesi Polis Departmanı'nın sözde AMSG komplosuna dair resmî açıklamasından alınmıştır [bağlantı gizlenmiştir].)

Uygunsuz biçimde (ya da bakış açısına göre gayet uygun biçimde), AMSG görüntüleri kayboldu. Bana göre, bu şaşırtıcı durum görüntülerin kendisinden çok daha ilgi uyandırıcı. 3 Haziran 2017 sabahı, saat 03:17'de (Pasifik Standart Zamanı), AMSG'nin tüm dijital kopyaları internetten silindi. Her biri. YouTube'dan LiveLeak'e, en ücra dark web forumlarına kadar her yerden. AMSG ortadan kayboldu. Daha da kafa karıştırıcı olan şu: Wayback Machine arşivinde, görüntülerin bir zamanlar var olduğuna dair hiçbir kayıt yok.

Bazıları, bu tarihten kısa süre sonra fiziksel kopyalarının da kaybolduğunu iddia etti. Bu kişilere göre ne bir hırsızlık izi vardı ne de bir zorlama; kasetler sanki kendiliğinden yok olmuştu. Yine, hiç var olmamışlar gibi. Elbette bu iddialar en iyi ihtimalle şüpheli. Açıklanamayan olaylara odaklanan çoğu toplulukta olduğu gibi, MEA topluluğu da dolandırıcılar, yalancılar ve delillerle dolu (başta Garrett Larson II olmak üzere ama o başka bir günün hikâyesi).

Şunu da belirtmem gerekir ki hâlâ elinde fiziksel kopyalar bulunduğunu iddia eden bazı kişiler var –VHS kasetler, DVD’ler– hatta biri elinde bir Betamax sürümü olduğunu söylüyor. Ancak hepsi, ki bu kişilerin hepsiyle bizzat iletişime geçtim, videoyu internete yüklemeyi reddediyor. Kısaca sebepleri şu: “Yüklersek bizim kopyalar da yok olur diye korkuyoruz.” Ne kadar da elverişli bir mazeret.

Şimdilerdeyse, MEA topluluğuna yeni katılanların çoğu AMSG’nin en başta hiç var olmadığını iddia ediyor. Topluluğun tamamının bir şeyleri uydurduğunu ya da bu kasetin karmaşık bir Mandela etkisi olduğunu söylüyorlar.

Küçük bir not: Bu yeni AMSG-inkârcısı MEA’cılarının bir kısmı kendi topluluklarını kurdu; bunların en bilinenlerinden birine yaratıcı bir isim verildi YMEA (Yeni Metruk Ev Arşivcileri). YMEA üyeleri genellikle MEA üyelerine küçümseyici bir tavırla EMEA (Eski Metruk Ev Arşivcileri) diyorlar.

(İşin komik yanı, bu toplulukların çoğu Metruk Ev’in ne olduğu konusunda dahi uzlaşmaya varabilmiş değil. Kimi, antik bir varlığın sığınağı olduğunu söylüyor. Kimine göreyse mekân ve zaman boyunca yayılan, masum sivilleri sonsuz bir korku labirentine hapseden devasa bir yapı. Kimileri de onun sadece bir metafor olduğunu, insanlığın uzun süre terk edilmiş yapılarla kurduğu takıntılı ilişkiye ayna tuttuğunu savunuyor. Yüzlerce teori var. Uzun lafın kisası, Metruk Ev ve etrafındaki efsane söz konusu olduğunda, kime sorduğunuza ve ne kadar ot içtiklerine göre farklı bir hikâye duyarsınız.)

Yine de YMEA’nın lehine bir şey söylemem gerekirse, şayet 2013 yılında AMSG görüntülerini kendim

izlememiş olsaydım, muhtemelen onların safına katılırdım. Günümüzde internetteki herhangi bir içeriği, hele ki fiziksel kopyalarıyla birlikte tamamen silmek lojistik olarak imkânsız. Ama mesele şu ki bu görüntüler gerçek. Ya da öyleydi. Birinci izleyişimde tuttuğum detaylı notları az önce okudunuz. Ne yazık ki görünüşe göre yakın zamanda bu görüntülere biraz olsun yaklaşabilmenin yegâne yolu bu notları okumak.

Ayrıca şunu da belirtmeliyim: MEA alanında bilinen bir isim olmama rağmen, hiçbir gruba dahil değilim. Bunu alçakgönüllülükle ifade etmenin bir yolu yok ama kendimi bu kargaşanın üstünde görüyorum. Bu tür komplo topluluklarının iç çekişmeleri ve grupçuluğunun üstünde. Tüm o iç ve dış çekişmeler, bitmek bilmeyen kısaltmalar, zaten tartışmalı olan bu potansiyel araştırma alanını itibarsızlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor bana göre.

~~SKYLER GOODHILL~~

~~LEWIS ROU~~

-.-. --- -. -

FİRAR

Dağdan inerlerken Eve başını cama yaslamış, dışarıdaki ağaçları izliyordu. Yorgun gözlerinin yansıması, dışarıdaki git-gide kararan ormanla üst üste biniyordu. Yoldaki her küçük tümsek, zihninde dalga dalga titreşimler yaratıyor, onu daha da derin düşüncelere sürüklüyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Tamam, her şey berbat durumdaydı ama başka bir şey daha vardı. Tam adını koyamadığı bir şey. Unutulmuş ama hayati bir görev gibi, içten içe çürüyen bir şey.

Eve doğrulup Charlie'nin madalyonunu çıkardı. "Bunu şöminenin üstünde asılı buldum..."

Charlie ona yandan bir bakış attı. "Çocuklarından birinin işidir..." Boştaki eliyle madalyonu alıp bir bardak tutucusuna bıraktı.

Eve bir şeyler daha söylemeyi düşündü ama onun yerine radyoyu açtı. Cızırtı. Frekans değiştirdi. Yine cızırtı. Radyoyu kapadı. Koltuğuna yerleşip arka tarafa uzanarak Shylo'nun kulağını kaşıdı. Köpek tiz bir esneme sesi çıkardı. Eve, Charlie'ye dönüp sordu: "Sence Paige bize dava açar mı?"

Soruya hazırlıksız yakalanan Charlie bir an duraksadı. "Dava açmak mı?"

"Köpek ısırıldığı için."

“Yok.” Charlie dilini şaklattı. “Hiç sanmam.”

“Dava açsa kazanabilir,” dedi Eve.

“Nereden biliyorsun?”

“Ben... çok fazla mahkeme podcast’i dinledim.”

“A-ha...”

Az ileride keskin bir viraj vardı. Charlie vitesi düşürüp ayağını gazdan çekti. “Isırığın pantolonu deldiğini mi söylemiştin?”

“Zar zor ama... kanattı.”

Virajı dönmelerinden hemen sonra yol yeniden düzleşti. “Üstümüze gelirlerse,” dedi Charlie, “biz de cam hırsızlığı için karşı dava açarız.”

Eve başını koltuğa yasladı. “Peki...” Gözlerini kapadı. Asfaltın uğultusu onu her dakika huzursuz bir uyku hâline sürük-lüyordu. Zihni o sınırdaki bilinç ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordu; motorun uğultusu gitgide yükseliyor gibiydi. Sonra sinyal sesi –tik-tik-tik– onu uyandırdı. Doğrulup gözlerini ovuşturdu ve kötü bir rüyanın tortusu daha zihninden silindi. Ne kadar zaman geçmişti?

Charlie, “Burası olur mu?” dedi.

Eve ön camdan dışarı baktı. Kettle Creek Motel’in otoparkına giriyorlardı. Demek ki burası terk edilmiş değildi. Hatta yakından bakıldığında, Eve’in hatırladığından biraz daha iyi durumda görünüyordu. Gösterişli değildi tabii ama yol kenarı motellerine göre fena sayılmazdı. Zaten şu noktada, o evde bir saniye daha geçirmek yerine karton kutuda uyumaya bile razıydı.

“Bana uyar.” Eve omuz silkti.

Neon tabelanın mavi ışığı altına park ettiler:

THE KETTL_ CREEK MOTE_

Çakıl taşlı otoparktan geçerken Eve etrafa göz gezdirdi. Etraftaki ormanlar eriyen karın yağmur gibi tıptırtısıyla fısıldıyordu.

Otoparkın diğer ucunda, yeşil bir çöp konteynerinin yarı yarıya örttüğü beyaz bir heçbek araç tek başına öylece duruyordu. Görünürde başka hiçbir araç yoktu. Başını kaldırdı. Gri bulutların arasından süzülen günbatımı, yün battaniyeye bastırılmış bir fener gibi hafifçe parlıyordu. Her şey sakindi. Sakin ve sessiz. Bu da Eve'in kaygısını daha da artırıyordu. Her şey yolundaymış gibi hissettiren anlar, genelde bir şeylerin ters gideceğine işaretledi.

Sürgülü kapıdan içeri, alçak tavanlı bir lobiye girdiler. Ahşap görünümlü vinil duvarlar, donuk gri halı, vızıldayan ışıklar. En dipte, ölü bir palmye ağacı ile bir Coca-Cola otomatı arasında da resepsiyon. Kimse yoktu.

Charlie peşinde Eve'le önden yürüyüp zile bastı. ÇINN. Ses havada asılı kaldı, ardından uzun bir sessizlik yayıldı. "Merhaba?" diye seslendi Charlie.

Beklerken Eve'in bakışları lobinin arka köşesine kaydı. Orada yangın çıkış kapısı bir briketle açık bırakılmıştı. Dışarıda titreyen bir lambanın altında çırpınan güveler, su lekesiyle kaplı betona çılgınca gölgeler saçıyordu.

Charlie tekrar zile bastı. ÇINN...

Tezgâhın arkasındaki kırmızı kapı gıcırdayarak açıldı ve orta yaşlı bir kadın kafasını uzattı. Topuz şeklinde bir saç modeli vardı, pilot gözlükleri takmıştı ve gecelik giymişti. "Evet?" diye homurdandı. "Ne istiyorsunuz?" Ziyaretçileri gördüğüne şaşırmış, hatta rahatsız olmuş gibiydi.

"Oda," dedi Charlie.

Kadın sabırdan bahseden bir şeyler mırıldanarak tekrar içeri süzülerek kapıyı kapadı.

Charlie kaşlarını kaldırarak Eve'e baktı.

Kırmızı kapının arkasından çekmecelerin açılıp kapanma sesleri geldi. Sonunda tekrar beliren kadın bu sefer bol ekose gömlek ve mavi eşofman giyiyordu. Elinde karton kapaklı bir

kitap vardı ve tezgâha gelip hasır sandalyeye otururken okumaya devam ediyordu. Çiçekli saç spreyi kokusu etrafa yayıldı. Charlie boğazını temizledi. Resepsiyonist parmağını kaldırdı, “Bir saniye. Bu bölümü bitirmek üzereyim.” Okumaya devam etti.

Charlie ve Eve inanmaz gözlerle birbirlerine baktı.

Charlie tekrar bankoya döndü ve parmağıyla üzerine hafifçe vurdu. “Oda alabilir miyiz?”

“Lütfen?” diye ekledi Eve.

Kadın rahatsız bir iç çekişle karşılık verdi. Yavaşça çekmeceyi açtı, pembe bir tarak çıkarıp kitabın arasına yerleştirdi, sonra kitabı kapatıp bankoya bıraktı. Ağır hareketlerle hâlâ Windows 95 yüklüymüş gibi görünen bir masaüstü bilgisayara yazmaya başladı. Her tuşa işaretparmağıyla, tek, tek, basıyordu.

Charlie’nin bakışları kitaba kaydı. “Kitap güzel galiba?”

Kapakta sarışın, mavi gözlü bir prenses beyaz bir atın üzerinde oturuyordu. Yanında zırhlı bir şövalye, kırmızı tuğlalı yolda atı yönlendiriyordu. Eve kitabın adını göremedi ama zihninde *Aşkın Şövalyesi* ya da *Bir Kahramanın Kalbi* gibi bir şeyler canlandı.

Kadın, “Kaç kişi?” diye homurdandı.

“İki kişilik bir oda,” dedi Charlie.

Kadın, Charlie’ye elli dolar ve saç spreyi istemiş gibi uzun uzun baktı. Sonra yavaşça tekrar yazmaya başladı.

“İki yatak mı?”

“Bir,” dedi Charlie.

Kadın yine yazmayı bıraktı. Gözleri Eve’ye, sonra Charlie’ye, ardından tekrar bilgisayara döndü. “Bir yatak.” Yazmaya devam ederken başını sallayarak bir şeyler mırıldandı. Boşluk tuşuna parmak eklemiyle bastıktan sonra kollarını kavuşturdu. “Bir bakalım...” Gözlüklerini düzeltti, ekrana eğildi.

“Yüz altmış yedi dolar.”

Charlie gözlerini kırptırdı. “Pardon?”

“Ve” –kadın gözlerini kısarak ekrana baktı– “yirmi üç sent.”

Charlie alayla güldü. “Tek gece için mi?”

“Bir gece, bir oda, bir yatak.”

Charlie fiyat için pazarlık yapacak gibiydi ama...

Eve öne atıldı. “Tamamdır.”

Anahtar kartlarını alıp dışarı çıktılar. Güneş tamamen batmıştı. Ormandan siyah gölgeler yayılıyor, otoparkın kenarlarında bir yerlerden sızan sızılar gibi birikiyordu. Motel tabelasının mavi neon ışığı geceye karışıyor ve aşağıdaki ıslak çakıllardan yansıyor. Uzaklardan akşam kırlangıcının sesi yankılanıyor, sanki arka arkaya adını tekrarlıyordu: *Kır-lan-gıç, kır-lan-gıç, kır-lan-gıç.*

“Bize yüksek fiyat çektiğine eminim,” dedi resepsiyoniste hâlâ bozuk olan Charlie.

Eve omuz silkti, yarım yamalak dinliyordu. “Nereden biliyorsun?”

“Yüz altmış yedi dolar? Hem de تنها bir gecede? Hiç sanmam. Ben konaklama sektöründe çalışırken sevmediğimiz müşterilere kazık atardık. Fiyatı şişirirdik.”

Charlie resepsiyonistin şaşırtıcı derecede iyi bir taklidine girişti. “Bir gece,” diye homurdandı. “Bir oda. Bir yatak.” En azından bir tebessüm bekleyerek Eve’e baktı. Ama Eve’in dikkati başka yerdeydi. Gözleri yine çevredeki ormana takılmış, sanki orada bir şeyler saklanıyor olabilirmiş gibi karanlık ağaçları tarıyordu. Sadece onun görebildiği bir şey. Evet, evden uzak olmak rahatlatıcıydı ama...

Oda kapısında Charlie anahtarı kart okuyucuya soktu. Kırmızı ışık yandı ve tiz bir ses çıktı. Yüzünü buruşturup tekrar denedi, yine olmadı. Shylo bir kez daha hafifçe inledi.

Charlie oda numarasını kontrol etti. “On dokuz numara...”

“Al.” Eve kendi kartını uzattı. “Bunu dene.”

Charlie kapıyla boğuşurken Eve huzursuzca otoparkı taradı. Gözleri camları karanlık olan beyaz heçbeke takıldı. Yolcu koltuğunda biri mi vardı? Gözlerini kısarak baktı. O anda yoldan gelen bir ışık ağaçların arasından süzülerek arabanın içini aydınlattı. Boştu. Işık uzun gölgelerle ıslak çakılların üzerine uzanmıştı ki...

Eve omzunun üzerinden baktı. Otoparka bir araç giriyordu. Kör edici farlar. İki beyaz küre. Eve elini kaldırıp gözlerine siper etti. Aracı bir an için ailenin nakliye kamyonu sandı ama araç yavaşça U dönüşü yapınca bir otoyol polisi devriyesi olduğunu gördü. Çakıl taşlarının üzerinde oyuklar bırakarak geldiği yoldan geri çıktı.

“Hah,” dedi sonunda kapıyı açmayı başaran Charlie. “Onuncuda açıldı.” İçeriye yöneldi ama gözleri girişe kilitlenmiş olan Eve arkasında kaldı. Bir yanı hâlâ nakliye kamyonunun içeri süzülmesini, Thomas’ın camdan sarkıp o mükemmel dişlerini göstererek gülümsemesini bekliyordu. *Vay canına*, diyecekti, *dünya ne kadar da küçük, değil mi?*

“Eve?” Charlie’nin uzaklardan gelen sesini zar zor duyuyordu. “Eve.” Charlie koluna dokununca Eve irkildi.

Dönüp baktığında yüzü endişeyle gölgelenmişti. “Hı?”

Charlie bir elini Eve’in omzuna koydu. “Hadi içeri geçelim, burası soğuk.”

Oda tam bekledikleri gibiydi; sıkışık, ancak yatağın sığabileceği kadar dar. Sararmış duvar kâğıtları tekrar eden çiçek desenleriyle kaplı. Yeşil halılar yıpranmış, keçeleşmiş, yosun gibi. Kırsal bir motelin sözlük tanıımıydı sanki bu oda. Eve şikâyetçi değildi. Daha önce de düşündüğü gibi, o evde bir gece daha geçireceğine burada kalmayı yeğlerdi.

Charlie banyoda dişlerini fırçalarken Eve yatağın üstünde oturmuş, kapalı televizyona bakıyordu. Eski tip bir tüplü televizyondur ve komodinin üstünde eğik duruyordu. Yanında çerçeveli bir İncil ayeti vardı:

†††

Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki,
biricik Oğlu'nu verdi.
Öyle ki O'na iman eden hiç kimse mahvolmasın
Ve sonsuz yaşama kavuşsun.

Yuhanna 3:16

Eve uzanıp çerçeveyi yüzüstü çevirdi. TAK. Yatağa yaslandı ve derin bir nefes alıp verdi. *İyisin*, dedi kendi kendine. Her şeye rağmen, evden uzak geçen her an kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Normallik geri dönüyordu. Shylo yatağa tırmanıp yatak başının hemen önüne kıvrılarak homurdandı. Eve göz ucuyla Charlie'nin lavaboya diş macunu tükürdüğünü ve ağzını çalkaladığını gördü. Sonra Eve'e doğru yürümeye başladı. "Oda harika, değil mi?"

Eve burun kıvrarak güldü ve yatağa sırtüstü uzanıp beyaz sıvalı tavana baktı.

Charlie etrafından dolandı. Yanına oturduğunda yatak gıcırdadı. Kasvetli sessizlik yalnızca bir hava kanalının uğultusuyla kesiliyordu. Dışarıda yine bir far ışığı süzüldü. Pencereden içeri vurunca gölgeler kaydı ve her şey sarsılıp dönüyormuş gibi oldu. Sonra içerisi yeniden karanlığa gömüldü.

Aralarına uzun bir sessizlik daha çöktü ve Eve, "Sence ben deli miyim?" diye sordu.

Charlie bu soruya alaycı bir hırıltı çıkararak güldü ve ona baktı. "Kim deli değil ki?"

Eve iç çekip başını çevirdi. Yine sessizlik.

"Mesele pencere mi?" diye sordu Charlie. "Çünkü onu ben de gördüm, bu da demek oluyor ki ikimiz birden kafayı yiyoruz."

Eve başını iki yana salladı.

“Tavan arasındaki şu şahıs mı?” diye zorladı Charlie.

Eve omuz silkti. Belki...

“Eve,” dedi Charlie, “yarın bakacağız. Hatta iş o noktaya gelirse yetkilileri bile çağırırız. Tamam mı?”

Gözleri tavandaki rasgele bir noktaya kilitlenmiş olan Eve başını onaylar gibi salladı. Derin bir nefes aldı, sonra verdi.

Charlie düşünceli bir ifadeyle, “Zor bir gündü,” dedi. “Kim o aileyle bir arada kalsa kafayı yerdi...”

Eve çenesini sıktı, sonra gevşetti.

Charlie biraz daha yaklaşarak Eve’in yanma uzandı. Elini uzatıp Eve’in bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yalnız değilsin, tamam mı? Ben buradayım. Her zaman.”

Yine temkinli bir sessizlik oldu. Sonunda, Thomas’ın ateş başında anlattığı hikâyeden beri Eve’in kafasında dönüp duran şüpheler dile geldi. “Ben... sanırım Alison’a olan şey bana da oluyor...”

Charlie bir süre düşündükten sonra, “Cam yüzündense...” diye başladı.

Eve sanki sorun sıvaymış gibi eliyle tavanı işaret etti. “Her şey yüzünden... Lanet olsun, bilmiyorum. Yalnızca...” Yine susup şakaklarını ovuşturdu. “O çocuğun telefonumu elinde tuttuğunu gördüm, gerçekten gördüm, ekran kırıkta ama sonra... kırık değildi ve...”

“Çok stres altındasın. Herkes hata yapar...”

“Hata falan değildi. O benim telefonumdu. Hayatım üzerine bile bahse girerim. Ya aklımı kaybediyorum ya da telefon değişti...”

“Çok daha başka olasılıklar d-”

“Ayrıca bu motel. Arabayla buradan ilk geçtiğimizde terk edilmiş olduğuna yemin edebilirim...”

“Tanrım, ikimiz de öyle sanmıştık. İnsanlar her gün bir şeyleri yanlış hatırla-”

“Hayır, bu farklı. Bu... Bugünün diğer olaylarını sana henüz anlatmadım bile ve...”

“Eve, inan bana, aklını kaybediyor olsaydın, sana bunu ilk ben söyledim.” Bu doğrudu. Hatta bu düşünce Eve’i az da olsa rahatlatmıştı. Kalp atışları yavaşladı, nefesi derinleşti. Belki de deliksiz bir gece uykusu çekmeye ihtiyacı vardı. Charlie’ye döndü ve...

Bu o değil, diye fısıldadı Eve’in kafasındaki bir ses. Mo’nun sesi değildi bu; bambaşka, çok daha korkunç bir şeyin sesiydi. Her şeyi bilen kadim bir varlığın sesi. Ağzı yahut gözü olmayan, amigdalasından salınan kimyasal korkuyla beslenen bir varlık. Bu senin Charlie’n değil.

Bu düşünce o kadar ani ve o kadar imkânsızdı ki Eve az kalsın kahkaha atacaktı ama...

Charlie her zamanki gibi görünse de... Kısa siyah saç, farklı renklerde gözler, yanaklarını süsleyen açık renk çiller...

Thomas’ın sözleri, yarım yamalak hatırladığı hâliyle zihninde yankılandı: *Alison, çevresindeki herkesin birer sahtekâr olduğuna inanmıştı, gerçek olanlarımızın bir şekilde yer değiştirdiğini düşünmüştü. Bu yüzden de... bizi sınamıştı, geçmişe dair sorular sormuştu, gerçekten ailesi olup olmadığımızı anlamaya çalışmıştı...*

“Eve?” Charlie onun düşünce sarmalını yarıda böldü. “Ne oluyor?”

Eve doğrulup Charlie’nin televizyondaki yansımasına baktı. “Nasıl tanıştık?”

“N-ne?”

“Nasıl tanıştık?”

“Eve, sen cidden benim... Beni mi deniyorsun?”

“Lütfen,” dedi Eve resmen yalvarır gibi. “Charlie, yalnızca... Ne kadar saçma olduğunu biliyorum, tamam mı? Ama lütfen beni kırma. Baştan sona anlat.” İsteddiği şeyin saçmalığına rağmen Eve’in sesi ciddi bir ağırlık taşıyordu.

Charlie doğruldu. “Peki...” Ayağını yatağın kenarından sarkıtarak pencereye döndü. Derin bir nefes alıp verdi. “Sekiz yıl önce, ev arkadaşlarım bir filme gitmek istedi. *Ruhların Kaçışı*.”

“Hangi sinema?”

“Cidden mi?”

Eve omzunun üzerinden bakıp Charlie’nin gözleriyle buluştu.

“Dryden Theatre,” dedi Charlie. “Rochester, New York... Gecebildim mi?”

Eve renk vermeden homurdandı. Gözünü tekrar televizyon ekranındaki yansımaya çevirdi.

Camda bulanık görünen Charlie konuşmaya devam etti: “Aslında gitmeyecektim, önemli bir sınavım vardı ama arkadaşlarım çok ısrar edince boyun eğdim... Koltuklarımıza oturduğumuzda soluma baktım ve bir koltuk ileride, limon yeşili kapüşonlu giymiş bir kız oturuyordu. Yalnızdı ve... Var ya, bir görecektin. Tamam, dış görünüş her şey değil ama sinemadaki açık ara en güzel kız oydu...” Charlie, Eve’e cevap verme fırsatı tanırmış gibi duraksadı ama şimdiye kadar o aptalca şaka dışında anlattıkları tamamen doğrudu.

Charlie devam etti. “Ama bu kız biraz garipti, sürekli bana bakıp duruyordu ve ben ne zaman ona baksam hemen gözünü kaçırıyordu. Bana bir şey sormak istiyordu galiba.” Charlie, televizyondaki yansımada Eve’e baktı ama Eve ona dönmedi...

Charlie anlatmayı sürdürdü: “Neyse, film bitti, ışıklar yandı, jenerik başladı ama o kapüşonlu kız yerinden kalkmadı. Kim jeneriği sonuna kadar izler ki, değil mi? Arkadaşlarım sigara içmeye çıktı ama ben kaldım. Sonuçta o filmi yapmak büyük emek gerektirmişti, ben de saygımı göstermek istedim...” Omuz silkti. “Jeneriğin ortalarında bir yerde yanımdaki kıza acemice filmlere hep yalnız mı gittiğini sordum. Uzun bir sessizlik oldu, tam bu kadar utanç verici olduğum için kendimi tokatlayacak seviyeye gelmiştim ki... sonunda bana cevap verdi...”

“Evet, ama bu seferki kendi tercihim değildi.” Eve, o ânı içinde bulundukları o köhne motel odasına taşır gibi Charlie’nin cümlesini tamamladı. Sonra konuşmaya devam etti. “Biri beni ekti.”

“Biri *seni* ekti, ha?” dedi Charlie. “Vay anasını, önemli biri olmalı. Olayı ne?”

Eve omuz silkti. “Bir kilise grubunda çalışıyor.”

“Solo gitar?”

Eve başını iki yana salladı. “Vurmalı melodik çalgılar.”

“O ne be?”

“Ksilofon, üçgen, marimba.” Eve hafifçe omuz silkerek tekrar Charlie’nin gözlerine baktı.

“Vay canına,” dedi Charlie. “Yıkılmışsındır...”

Eve gülümseyecek gibi oldu. “Chetley epey yetenekli, kesinlikle bana fazla.”

“Ne, Chetley mi? Adı bu mu? Benimle taşak geçiyorsun.”

“Hey, kabalık etme.”

“Yok, öyle değil, güzel isim... Sadece... vurmalı melodik çalgılarla uğraşan birine yakıştıramadım.”

Eve alaycı bir hırıltıyla güldü.

Charlie, “Her neyse, benim gitmem gerek ama bir gün filme biriyle gitmek istersen...” Charlie durdu, cebine uzanıyormuş gibi yapıp hayali bir kartvizit uzattı. “Numaram burada...”

Eve karakterden çıkarak, “O kısım çok tatlıydı...” dedi. Tanıştıkları o günü düşündü. Charlie ona Charlie’nin Portre Fotoğrafçılığı kartvizitini uzatmıştı. Kabartmalı yazının parmak uçlarında bıraktığı hissi hâlâ hatırlıyordu. Sinema mısırının kokusunu. Temizlikçilerin jenerik bitmeden salona girdiği ânı ve Charlie’nin o yamuk gülümsemesinin daha o zaman bile kalbini nasıl hoplattığını...

Eve yataktan kalktı, Charlie’nin yanına gidip kollarını ona sardı ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı. *Onun*

Charlie'siydi bu. Bir anlığına, gün içinde yaşanan tüm gariplikler yine önemsiz ve abartılı geldi. Neredeyse...

Sonrasında, yatağa kıvrılıp *Malta Şahini*'nin kablolu TV'deki tekrarını izlemeye başladılar. Gece yarısı bilgi içerikli reklamlar ve zenginlik vadeden vaizler arasında açık ara en iyi seçenek buydu. Ama Bogart'ın Kahire'ye vardığı sıralarda Charlie uyuyakaldı. Eve, günün yorgunluğu geçmiş olsa da hâlâ biraz sarsılmış hâlde izlemeye devam etti. Sonunda o da kendinden geçene kadar başka bir dünyanın kollarına attı.

Bızz, Bızz, Bızz...

Eve, titreyen bir telefonun sesiyle uyandı. TV hâlâ açıktı, kısık sesle Venüs sinekkapanlarına dair bir doğa belgese-
li oynuyordu. *Bızz, Bızz, Bızz...* Gözlerini odada gezdirdi. Ses Charlie'nin yeşil sırt çantasından geliyordu, kumaşın altından kare şeklinde mavi bir ışık parlıyordu. Eve hâlâ uyuyan Charlie'ye baktı. Komodindeki saate göz attı: 03:06.

Bu saatte kim arar ki?

Sessizce Charlie'nin kollarından sıyrılarak yataktan çıkıp çantaya yöneldi. İçini karıştırıp telefonu buldu ve...

Ekranı:

☎ **Eve Palmer arıyor...**

KABUL ET REDDET

Eve'in midesi kasıldı. Biri telefonunu ele geçirmişti... Evde miydi? Charlie'ye baktı, onu uyandırmayı düşündü ama...

...nedenini kendisi bile anlamadan banyoya yürüdü, kapıyı hafifçe kapadı ve kabul et tuşuna bastı.

Hattın diğer ucundan titrek ve korkmuş bir ses duyuldu.
“E-Eve, yalnız mısın?”

Charlie’nin sesi...

Eve’in zihninin derinliklerinde, kimyasal bir korku patlak verdi ve iyice şişmiş örümcek yumurtası kesesi gibi çatladı. Binlerce dehşet saçılarak her biri başka bir düşünceye üşüştü. Konuşmak istedi ama ağzından sadece cılız bir hırıltı çıktı.

“Eve?” dedi ses tekrar. “Sen misin?” Sinyal zayıf ve kesik kesikti.

Eve aralık duran kapıdan içeri baktı. Charlie hâlâ yatakta uyuyor, televizyondan yayılan mavi ışık yüzünü aydınlatıyordu...

“Eve,” dedi Charlie’ninkine tıpatıp benzeyen ses. “O ben değilim...”

Eve, “Ki-kimsiniz?” diye fısıldadı

“Hani bugün e-eve girdim ya, ben hiç... Hâlâ buradayım. Yanındaki ben değilim. Ve köpek de Shylo değil. Shylo...” Cümlesini yarım bıraktı.

Eve’in içi çılgılık çılgılaydı. Bu bir halüsinasyon muydu? Kâbus mu görüyordu?

“Eve,” diye devam etti Charlie. Sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu, belki de yaralıydı. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama oradan bir an önce çıkmalısın. Sakın eve de döneyim deme. Mümkün olan en uzak yere git ve... ondan uzak dur. O... onun niyeti...” Charlie sustu ve ardından kısa bir nefes aldı. Ölüm sessizliği çöktü. Nefesini mi tutuyordu?

Diğer uçta ayak sesleri duyuldu; dengesiz, sendeleyeyen, bir kalyonun güvertesinde yürümeye çalışan bir sarhoşu andıran sesler. Yaklaşıyordu. Arkadan bir de... gülme sesi miydi o? Yoksa ağlama mı? O belli belirsiz inilti her neyse boğuktu, sanki biri eliyle ağzını kapamış gibiydi. *Vuum, vuum, vuum...* Yaklaştı. Yaklaştı. Yaklaştı ve...

BİP.

Arama sona erdi.

Eve titreyen parmaklarıyla yeniden aramaya çalıştı ama o anda görüş alanına bir gölge girdi. Eve döndü. Charlie –*Charlie miydi sahiden?*– banyonun kapısında dikilen, televizyonun ışı-ğıyla çevrelenmiş siyah bir siluetti. Kımıldamıyordu.

“Eve?” diye sordu Charlie. “Her şey yolunda mı?” Yüzü gölgede kalmıştı ve banyo aynasından yansıyan ışıktta yalnızca gözlerinde hafif bir parıltı seçiliyordu.

Eve hâlâ titreyerek telefona baktı ve yalan söyledi. “Evet, sadece... denetim için müteahhidi aramaya çalışıyordum...”

“Gece... üçte mi?”

Gergin bir sessizlik. Eve başka bir temelsiz yalanla o sessizli-ği kısa kesti. “Evet, şey... Galiba müteahhit tarihleri karıştırmış? Denetçiye cumartesi yerine p-pazar günü gelmesini söylemiş?”

“Peki.” Hiç inanmayan Charlie başını eğdi. “Bunu yarın halletsek?”

“Ke-Keşke.” Eve içini çekti. “Ama acılmış. Acaba ben... Yani... bu işi dışarıda halledeyim, sen de tekrar uyuyabilirsin böylece...”

Charlie düğmeye uzanıp ışığı açtı. İkisi de gözlerini kısarak ani parlaklığa alışmaya çalıştı ve...

Eve işte o anda nihayet fark etti. “Charlie”nin sol elinde, işa-retparmağındaki siyah üçgen dövmesi buhar olup uçmuştu...

“Eve?” diye sordu Charlie’nin doppelgänger.

Midesi kasılan Eve onu itip kapıya yöneldi. Hiç düşünme-den anahtarlarla cüzdanını kaptı ve...

“Eve, nerey-”

“Ben... ben hemen döneceğim.” Ayakkabısız, üzerinde yalnızca eşofman altı ve tişörtle dışarı fırlarken kapıyı arkasından çarptı. Otoparkı koşar gibi hızla geçip kamyonete atladı. Anahtarları kurcalayarak motoru çalıştırmaya uğraşırken “Charlie” de pijamalarıyla odadan dışarı fırladı; botlarını giyerken arkasından bağırdı: “Eve, dur... Eve, ne oluyor ya!” Yüzü müthiş bir endişeyle doluydu.

Seni tımarhaneye kapatacak, diye fısıldadı Mo'nun yerini alan o manik ses. Beton bir hücrede öleceksin. Duvara vura vura kafatasını çatlatacaksın, beynin dışarı akacak.

“Charlie” iyice yaklaşmıştı ki motor sonunda çalıştı. Eve vitesi bire alıp gaza bastı. Kamyonet sarsılarak ileri atıldı ve çakılları savurarak otoparktan fırlarken “Charlie”yi neredeyse ezecekti. Eve otoyola çıkarken sola dönüp Yale'e doğru gidip dağdan uzaklaşmayı düşündü ama...

Charlie. Gerçek Charlie. O hâlâ o evdeydi. Gerçek Shylo da öyle. Eve onları terk etmeyecekti. Edemezdi. Dikiz aynasına baktı; Charlie'nin karbon kopyası hâlâ peşindeydi; elini kolunu sallıyor, yalvarıyor, neredeyse ağlıyordu: *DUR, DUR, DUR...*

Eve direksiyonu sağa kırıp tepeye doğru sürdü. Charlie ve Shylo onun her şeyiydi, onları geride bırakamazdı. Onlar Eve'in ailesiydi. Gazı köklerken gözleri yolla ayna arasında gidip geldi. Her bakışında neon mavi tabela biraz daha küçülüyordu ve “Charlie” hâlâ arkasından koşuyordu.

Bir eliyle direksiyonu tutarken cebinden “Charlie”nin telefonunu çıkarıp kendi numarasını tuşladı. Bir zil sesi çaldı, sonra: “Üzgünüm, *Eve Palmer* şu anda telefona cevap veremiyor. Sinyal sesinden sonra...”

“Siktir,” diye homurdandı Eve. 911'i aramayı düşündü ama... en iyi ihtimalle onu akıl hastanesine kapatırlardı. Artan bir kararlılıkla direksiyona sıkıca sarılıp hızını artırdı. Karanlık orman bulanık gölgelere dönüştü. Adrenalin damarlarında buz gibi akarken her şey tek bir hedefe odaklanmıştı: Ailesini kurtarmak. Ne pahasına olursa olsun...

BİİP.

Gösterge panelinden bir uyarı sesi yükseldi: Hemen yakıt doldurun.

Lanet olsun.

BELGE_C03_MÜREKKEP LEKELERİ

Açıklama: Dr. Bjørn Erikson'un *Yüzü Olmayan İsimler* adlı kitabından alıntı (Norveççeden çevrilmiştir).

Pareidolia, insan zihninin kaotik ve/veya belirsiz uyaranlar (bulutlar, karanlık, desenli duvar kâğıdı vb.) içinde tanıdık şekiller ve desenler algıladığı psikolojik bir olgudur. Kısacası, beynin soyut uyarıları anlamlı ve tanınabilir bir şeye dönüştürme eğilimidir.

Yaygın örnekler arasında bulutlarda hayvanlar görmek, ağaç kabuğu gibi yüzeylerde yüzler fark etmek ve beyaz gürültüde müzik ya da sesler duymak yer alır.

Bazı araştırmacılar bu olgunun yüksek oranda görülmesini savaş ya da kaç içgüdüsüyle doğrudan ilişkilendirir.¹ Bir tehdit ne kadar çabuk algılanırsa, tepki verme süresi o kadar kısalır. Bu yüzden doğal seçim açısından bakıldığında, tehdit olmayan yerlerde tehdit

1. L. Creston, "Pareidolia ve Yırtıcı Algılama," *Doğal Fenomenler Dergisi* 3, no. 21 (1978): 32-33.

algılamak avantajlı olabilir; karanlıktaki o belirsiz şekil sadece bir taş da olabilir... saldırmak üzere olan bir yırtıcı da. Beynin yırtıcı varsayımında bulunması diri diri yenmekten iyidir.

Pareidolia yoğunluğu, bilhassa bireyin anksiyette düzeyiyle doğrudan ilişkilidir; örneğin Rorschach testlerinde, kişi ne kadar kaygılıysa mürekkep lekelerinde yüzler (özellikle tehditkâr yüzler) görme olasılığı da o kadar artar.¹

..-.-.-.-.-

1. A. Yahu ve L. Carson, "Mürekkep Lekelerinin Ötesi: Rorschach Testi Yorumlarının Kapsamlı bir Analizi, *Psikoloji & Pratik* 12, No. 3 (1987): 12-16

TAKİP

Chevron istasyonunun beyaz parıltısı görüş alanına girdiğinde kamyonetin benzini sıfırı tüketmek üzereydi. Neredeyse varmıştı. Eve ön camdan dikkatle bakarak istasyona girdi. Bu yer, sert floresan ışıklarıyla donanmış hâliyle, çalışan bir işletmeden çok gösterişli bir kulübeyi andırıyordu. Parlak kurumsal satın alımlar bile kırsal kökenlerini gizleyememişti. Duvarları, neredeyse her eyaletten, hatta birkaç Kanada plakasından oluşan paslı plaka koleksiyonuyla kaplıydı. Benzin pompaları –toplamda iki adet– sanki 1960’lardan kalma bir hurdalıktan çıkarılıp karanlık bir büyü ayiniyle diriltilmiş gibiydi. Park alanının çevresine kümelenmiş ağaçlar bir okul kavgasını izleyen çocukları anımsatıyordu.

Eve dikkatlice en yakın pompaya sürdü, park etti ve arabadan indi. Pürüzlü asfalt çoraplı ayaklarına değdiğinde birden bot giymediğini fark etti. Kredi kartını çıkardı ama bir anda kalakaldı. Kart okuyucunun üstüne elle yazılmış bir not yapıştırılmıştı:

\$ - SADECE NAKİT. İÇERİDE ÖDEYİN - \$

Eve bir yandan da kendi kendine mırıldanarak telaşla Charlie'nin kamyonetini karıştırmaya başladı. Bardaklıkların içinden kirli bozuklukları topladı, koltukların altından buruşuk birkaç banknot çıkardı. Bu kadarı yeterdi herhalde. Elinde nakitle otopark boyunca koştu. Kapıya yaklaşırken camdaki titreyen yansımasını gördü. Perişan hâldeydi, tamamen dengesiz görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı, üstünde yalnızca çorap, eşofman altı ve kirli bir tişört vardı; saçları rüzgâr tüneline den çıkmış gibi dağılmıştı. Bundan kime neydi ki?

Kapıyı itince, panayır gösterilerindeki trampetleri anımsatan bozuk bir çan sesi gelişini haber verdi. Neon renkli abur cuburlar ve ucuz içkilerle dolu rafların arasından geçip tezgâha yöneldi. Yukarıda, vızıldayan ışıklar kana susamış sivrisineklerin uğultusunu andıran bir ses çıkarıyordu. Bir köşeyi dönerken az kalsın anahtarlık reyonunu devirecekti.

Boş bakışlı ve gül tomurcuğu dudaklı zayıf tezgâhtar gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Solgun, tıraşlı yüzü aynı anda hem on üç hem otuz yaşında gösteriyordu. Eve akli başındaymış gibi davranmaya çalışarak tezgâha yaklaşıp gülümsedi. Kirli bozuklukları ve buruşturulmuş banknotları uzattı. "Eee, şey, iki numaralı pompa," dedi.

Tezgâhtarın bozukluklara kayan gözleri kısıldı; sanki Eve şişe kapağı uzatmış gibi bakıyordu. Eve'e döndü. "Dua mı istersin?"

"N-ne?" diye kekeledi Eve.

"Normal mi istersin diyorum?"

"Affedersin?"

"Normal benzin mi istiyorsun?"

"Ah, evet. Normal." Kendine gel, Eve. Arkasında kapı açıldı ve ağır botlar fayansta gümbürdeyerek yaklaştı. Eve arkasına bakmadı.

"Ne kadarlık?" Tezgâhtar kirli tırnağıyla burnunu kaşdı.

Eve elindeki bozukluklara baktı. “Bununla ne kadar geliyor sa. Şey, biraz acelem var da.”

Tezgâhtar ağzını eliyle silip burnunu çekti. “Tezgâhın üstü ne bırak,” dedi eliyle işaret ederek. “Ben sayarım.”

Eve parayı bırakırken tek bir çeyreklik cam yüzeyde sekip yere düştü ve sanki daha büyük bir amacı varmış gibi yuvarlandı. Tezgâhtar saymaya başlarken Eve de paranın peşinden gitti. Anahtarlık reyonunu dolanıp bir çift deri botun ucunda durdu. Eve başını kaldırıp baktığında karşısında bir Eyalet Karayolları Polisi buldu. Geniş göğüslü, Burt Reynolds bıyıklı, önkolları Eve’in boynundan bile kalın bir adam. Eve doğruldu, tekrar gülümsedi ve parayı kaldırdı. “Şey, ben... şunu düşürmüştüm de...” dedi. Kendi titrek sesi kulağında zımpara gibi yankılandı.

Polisin yoğun bakışları çoraplı ayaklarına odaklandı. Adam kaşlarını çattı.

“Ayaklarında ayakkabı yok,” dedi.

“İki numaralı pompa hazır,” diye araya girdi tezgâhtar. “Dokuz dolar elli yedi sent.”

Mevzunun değişmesine minnettar olan Eve hızla döndü, çeyrekliği cebine attı ve kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Bütün bu süre boyunca polisin bakışlarını sırtında hissetti. *Lütfen peşimden gelme.*

Kamyonetin yanına gidince depo kapağını açtı, yakıt kapağını çevirdi ve doldurmaya başladı. Metal kol soğuktu ve yakıt akarken hafif bir titreşim hissediliyordu. Sayaç yavaş yavaş ilerliyordu. Eve vitrine baktı. Camın ardındaki polis sakız alıyor, tezgâhtarla sohbet ediyordu ama... *Sorun yok. Ayakkabı giymedin diye seni tutuklayamaz.*

Tezgâhtar polise kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. *Benim hakkımda mı konuşuyorlar? Ya “Charlie” beni kaçak diye ihbar ettiyse?*

TAK.

Pompa 3,78 galonda durdu. Eve bu kadarının onu eve götürmeye yeteceğini umuyordu. Pompayı yerine asıp kamyonete atladığı gibi kontağı çevirdi. Tam o sırada polis dükkândan çıktı. Eve ölçülü bir hızla ilerledi. *Dikkat çekme...*

Ana yola dönerken aklına bir çocukluk anısı geldi: Televizyonda izlediği bir araba kovalamacası. Yüksek hız. Helikopter kameraları. Route 104'te yirmi polis arabası gök mavisi bir minivanı kovalıyordu. Minivan trafikte zikzaklar çiziyor, kırmızı ışıktan geçiyor ve kalabalık yaya geçitlerinden dalıyordu. Spiker her dönüşü heyecanla, sanki Super Bowl maçı anlatır gibi anlatıyordu. Sonunda polisler minivanı bir arka bahçedeki havuza yönlendirmişti. "Kimse'nin ölmemesi mucize," demişti spiker bir anda ciddileşerek.

Haftalar sonra, sürücünün psikoz geçirdiği ortaya çıkmıştı. Hükümetin düşünce kontrolü deneyi yapmak üzere onu kaçırmak istediğine inanmış. Yirmi polis tarafından kovalanmak da bu paranoyayı yatıştırmamıştı hâliyle.

Aklına bir soru takıldı: Onun kaderi de bu muydu? Hayal ürünü tehditlerden kaçan biri olarak haberlerde yer almak? Aptal bir polis gösterisinin başrolü olmak? Halkın acıyan gözlerle alık alık bakarak, *Zavallı şey, bize uzak Tanrı'ya yakın olsun*, diyeceği biri olmak? Hayır. Bu gerçektir. Delilik böyle bir his değildir. Çok fazla harici işaret vardı. Çok fazla bağlantı. Kuşkuyu bastırarak gaza yüklendi. Bu gerçektir.

Arka camdan parlayan farlar belirdi, derken dikiz aynasından gözünü aldı. *Polis mi acaba?* Ayağını gazdan çekti. İki kısa siren sesi. Kırmızı ve mavi ışıklar. Siktir. Tereddütle sinyal vererek kenara çekti ve durdu. Bir yanı basıp gitmeyi düşündü ama... *Sakin ol. Ellerin kelepçeliyken Charlie'yi kurtaramazsın.* Camı indirdi, derin bir nefes aldı ve verdi.

Arkadaki arabanın kapısı açıldı, asfalta değen botların sesi duyuldu ve ayak sesleri yavaşça yaklaştı. Eve saçlarını düzeltti, yine "normal" görünmeye çalıştı.

Polis pencereye yaklaştı. “Motoru kapat.”

Eve denileni yaptı.

“Ehliyet ve ruhsat.”

Eve titreyerek torpidoya uzanıp belgeleri çıkardı ve polise uzattı. Polis omzundan çıkıntı yapan el feneriyle hepsini inceledi. Sakız çiğniyordu.

Sabrı giderek tükenen Eve, “Neden durdurulduğumu sorabilir miyim?” diye sordu.

“Sorabilirsin...”

Adamın duygudan yoksun sesi havada asılı kaldı. Eve sorusunu tekrarladi. “Beni neden durdurdunuz?”

Polis iç çekerek belgeleri geri verdi. “En son ne zaman uyudun, Evelyn?”

Resmî adıyla hitap etmesi Eve’i hazırlıksız yakalamıştı. Ehliyetinde öyle yazdığını unutmuştu. “En son ne zaman mı uyudum?”

“Evet, sana sorulan soru bu.”

“Dün gece... yani aslında bu gece. Teknik olarak dün gece oluyor ama sanırım?”

“Hı-hı. Kaç saat?”

“Birkaç saat... altı saat kadar?” *Aslında iki saat ama...*

Polis sessizce içeri doğru eğildi, ışığı etrafta gezdirerek arkaya baktı. Burnu tıkalıymış gibi, daha çok ağzından nefes alıyordu. Verdiği her nefeste içeri tarçınlı sakız ve ılık kahve kokusu yayılıyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye.

“Eve...”

“Evin nerede?”

“Tepede.”

“Adres?”

“Bakın” –Eve dişlerini sıkarak gülümsedi– “biraz acelem var... Ben sadece... Şey... Rica etsem...”

“Adres.”

Eve ofladı. "Heritage Yolu, 3709."

"Bu gece içki içtin mi, Evelyn?" Soru kulağına bir suçlama gibi gelmişti.

Eve boğazını temizledi. "Hayır."

"Uyuşturucu, ilaç?"

"Hayır, efendim."

"Marijuana?" Kelimenin ortasında boş bir aksan denemesiyle heceyi bastırarak söyledi.

"Yok," dedi Eve.

"Cam."

"Cam mı?"

"Metamfetamin."

"Hayır, efendim."

Polis dilini şaklattı ve doğrularak kamyonetin tavanına vurdu. Etrafına bakınırken başparmağını kemerine taktı. "Pekâlâ, Evelyn Palmer." Kamyonete tekrar vurdu. "Mutlaka biraz uyu."

"Peki, efendim..." *Şükürler olsun, Tanrım.*

Polis devriye aracına doğru ilerlemeye başladı. Eve de penceresini kapamaya davrandı ama...

Tam o sırada polis telsizi cızırdadı. Polis olduğu yerde durup sesi açtı. Kadın bir polis Eve'in tam anlayamadığı terimlerle kesik kesik bir şeyler söyledi; sözlerinin yarısı telsizin parazitine karıştı: "Tüm-DİKKAT-kaçak-yaklaşık-en son-"

Polis tekrar Eve'e baktı ve anlaşılmasın bir şeyler homurdanarak -*Olduğun yerde kal?*- tekrar devriye arabasına doğru ilerledi. Belki de daha net sinyal almaya çalışıyordu.

"Charlie" seni ihbar etti, dedi yine o ses. *Kaçman gerek. KAÇ. KAÇ. KAÇ...*

Eve'in ayağı gaz pedalına, eli kontağa uzandı. Kalbi gümbürdüyor, tüm sesler tek ve tiz bir uğultuda birleşiyordu ve sonra...

Kamyoneti nasıl çalıştırdığını hatırlamıyordu. Gaza nasıl bastığını da. Ama bir anda, son sürat dağa tırmanırken buldu

kendini. Arkasında tepe lambalarının, sirenlerin belirmesini bekledi ama... hiçbir şey olmadı.

Belki de o telsiz anonsu onunla ilgili değildi? Yine de yavaşlamaya niyeti yoktu. Sonraki yirmi dakika bir bilinç bulanıklığı içinde geçti. Sonra o keskin viraja geldi. Ayağını gazdan çekmeden dönmeye çalıştı ve...

Bir kadın –hayır, bir çocuk– yolda yürüyordu. Kot pantolon. Beyaz tişört. Haki botlar. Eve refleksle fren yapıp direksiyonu sağa kırdı. Lastikler ciyakladı, kauçuk yandı, far ışıkları dalgalandı ve sonunda kamyonet aniden savrularak durdu. Kamyonet süspansiyonda sallandı ve gıcırdayarak sallanmaları yavaşladı. Eve fal taşı gibi açılmış gözleriyle donakalmıştı; direksiyonu sımsıkı tutuyor, az önce bir çocuğu ezmekten kıl payı kurtulmasını sindirmeye çalışıyordu.

Kamyonet Eve'in geldiği yöne doğru dönmüştü. Farlarsa ağaçların, asfaltın, çifte çizgilerin ve...

...çocuğun üzerine geniş bir ışık huzmesi yayıyordu. Kız yüz metre ötede, yolun sağ tarafında duruyordu. Birden kollarını iki yana açtı ama bilekleri görünmeyen bir çarmıha gerilmiş gibi gevşekti. Üç-dört-beş saniye öyle kaldı, sonra kollarını indirdi. Aniden üç adım gerileyip tekrar donakaldı. Dönüp ormana baktı. Tören yürüyüşündeki bir askerin mekanik hareketleriydi bunlar. Sonra yeniden, bu kez Eve'e doğru döndü.

Solgun yüzünün hatları farların keskin ışığı altında seçilmiyordu. Aniden şaşırtıcı bir hızla Eve'e doğru koşmaya başladı. Eve'in soluğu kesildi; aracı geri vitese taktı ve tam gaza basarak oradan siktir olup gidecekti ki...

Kız bir anda keskin bir hamleyle sağa saptı, yokuşu tırmandı ve ormana daldı...

Senin sorunun değil. Eve gaza bastı, aracı döndürdü ve dağa tırmanmaya devam etti. *Senin lanet sorunun değil.*

Yolculuğunun geri kalanı boyunca yola daha çok dikkat etti. Yaklaşık yirmi dakika sonra Heritage Yolu'na ulaşarak aracı tekrar durdurdu. Ağaçlar yolun iki yanından içe doğru, sanki birbirlerine korkunç sırlar fısıldıyorlarmış gibi eğilmişti. Eve omzunun üstünden baktı. Kırmızı fren ışıkları ıslak asfaltı aydınlatıyordu. Görünürde polis yoktu. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bir kez daha düşündü. Charlie'nin telefonda söyledikleri zihninde yankılandı: *Buradan uzaklaşmalısın, sakın eve dönme... Mümkün olduğunca uzaklaş...*

Kararlılıkla derin bir nefes aldı. Verdi. Gaza bastı ve ilerlemeye başladı. Heritage Yolu her zamankinden daha uzun, daha dar görünüyordu. Sonunda evin garaj yoluna dönüp yokuş yukarı tırmanmaya başladı. Farlar ağaçlara gölgeler düşürüyordu; dallar çarpık ellere, çalılar dalgalanan yaratıklara benziyordu. Derken metruk ev yavaş yavaş, mavi-siyah gökyüzünde bir siluet hâlinde belirdi. Kamyonetin farları, yüzyıllardır dokunulmamış bir enkaza yaklaşan bir denizaltı misali evin cephesine solgun bir parıltı yayıyordu.

Tetikteki Eve bahçenin kenarında durup kontağı ve farları kapattı. Her şey karanlıktı. Farkında olmadan bardaklığa uzanıp Charlie'nin kolyesini eline aldı ve soğuk pirinç yüzeyi avucunda hissetti. Kolyeyi cebine tıktırdı. Bir nefes daha aldıktan sonra dışarı çıktı. Dağ havası keskin ve durgundu. Vadeden rüzgâr ulumaları geliyordu. Bir an için uzakta sirenlerin çaldığını duyar gibi oldu. Yoksa bir çakal sürüsünün sesi miydi?

Çoraplı ayakları donmuş çimeni ezdi. Soğuk toprak sünger gibi yumuşaktı. Eve verandaya çıktı, kapının kilidini açtı, kapıyı içeri doğru itti ve -vücudu her zerresiyle ona kaçmasını söylese de- antreye adım attı.

BELGE_A06_İSİMLER

Açıklama: *Psychology & Practice* dergisinden alınan transkripsiyon.

BAŞLIK: Saygın Psikolog Absürt İddialar Nedeniyle Kovuldu

Taslak 2:

Trondheim, Norveç

17 Şubat 1989

Dr. Bjørn Erikson, tuhaf iddialarından geri adım atmayı reddetmesinin ardından Hvit Fjell Üniversitesi Psikoloji Bölümü'ndeki görevinden alındı.¹ Ayrıntılar hâlâ netleşmedi ancak kaynaklar, Erikson'un sanrılı hastalarından birinin aslında gerçek olaylar yaşıyor olduğuna inanmaya başladığını bildirdi. Hastanın, Capgras sendromunun bir varyasyonundan mustarip yirmi yedi yaşında bir erkek olduğu bildirildi.

1. Orijinal belgede kenar boşluğuna düşülen bir not: Jeg har kontaktet universitetet. De hevder Dr. Erikson aldri har vært ansatt der.

Capgras sendromu, diğer adıyla Capgras sanrısı, bir kişinin yakın bir aile bireyinin, arkadaşının ya da hatta kendisinin yerinin bir sahtekârla, kopyayla ya da benzeriyle değiştirildiğine inanmasıyla tanımlanan nadir bir nöropsikiyatrik bozukluktur. Adını, bu durumu ilk kez 1923 yılında tanımlayan Fransız psikiyatrist Joseph Capgras'tan almıştır.

Kesin nedeni bilinmese de yüz tanıma ve duygusal tepki işleme becerisindeki bir bozulmayla bağlantılı olduğu düşünülüyor. Genellikle, kişinin tüm çevresel gerçekliğinin yer değiştirdiğine inanmak gibi başka sanrılarla birlikte görülür.

Kaynağımıza göre Dr. Erikson, böyle bir rahatsızlıktan mustarip olan hastasının aslında bu sanrıda anlatılanları gerçek anlamda yaşadığına ikna olmuştu. Yani bu hastanın gerçekliğinin sahiden de tamamen başka bir gerçeklikle yer değiştirdiğine inanmıştı. Elbette doktorun bu inancı, yalnızca hastanın semptomlarının kötüleşmesiyle ve en sonunda zorunlu olarak Gaula Nehri Akıl Hastanesi'ne yatırılmasıyla sonuçlandı. Orada hastanın, aşırı ve tuhaf biçimde kendine zarar verdiği bildirildi.¹

Bu vakada Dr. Erikson, hastasının elinde kanıt olduğunu iddia etti. En katı şüphecilerin bile fikrini değiştirebilecek "kanıtlar". Kullandığı tabir: "Ekmek kırıntıları"ydı. Ancak yine de kaynaklarımızın belirttiğine göre bu sözde kanıtlar, bulanık fotoğraflardan ve belirsiz internet gönderilerinden ibaretti.

1. Kenar boşluğundaki el yazısı not: Pasienten fjernet sine egne negler med en tang. Han var overbevist om at hendene hans var blitt byttet ut med (nesten) eksakte kopier. Jeg har erfart at han etter å ha fjernet neglene forøkte å fjerne sin egen tunge, men mislyktes på grunn av intervensjon.

Öte yandan Dr. Erikson, yanlış tanılama sanrıları üzerine çalışan dünyanın önde gelen araştırmacılarından biridir. *Yüzü Olmayan İsimler* adlı kitabı dünya çapında yarım milyondan fazla satmış, Brage Kurgu Dışı Ödülü'nde finalist olmuştur. Çalışmaları beş binden fazla atıf almıştır.

Bu haber yayıma hazırlandığı sırada Erikson'dan yorum talebimize herhangi bir yanıt gelmemiştir.

Norveç Sağlık Denetim Kurulu (Helsetilsynet) ile iletişime geçildiğinde, konuyla ilgili soruşturmanın hâlen sürdüğünü belirttiler. Erikson'un "doktor" unvanını koruyup koruyamayacağı ilerleyen süreçte belli olacak.

.. . . .

SARMAL

Eve antreye süzüldü ve kapı ardından gıcırdayarak kapandı. Ev karanlıktı, duvarlar grenli gölgelerle lekelenmişti. Soğuk hava sessizdi, hani şu derinin altına işleyen bir kaşıntıyı andıran sessizliklerden. Merdivene yaklaşıp en yakın ışık düğmesine bastı ve... hiçbir şey olmadı. Başka bir düğmeyi denedi. Yine hiçbir şey olmadı.

Elektrik mi gitmişti?

Gözlerini kısıtı; pencerelerden süzülen, duvarlara, parke zemine soluk şekiller çizen ay ışığı görmesine ucu ucuna yetiyordu. Eve sesini fazla yükseltmeden, "Charlie?" diye seslendi. Ev ona cevap verir gibi mırıldandı; rüzgârdaki hafif bir uğultu. Eve ölçülü adımlarla salona doğru ilerledi ve kapıda duraksadı. Gözleri şöminenin üzerindeki boş noktaya takıldı. Bir yanı bodrum dolabındaki tabloyu -çikolata rengi Labrador'un tekinsiz bir ağaçlık alana baktığı o tabloyu- asılı görmeyi beklemişti ama duvar boştu. Aslında, etrafına şöyle bir bakınca her şey bıraktığı yerdeydi...

Tekrar denedi. "Charlie?" Yanıt yok. "Shylo?"

Antreye temkinli bir bakış attı. İçine fısıldayan şüpheler zihnine sızdı. Burada biri var mıydı gerçekten? Bu bir tuzak mıydı? Ev onu geri mi çağırıyordu? Eve bu soruları görmezden geldi;

bacakları onu ileri taşıdı. Şöminenin yanından süzüldü, mutfığa girdi ve oracıkta donakaldı...

Altı kişi için masa hazırlanmıştı. Amerikan servisleri, yemek tabakları, çatal bıçaklar, hepsi titizlikle yerleştirilmişti. Bu manzara, Eve'in yeni öldürülmüş bir hayvan cesediyle karşılaşmış gibi refleks olarak geri adım atmasına yol açtı. Arkasına dönüp sendeleyerek salona doğru ilerledi ve...

Bızz, Bızz, Bızz...

Cebindeki titreşim onu gafil avladı. Sahte Charlie'nin sırt çantasından çaldığı telefon çalıyordu. Düşünmeden telefonu çıkardı:

☎ Bilinmeyen Numara Arıyor...
KABUL ET REDDET

Eve titreyen parmağıyla aramayı kabul etti.

"Eve?" Arayan Sahte Charlie'ydi. "Eve? Orada mısın?"

Eve sessiz kaldı.

"Eve, lütfen, ne-neredesin..." Sahte Charlie kekeliyordu. "Benimle konuşabilirsin, sadece... nerede olduğunu söyle, lütfen, be--"

Eve aramayı sonlandırıp telefonu sessize aldı. Telefonu cebine geri koyup mutfığa döndü ve...

Şimdi masada gölgede kalmış biri oturuyordu. Sırtı Eve'e dönüktü ve başı keskin bir açıyla öne eğilmişti; ipleri acımasızca kesilmiş bir kukla gibi. Üstelik kıpırdamıyordu, nefes bile almıyordu. Ölü müydü?

Eve'in şakakları dehşetle zonklamaya başladı. Her kalp atışı, *Tehlike, tehlike, tehlike*, diye bağıırıyordu. Yavaşça geriye çekilirken bir yan sehpayı çarptı ve...

Figür, ani bir irkilmeye, sanki görünmeyen ellerce buna zorlanmış gibi doğruldu. Orada, dimdik oturarak bir, iki, üç

saniye hareketsiz kaldı, sonra örümcek hızıyla sağa fırlayıp uzak gölgelerin içinde gözden kayboldu. Sandalyesi tehlikeli biçimde sallanıp devrilecek gibi oldu ama sonra dengeyi buldu. Çıplak ayak sesleri evin derinliklerinde duyuldu ve peşinden boğucu, baskıcı bir sessizlik çökene dek delice bir tempoyla tahtalarda yankılandı.

Eve oradan defolup gitmek üzere en yakın çıkışa baktı ama sonra...

“Eve...” Yukarıdan gerçek Charlie’nin boğuk ve zorlanan sesi geldi. “Eve, yardım et...”

Eve’in duyguları bir anda çılgın bir girdaba dönüştü. Koruma içgüdüsüyle hayatta kalma arzusu, acımasız bir sokak kavgasına tutuşmuştu. Bir tarafı yukarı koşması, Charlie’yi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapması için haykırırken diğer tarafı bunun korkunç bir oyun olduğunu söylüyordu: Bu evden, bu dağdan kaç, bir daha da asla geri dönme. Eve nefesini kontrol altına aldı, dişlerini sıktı ve içindeki kaosu susturdu. Artık kaçmak yoktu. Ellerini yumruk hâline getirerek antreye ilerledi. Eşikten kafasını uzattı. Her şey sakindi. Sessizdi.

Eve merdivenleri çıkarken karanlıktan yeni bir ses sızdı: Boğuk, kısık bir inleme. “Charlie?” Kalbi güm güm atarak üst koridora girdi ve ayağı tahtalara değer değmez o inleme sustu. Ses koridorun sonundaki köşeden gelmişti sanki. Eve yavaşça ilerleyip başını uzattı. Güya Alison’ın odasına açılan beyaz kapı hafif aralıktı ve içeride zifiri karanlık bir boşluktan başka bir şey görünmüyordu. İçeriden güçsüz ve kesik kesik bir nefes sesi geldi.

“Cha-Charlie?” Eve’in sesi titriyordu. Şimdi her zerresi tekrar bağırmaya başlamıştı: KAÇ. Ama o adım adım yürümeye devam etti ve kapıyı sonuna kadar açtı. İğrenç bir koku duvar gibi çarptı yüzüne. O kadar kuvvetli bir kokuydu ki Eve bir an çocukluğuna döndü: Okuldan eve dönerken yanlışlıkla ölü bir serçenin üzerine basmıştı. Kırmızı yağmur çizmesinin altında,

kuşun karnı cıvık bir ses çıkararak patlamış, güneşte kavrulmuş kaldırıma beyaz kurtçuklar yayılmıştı. Koku o kadar keskindi ki resmen tadını almıştı. Ama şimdi, buradan yayılan koku daha da beterdi. Daha keskin ve...

Odanın uzak köşesinde biri duruyordu...

Çatı katında gördüğü hastane önlüğü giymiş kadındı bu. Alison? Kadın titriyordu, gülme ile ağlama arasındaki tuhaf bir hareket. Eve doğru sendeleyerek bir adım attı, sonra bir adım daha. Hareketleri acı verici ve istemsiz görünüyordu. Kadının odanın ortasına gelince aniden durdu. Artık pencereden içeri vuran ay ışığında kadının kolu görünüyordu. Soğuk mavi damarlar, saydam gibi duran tenin altında atıyordu. Tendonlar kurtçuklar gibi kıpır kıpırdı. Bükülmüş parmaklarındaysa tanıdık bir çekiç vardı. Kadının bir çocuğunkini andıran sesi titrek ve dengesizdi: "Saklanmalısın. Sen. Saklanmalısın. Se—"

Eve nihayet trans hâinden sıyrılıp ters yöne fırladı. Merdivenden aşağı koşturdu ve dosdoğru dış kapıya ulaşmaya çalışırken az kalsın düşecekti. Kapı kilitliydi. Dışarıdan mı kilitlenmişti? Bütün gücüyle asılarak bir kez daha denedi. Kapı kıpırdamadı.

Panik içinde en yakın pencereye koştu ama pencerelerin hepsi demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Kendi etrafında döndü: Tüm pencereler şimdi açıklanamaz şekilde parmaklıklıydı. Ne zaman? Nasıl? Mantığı sorgulayacak zamanı yoktu. *Başka bir çıkış bul.* Sırtını duvara vererek evin derinliklerine doğru süzülürken kulak kesildi. Yukarıda her şey sakindi. Kadın onun peşinden gelmiş miydi ki?

Tam o sırada kadının boğuk sesi tavandaki bir havalandırma deliğinden aşağı sızdı. Geriye doğru sayıyordu: "On beş... on dört... on üç..."

Saklanmalısın. Eve dehşetle durumu idrak etti: Bu bir saklambaç oyunuydu.

“On... dokuz...”

Aceleyle salona daldı. Elbette oranın da pencereleri parmaklıklıydı. Arka kapıya atıldı ve orasının da kilitli olduğunu gördü. *Lanet olsun.*

“Beş... dört...”

Gözleri sonuna kadar açık olan, her zamanki gibi tehditkâr bir şekilde bekleyen bodrum kapısına kaydı ama...

“İki... bir...”

O çıplak ayak sesleri, doğaüstü bir hızla üst koridorda takırdamaya başladı. Daktilonun tuşlarına basılır gibi mekanik bir tempoyla hareket ediyordu. Ses merdivene yöneldi ve...

SAKLAN. HEMEN.

Başka seçeneği olmayan Eve bodruma dalarak karanlıkta koşturmaya başladı. Merdivenin köşesinden sıyrılıp sola saptı ve elini beton duvara sürtüp zifiri karanlıkta yolunu bulmaya çalıştı. Üst kattaki ayak sesleri salona yöneldi ve orada durdu. Eve kadını gözünde canlandırabiliyordu: gri ışıkla çevrelenmiş bir silüet, çekici havaya kaldırmış, başı yana eğik, herhangi bir hareket algılamak için kulak kesilmiş. *Lanet olsun.* Eve’in göğüs boşluğu korkudan düğüm düğüm oldu, koca bir balon gibi şişti. Açık bir alana ulaşana dek mümkün olduğunca sessiz adımlarla ilerledi. Elleriyle ileriye yokladı. Gözlerini kısıncı karanlıktaki silik şekilleri görebildi: Tuğla sütunlar, kırık dökük yataklar ve... bir tekerlekli sandalye mi? Bir dakika, bu oda da neyin nesiydi?

Saklan.

İleride titreşen turuncu bir ışık onu çağırıyordu sanki. Eve’i ancak yan dönerek geçebileceği daracık bir geçide çekti. Eve yalıtıma sürtünerek ilerledi ve küçük bir köşeye ulaştı. Jenny’nin saklandığı yer burası mıydı?

Duvarın öbür ucunda zeytin yeşili bir kapı vardı, aralıktı ve ötesinde o turuncu ışık titriyordu. Kapının ortasına tuhaf bir sembol oyulmuştu: İçinden kesişen çizgilerin geçtiği bir daire.

Eve kapı koluna uzandı ve tereddüt etti. İçgüdüleri bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu ama dar geçide tekrar baktı. Ne ayak sesi ne koku vardı. Kadın hâlâ yukarıda mıydı?

Eve yine de zeytin yeşili kapıdan geçti ve alçak tavanlı, karanlık yığınlarla dolu bir odaya girdi. Hızla yakındaki kırık dö-kük bir sandalyeyi kaptı ve kapı kolunun altına sıkıştırdı. Kimseyi uzun süre dışarıda tutmazdı ama en azından ses çıkarır, onu uyarırdı.

Ardından loş iç mekânı gözden geçirmeye başladı. Tavan, kurumuş ağaç kökleriyle iç içe geçmişti ve her şey geçici destek kirişleriyle ayakta tutuluyordu; bir odadan ziyade terk edilmiş bir maden ocağını andırıyordu. Kaynağı belli olmayan o turuncu titrek parıltı bu alanı aydınlatmakta zorlanıyordu. Eve ileri süzüldü. İçerisi birkaç eski mobilya dışında resimlerle doluydu. Yığınlarca resim. Toprak zemine dağılmış, duvarlara yaslanmış, köşelere yığılmışlardı. Hiçbiri asılı değildi.

Eve daha derinlere ilerlemeye devam etti. Belki burada bütün bu deliliği anlamlandırarak bir şey bulabilirdi. Ama yalnızca resimler vardı ve her biri aşağı yukarı aynıydı. 3709 Heritage Yolu adresindeki evi farklı bağlamlarda gösteren resimlerdi: inşa hâlindeyken, tamamen yenilenmişken, terk edilmişken, karla kaplıyken, kül olmuşken. Hepsinden daha garip görünen bir tanesindeyse pencere ve kapılar küçük siyah noktalarla doluydu.

Bunların hepsini Thomas'ın annesi mi çizmişti?

Eve ilerlerken insanların da resmedildiği bir tabloya gözü takıldı. Daha yakından bakmak için çömeldi. Dört kişilik bir aileydi bu. *American Gothic* tablosundaki gibi sert bir duruşla evin önünde poz vermişlerdi: sert görünümlü yaşlı bir çift ve iki çocuk. Erkek ve kız. Baba yüzündeki o kasvetli gülümsemeye mükemmel dişlerine kadar Thomas'ın neredeyse tıpatıp aynısıydı. Anne, arkaya sıkıca bağlanmış kıvılcık saçlarıyla, bir manastıra

katıldı katılacak birine benziyordu. Kız çocuğu Jenny'ye çok benziyordu ama üzgün, hatta umutsuz görünüyordu.

Oğlansa Thomas'ın gözlerini ve kahverengi saçlarını almış gibiydi.

Bu tablo Thomas'ın çocukken burada yaşadığı dönemde yapılmış olmalıydı, tablodakiler de ailesiydi herhalde. Thomas, "ablası" Alison ve ebeveynleri. Eve tam başka bir tabloya geçecekti ki... gözlerini kısarak baktı. Genç Thomas resme sanki sonradan, daha beceriksiz bir sanatçı tarafından eklenmişe benziyordu. Vücudunun oranı tam oturmuyordu. Kolları biraz fazla uzun, ağzı biraz fazla genişti. Hatta dokusu bile farklıydı. Eve başparmağının ucunu tablodaki oğlanın yüzüne bastırdı. Boyası diğerlerinden farklıydı; ucuz, akrilik, soğuk. Huzursuzlanarak elini geri çektiğinde genç Thomas'ın çenesinin olduğu yerde pembe bir leke kalmıştı. Kanlı, yamuk bir sırtıtışa benziyordu.

Eve geri dönerek ışığın kaynağına doğru ilerlemeye başladı. Boş resim çerçevelerinin arkasına geçerek kırmızı bir gaz lambasına ulaştı. Tıslayan ve titreyen lamba bir köşeye yerleştirilmişti. Eve'in dikkati o kadar dağılmıştı ki onu kimin yaktığını sorgulamak aklına bile gelmedi. Lambanın yanında üst üste konmuş iki tahta sandık vardı. Eve omzunun üzerinden zeytin yeşili kapıya bakıp kulak kesildi. Çıt çıkmıyordu. Dikkatle eğilerek ilk sandığın içine baktı. Boya malzemeleriyle doluydu. Fırçalar, çözücü maddeler, paletler. Onu kenara çekerek diğer kutuya baktı.

Bu kutu, on santime on beş santim boyutunda parlak fotoğraflarla doluydu. Tabloya konu olan ailenin fotoğraflarıydı bunlar ama burada bambaşka insanlara benziyorlardı. Rahat, mutlu insanlar. Baba sakallıydı, boynunda dövmeler vardı ve dostça gülümsüyordu. Annenin kızıl saçları kısacık kesilmişti ve yeşil gözleri haylaz bir ışıltıyla parlıyordu. Kızınsa tıpkı annesi gibi

parlak yeşil gözleri vardı ve neşeli enerjisi her karede hissediliyordu. Eve fotoğrafları karıştırmaya devam etti. Genç Thomas hiçbirinde yoktu...

Eve fotoğraflardan birini yüzüne yaklaştırarak dikkatle inceledi. Bu karede iki ebeveyn ve kızları bir kamp ateşinin etrafında toplanmıştı. Arkalarında, burada bulduğuyla tıpatıp aynı kırmızı bir gaz lambası vardı ve damalı bir piknik masasını aydınlatıyordu. Masanın solundaki baba öne eğilmiş, bir akustik gitarı akort ediyordu. Giydiği bol siyah tişörtün üzerinde beyaz bir daire ve dairenin içinden geçen farklı uzunluklarda kesişen çizgiler vardı: Alison'ın sözde korkuluklara kazıdığı sembolün ta kendisi. Hemen altında da:

RING OF EYES

Tişörtteki tırtıklı font, bunun bir heavy metal grubu logosu olduğunu akla getiriyordu. Genel olarak bakıldığında fotoğraftaki adamın, Thomas'ın "hobileri sevmez" dediği Püriten adamla hiçbir benzerliği yoktu.

Eve görüntüyü incelemeye devam etti. Anne, bir Black Sabbath kapüşonlusu giymişti, birasını yudumluyordu ve yan gözle kocasına bakarken gözlerinde sevgiyle parlayan bir ışıltı vardı. Ebeveynlerinin arasında duran kız on dört yaşlarında görünüyordu. Alison mıydı o? Uzun siyah saçları ve canlı yeşil gözleriyle kamerayı kendine çevirmiş, üç kişilik selfie çekiyordu. Boşta kalan eliyle de ağzını kapatmıştı ve bir kahkahanın ortasında zamana işlenmişti. Üçlünün ayak ucunda, koyu kahverengi bir Labrador kuyruğunu sallıyordu. Odağın dışında kaldığından bulanıktı. Buckley?

Eve diğer fotoğraflara da baktı. Plaj günleri. Metal konserleri. Buz hokeyi maçları. Partiler. Thomas neden bu fotoğraflarda yoktu? Birinde bile. Aile portrelerinde bile yoktu.

Eve sandığın dibine uzandı ve parmak uçları buruşturularak top hâline getirilmiş bir kâğıda değdi. Kâğıdı çıkarıp dizine yaydı. Muhtemelen Alison'ın kendine yazdığı bir nottu. Siyah tükenmezle alelacele karalanmıştı:

Sen sana olduğunu söyledikleri kişi değilsin.

Thomas "Faust" senin kardeşin değil.

Bu ev inşa edilmeden, ağaçlar dikilmeden çok önceden beri burada yaşıyor (hapsolmuş?). Anılarını değiştirdi. Aileni çarpıttı. Kendini hayatına zorla soktu.

Etrafındakiler ne derse desin, senin adın ALINA değil. Adın ALISON. Alison Faust. Baban Elijah ve annen Vera. Yerlerine gelen o bağnazlar gerçek değil. Onlar birer TAKLİTÇİ. Anne baban gibi görünüyor olabilirler ama değiller. Bunu sakın unutma.

Thomas ya da onu kontrol eden güç her neyse, seni delirtmek istiyor, burada sonsuza dek kilitli kalmanı istiyor. Bir şeyler görmeni sağlıyor, aklından şüphe etmene neden oluyor. (Amacı ne?) Seni asla kaçamayabileceğin bir labirente çekiyor.

Bu bir bataklık gibi; ne kadar çok çabalarsan, o kadar batıyorsun.

Bunu durdurmanın tek yolu var: Oyuna dahil ol, doğru ârı bekle, sonra Thomas'ı öfkelenendir (ya da korkut?). Aşırı bir şey yap, maskesini düşürecek bir şey. Gerçek yüzünü göstermesini sağla, sonra da saldır.

LABİRENT

Eve mektubu arka cebine, Charlie'nin kolyesinin yanına tıktırdı. Heather'ın sözlerinin bir versiyonu bir kez daha zihninde yankılandı: *Alison, Thomas'ı öldürmenin her şeyi durdurmanın, eski hayatına kavuşmanın tek yolu olduğuna inanmıştı. Onu bir dakikadan kısa bir sürede otuz yedi kez bıçaklamıştı...*

Eve tam ayağa kalkacakken yakındaki bir destek kirişindeki çatlağın içinden aşağıya doğru inen bir karınca hattı gördü. Karıncalar toprak zemine ulaşır yön değiştirdiler ve fenerin yumuşak ışığının ötesinde kayboldular; tam bir koloni bilinciyle ilerliyorlardı.

Eve fenerin sapını kavrayarak ağır ağır, eklemlerini teker teker hareket ettirerek doğruldu. Karınca sürüsünün peşinden mekânın daha da derinliklerine ilerledi; titrek ışık her adımda daha fazlasını açığa çıkarıyordu. Bir yığın tablonun oluşturduğu dengesiz kulenin etrafından dolandı ve tuhaf biçimde alakasız duran bir koridora ulaştı: beyaz fayans döşeme, soluk yeşil duvarlar. Tıpkı bir hastane koridoru gibiydi. Koridor imkânsız denecek kadar uzun görünüyordu ve karıncalar linolyum üzerinde yürürken her şey karanlığa doğru çekiliyordu. Temkinle ilerleyen Eve'in burnuna çamaşır suyu ve temizlik kimyasallarının keskin kokusu doldu. Karıncalar onu dar koridorda daha da ileri çekti.

İleride, ritmi bozuk bir sinyal lambasını andıran mekanik bir tıkırtı yankılanıyordu: *tak tak-tak tak-tak*. Mo? Kıro Maymun koridorun ortasında oturmuş, ileri geri sallanıyor ve plastik zillerine deli gibi vuruyordu. Karıncalar, suyun bir kayanın etrafından dolaşması gibi oyuncağın etrafından geçerek karanlığa doğru ilerlemeye devam etti. Eve dalgınca oyuncağın yanına gidip çömeldi ve Mo'yu eline aldı. Beyaz kürk. Mavi keçe tulumlar. Delik deşik bir hasır şapka. Bu *onun* Mo'suydu. En küçük ezik, çizik ve lekeye kadar aynıydı. Düşünmeden oyuncağın kapama tuşuna bastı, Mo'yu yere bıraktı ve ilerlemeye devam etti. Fenerin ışığı on adım ötede... Charlie'yi ortaya çıkardı.

Eve donup kaldı. Karşısındaki, bildiği Charlie'ye hiç benzemiyordu, "birkaç şey almak" için eve giren Charlie'ye. Şimdi kıyafetleri yırtık pırtıktı, yıllar, hatta on yıllar boyunca burada kalmış gibi aşınmıştı. Teninde otopsi solgunluğu vardı, sanki bütün yaşam enerjisi çekilmişti. Gözleri ayakta uyuyormuş gibi usulca kapalıydı. Karıncalar çıplak ayaklarının etrafında daireler çiziyor, yüzlercesi, belki binlercesi, ağır ağır dönen bir plak gibi yayılıyordu. Bu Charlie yüzyıllardır buradaymış gibi görünüyordu; sanki evin bir parçası olmuş, zemine kök salmış, sessizce bekliyordu. Sonunda Eve, kısık bir sesle "Cha-Charlie?" diyebildi.

Charlie'nin gözleri kapalı kaldı, neredeyse huzurlu bir hâli vardı. Ama dudakları ıslak bir sesle gerildi, ağzı acılı bir ifadeyle büzülerek kan kırmızısı dişetlerini ve parlayan dişlerini ortaya çıkardı. Ardından da etrafındaki karıncalar ürkütücü bir hızla üstüne üşüştü. Charlie'nin bacaklarından yukarı tırmanıyor, gövdesine, parmaklarına, kollarına yayılıyor, sıvı metalden bir tabaka gibi yükseliyorlardı. Eve, sahnenin yaşanmasını durdurabilirmiş gibi elini ağzına kapadı.

Ama kâbus hızlanarak devam etti.

Karıncalar acımasız bir azimle Charlie'nin gözkapaklarının arasına, burnuna, ağzına doluşurken Eve soluğunu tutarak

geriye doğru sendeledi. Hayvanlar Charlie'nin dişetleri ile dişlerinin aralarına kıvrılıyorlardı. Tüm bunlar olurken Charlie kaostan hiç etkilenmiyormuş gibi ürpertici bir sakinlik içindeydi.

İstilacı karıncalar hızlandıkça hızlandı ve sonunda da geriye sadece biri kaldı. Şişmiş ve debelenen karınca Charlie'nin ön dişlerinin arasında sıkışmıştı. İğne gibi bacakları çırpındı, kıvrandı, sonunda... duyulur bir *şlak* sesiyle içeri kaydı. Charlie'nin gözleri birden şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. Sanki korkunç bir rüyadan uyanmış ama gerçeğin çok daha kötü olduğunu fark etmişti. Şaşkın bakışlarını Eve'e çevirdi ve "Ne... Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı.

Eve düşünmekte bile zorlanarak yanıt verecek oldu ama Charlie araya girdi. "Eve, s-sen... senin henüz burada olmaman gerekiyordu..."

Charlie cümlenin ortasında dondu ve kan çanağına dönmüş gözleri Eve'in omzunun üzerinden bir şeye kilitlendi.

Eve arkaya baktı ama orada hiçbir şey yoktu. "O neredeyse," dedi Charlie nefes nefese bir dehşet içinde, "neredeyse gelir... Saklanman lazım." Charlie topuklarının üzerinde döndü, koridor boyunca koştu ve sağa saptı.

Eve bir an duraksadı ama bu kararsızlık, kurtçukların kıpırdandığı çürümeyi andıran bir kokuyla kesildi. Arkasında, tablo dolu odadan gelen ağır adımlar yankılandı. Çocuk gibi tiz bir kadın sesi, "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," sözlerini tekrar etti, ta ki elindeki çekiçle ortaya çıkana kadar.

Siktir. Eve döndü ve Charlie'nin peşinden koridor boyunca koşmaya başladı. Sağa dönerken fener elinden kaydı ve fayans zemine çarpıp tiz bir sesle kırıldı. Eve başka bir keskin dönüş yaparken arkaya baktı ve tam o anda gördü...

Kadm, fenerin kırılmasıyla yayılan alevlere aldırmandan ağır adımlarla ilerliyordu. Üzerinde yukarı doğru gölgelerin dalgalandığı yüzü -Eve'in retinasına kazınan görüntü- alevlerin

dans eden ışığında ortaya çıkmıştı. Derisi gergindi ve kemikleri kanlı bir patlamayla dışarı fırlayacakmış gibi kafatasının her hattı fazlasıyla belirgindi. Göz çukurları öyle derin ve çökmüştü ki öne fazla eğilirse şişkin gözleri yuvalarından düşecekmiş gibi duruyordu. Ama loş ışıktaki bile, kısacık bir bakışla bile kadının gözbebeklerinin o canlı yeşili ayan beyan ortadaydı.

Eve arkaya bakma kararından pişmanlık duyarak hızla ilerledi ve arka arkaya köşeleri dönerek bitmek bilmez bir labirentte yol almaya başladı. Bir noktada hastane duvarları ve beyaz fayanslar, betona ve sert toprak zemine dönüştü. Üstteki döşeme aralıklarından sızan birkaç ince ışık huzmesi olmasa tamamen zifiri karanlıkta olduğu söylenebilirdi. Eve koştu, koştu, sonunda da kemik beyazı bir kapıdan içeri dalıp kendini küçük bir odada buldu. Az kalsın siyah beyaz karo zemine yüzüstü çakılacaktı.

Ayağa fırlayıp kapıyı kapadı, kilit aradı ama yoktu. Siktir. Karanlıkta gözlerini gezdirerek kapıya dayayacak bir şey, saklanacak bir yer, bir silah aradı ama neredeyse hiçbir şey göremiyordu. O sırada o çıplak ayak sesleri ve acı dolu inlemeler yaklaşıyordu.

Eve ellerini pürüzsüz tuğla duvarlarda gezdirirken ahşap, kıymıklı bir şeye çarptı: Kapaklı bir gardırop. İçine girip kapağı kapadı ve yerinde tuttu. *Nefes al. Nefes ver.* Kalbi deli gibi çarpıyor, resmen kaburgalarına vuruyordu. Alnından süzülen soğuk terler gözlerini yakıyordu. Koridordan gelen ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı ve oda kapısı açılmadan hemen önce Eve derin bir nefes alıp içinde tuttu.

Gardırobun aralığından bakıyordu. Hastane önlüğü giymiş kadın kapıda duruyordu ve çekiç hâlâ elindeydi. *Nefes alma. Sessiz ol.* Kadın hıçkırır gibi bir inilti çıkararak odaya süzüldü. Tuhaf bir tonda yükselip alçalan sesin ardından odayı ölüm sessizliği sardı. Kadın kafese kapatılmış bir hayvan gibi içeride dolaşıyordu.

Eve ses çıkarmamak için nefesini tutmaya devam etti. Ciğerleri yanıyordu. Yüzü karıncalanmaya başladı. Kadın odada dolandı durdu, saniyeler dakikalar gibi geçti. Sonunda... durdu, kapıya doğru dönüp ağır ağır ilerlemeye başladı. Her adımı acı verecek denli ağırdı. Eve'in iç sesi bağıırıyordu: *Nefes alma. Nefes alma. Dayan biraz daha ama...*

Eve'in ciğerleri onu nefes almaya zorladı, kısacık bir soluk. Kadın kapının eşiğinde dondu. Sonra aşırı ağır hareketlerle dönüp omzunun üzerinden doğrudan Eve'e baktı. Loş ışık kadının hiç kırpmadığı gözlerinde parlıyordu. Simsiyah bir okyanusla sarılmış iki beyaz nokta. Sanki Eve'in düşüncelerini görebiliyor, dehşetini hissedebiliyordu. Sanki konuşmadan ona bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Birdenbire parçalanmış görüntülerden ve anılardan oluşan bir sel, kör böceklerden oluşan bir sürü gibi Eve'in zihnine hücum etti. Kendi anıları değildi bunlar, Alison'ın anılarıydı. Bir ömür, baş döndürücü bir hızla ilerleyen bir slayt gösterisine sıkışmıştı; öylesine canlı, öylesine yoğun ki Eve neredeyse onları duyabiliyor, görebiliyordu. Sanki anılar, dolabın gölgeleri içinde, tam da orada canlanıyordu. Sahneler art arda geldi:

Küçük Alison, tek çocuk. Yıllar önce fotoğraflardaki anne babasıyla birlikte eve yerleşmeleri. Mutlu dönemlerden kalma anılar: babasının ona gitar çalmayı öğretmesi, buz tutmuş gölde paten öğrenirken düşmesi, annesinin eve çikolata rengi bir Labrador yavrusu getirmesi.

Sonra, ıslıl ıslıl bir yaz gününde, ormandan çıkagelen garip bir oğlan çocuğu, kaybolmuş bir çocuk. Küçük Thomas. O andan itibaren Alison'ın dünyasının korkunç dönüşümü başlamıştı. Önce değişen mobilyalar, ardından duvarlar, evin odaları, insanlar. Bir zamanlar sevgi dolu, sakin insanlar olan Alison'ın ailesinin, istismarcı fanatiklere –dindar yobazlara– dönüşmesi.

Alison'ın hayatının yalnızca onun fark edebildiği karmaşık bir cehenneme doğru hızla sürüklenmesi.

En beteri de ailesinin sanki Thomas her zaman onların oğluymuş da ormandan çıkagelen yabancı, kaybolmuş çocuk Alison'mış gibi davranmaya başlaması. Bütün bu büyüyen dehşetin, o korkunç aydınlanmada doruğa ulaşması; Alison'ın, bu berbat gerçeklikten kaçmanın tek yolunu anlaması...

Tanıdık bir görüntü araya giriyor; ay ışığıyla aydınlanan bir oda, zayıf bir el, beyazlamış eklemler gümüş uçlu bir dolma kalem kavramış. Kalem sessizce, solgun ete saplıyor, yukarı aşağı, yukarı aşağı, tekrar tekrar, gittikçe hızlanarak...

Karanlık. Uzakta ortaya çıkmaya başlayan soluk mavi bir nokta...

Üstü başı kan içindeki Alison'ın gecenin karanlığına doğru kaçması. Dalları ittirmesi, ağaçların arasında dolanması. Arkasında bağırان, onu bulmaya çalışan sesler...

Beyaz, çukur çukur tavanlar. Soğuk ışık. Yatağa bağlanmış, çırpınan ince bilekler. Göz ucuyla Alison'a bakan, onun üzerlerine atlayıp boğazlarını koparmasını beklermişçesine bastırılmış korkuları gözlerinden okunan psikiyatristler, hemşireler. Kendi "ebeveynleri" bile mesafelerini koruyordu... Ona bakışları, öz kızlarına bakışları, gözlerindeki o donuk şok, o acıyan ifade...

"BENİM ADIM ALINA DEĞİL... BENİM ADIM ALINA DEĞİL..." diye çığlıklar atan bir çocuğun sesi.

Ses gittikçe yükseliyor, ta ki...

Kâbus nihayet sona erdi. Eve nefes nefese şimdiki zamana geri döndü. Bakışları kapıya çevrildi. Yüzü gölgeler içindeki Alison hâlâ kapıda dikiliyordu. Ama o hâli, Eve'de artık derin bir empati ve kedere yol açıyordu.

Alison ağır ağır odanın ortasına yürüdü. Eğildi ve neredeyse saygılı bir tavırla çekici siyah beyaz karoların üzerine bıraktı.

Dizlerinden güç alarak doğruldu ve odadan çıkıp kapıyı ardından nazikçe kapadı. İçeri yeniden zifiri karanlık çöktü.

Gölgelerin içinde saklanan, felç olmuş Eve kaybolmuş bir hâlde beklemeye devam etti. Dakikalar saat gibi geçti. Derken başka ayak sesleri duyuldu. Ama bunlar sakın, sabit adımlardı. Çoraplı ayaklardan geliyormuş gibi yumuşacıktı. Odanın dışında, kapının altındaki ince çatlak boyunca sarı bir parıltı yayan bir ışık titreşti. İki gölge sütunu yaklaştı, derken kapı hafif bir tıkırtıyla açılıp ardına kadar savruldu. Akkor bir parıltı, uzun ve geniş omuzlu bir adamın silüetini çerçeveledi. Adam orada siyah bir silüet olarak dikilip odaya baktı, sonra...

Bir düğmeye basmasıyla oda soğuk bir ışık doldu. Gelen Thomas'tı. Zeytin yeşili bir kazak, açık kahverengi bir kadife pantolon giymişti. Ama daha genç görünüyordu. Şakaklarındaki o gri saçlar tamamen yok olmuştu. Yorgun yüzü pembe tuğla duvarların üzerinde gezindi ve sonunda bakışlarını kapakları kapalı gardıroba dikti. Eve bir an Thomas'ın onu gördüğünü, gözlerindeki ışıltıyı yakaladığını sandı ama... Thomas iç çekti ve tam ışığa uzanmak üzereydi ki... bakışları çekice takılı kaldı. Başını yana eğdi. *Bu nasıl geldi ki buraya?*

Thomas kaşlarını çatarak ağır adımlarla çekicin yanına geldi, çömeldi ve aleti eline aldı. Kafası karışmış bir hâlde gözlerini kısarak çekici inceledi. Sonra omuz silkip ayağa kalktı ve kapıya döndü. Eşiği geçmeden hemen önce çekici kahverengi bir delikli panoya astı. Çekiç, panodaki onlarca başka aletin yanına yerleşti. Thomas ışığı söndürüp dışarı süzüldü ve kapıyı arkasından çekerek kapadı.

Kafasında bir sürü sorunun dört döndüğü Eve yeniden gölgelerin içinde yalnız kaldı. Cevabı olmayan ya da en azından onun anlayamayacağı cevapları olan sorular. Thomas'ın yumuşak ayak sesleri bir köşede kaybolup sessizlik geri dönene kadar bekledi.

Charlie'yi bul. Shylo'yu bul. Buradan çık.

Eve gardıroptan ne ara çıktığını hatırlamıyordu. Bir bakmıştı ki odanın karşısına süzölmüş ve beyaz kapıyı hafifçe, çok hafifçe aralamıştı. Tek gözüyle dışarıyı kolaçan etti. Onu karşılayan şey ne beton bir labirentti ne de yeşilimsi beyaz bir hastane koridoru. Hayır, bu kadarı iyice çarpık bir mantığa sahip olurdu. Karşısındaki, yumuşak bir ışıkla aydınlanmış bodrum koridoruydu. Bir gece önce saklambaç oynayan Jenny'yi ararken sessizce ilerlediği koridor. *Bir gece önce mi? Nasıl oluyorsa sanki haftalar, hatta aylar geçmiş gibi üzerinden.* İşte şimdi bu daha önce tamamlanmamış koridor, kapsamlı bir tadilatın ortasıdaydı: laminant döşeme, boyanmamış alçıpan, gömme tavan ışıkları. Eve tam dışarı adım atmak üzereydi ki görüş alanının kenarında bir şey dikkatini çekti...

Hâlâ kahverengi delikli panoda asılı duran çekiç resmen ona sesleniyordu. O boş ses, Mo'nun yüz­süz yedeği, *Yukarıda seni neyin beklediğine dair hiçbir fikrin yok. Onunla silahsız ve savunmasız olarak karşılaşmak istemezsin herhalde, değil mi?* diye fısıldadı. Eve tereddütlerini bastırdı ve elinde çekiçle odadan dışarı adım attı.

YUVA

Eve sırtını boyasız alçıpana yaslayarak koridorda milim milim ilerledi. Tavandaki lambalar tiz bir sesle vızıldıyor, yumuşak ayak sesleri etrafta dolanıyordu. Eve kulağını sıvalı tavana verip hepsi ağırdan alan, oyalanarak yürüyen birkaç farklı adım tınısı ayırt etti. Çekici daha sıkı kavrayıp bir köşeye kadar süründü ve başını uzatmaya cesaret etti. Karşısında yine dar bir koridor vardı –tanıdıktı ama yenilenmişti– ve sıcak ışığa boğulmuş, halıyla kaplı bir odanın ön kısmına açılıyordu.

Birkaç saniye daha bekleyip kulak kabarttıktan sonra odaya açılan eşiğe kadar ilerledi ve orada durup etrafı inceledi. Burası yalnızca bir gün önce toz içinde gördüğü, zemini tamamen betondan oluşan ve sallanan raflarla çevrili olan garaj büyüklüğündeki odaydı. Şimdi ise tamamen bitmiş bir oyun odasına dönüşmüştü. Bej halı, orman yeşili duvarlar, etrafa serpiştirilmiş spor temalı yer minderleri ve yarım kalmış bir Scrabble oyunu. Uzak köşede, bir langırt masasının üzerinde asılı AC/DC, Black Sabbath ve Slayer plakları vardı. Diğer köşedeki granit bir mini barın arkasındaysa bir Portland Winterhawks forması ve bazı hokey kupaları sergileniyordu.

Üst katta ağır bir şeyin ahşap zeminde sürüklenmesini andıran bir gıcırta duyuldu. Bir kanepesi mi? Ses giderek yükseldi, tizleşti, tizleşti ve... sonunda sessizlik çöktü. Tamam...

Adımlarını dikkatle atan Eve oyun odasını boylu boyunca geçip bir sonraki koridora baktı. Sarı duvarlarda siyah beyaz doğa fotoğrafları asılıydı. Laminant zemin, karanlık bir merdivene doğru uzanıyordu. Eve ses çıkarmamaya gayret ederek basamakların dibine geldi ve tırmanmaya başladı.

Merdiven boşluğunun köşesinden dolaştıktan sonra yavaşladı. Yukarıdaki karanlıkta, kapının hatlarından ince, dikdörtgen bir ışık sızıyordu. Arkasından boğuk ve seçilemeyen konuşmalar, bardak şingirtıları ve kahkahalar süzülüyordu. Bir akşam yemeği daveti mi? Eve tereddüt etti ama...

Charlie'yi bul. Shylo'yu bul. Sonra da buradan siktirip git.

Eve tırmanmaya devam ettikçe o ışık çizgisi gitgide yaklaştı ve havayı antrikot, patates püresi ve et suyu kokusu doldurdu. Çekici elinden bırakmadan kapıyı aralayarak salona baktı ve tabii ki her şey farklıydı.

Burası, 1950'lerin Amerikan rüya evleri gibi döşenmişti. Minimalist mobilyalar. Mavi-yeşil desenli duvar kâğıdı. Maun ahşap zemin. Her şey sevimli ve bunaltıcı derecede nostaljikti. Şöminenin üstündeki düz ekran televizyon olmasa Eve zamanda geriye gitmiş olduğuna inanabilirdi. Gözleri, asılı duran bir saate kaydı: 19:39.

Görüş alanının dışından, mutfaktan tanıdık sesler geliyordu: Paige, Thomas ve çocukları. Eve sessizliğini koruyup gizlenerek bodrumdan çıktı, birkaç adım daha yaklaştı ve kulak kesildi:

“Belki de sadece yürüyüşe çıkmıştır?” diye önerdi genizden gelen bir ses. Newton mıydı?

“Dışarısı buz gibi,” diye cevap verdi Paige’in tiz sesi. Endişelenmekten ziyade sinirlenmiş gibiydi. “Thomas, neden aşağıyı bir daha kontrol etmiyorsun?”

Thomas isteksiz bir iç çekişle cevap verdi. “Nasıl istersen.” Ahşap zeminde bir sandalyenin ayakları gıcırdadı, kısa bir sürtünme sesi. Ağır adımlar mutfaktan salona doğru ilerlemeye

başladı. Eve son anda sessizce antreye kaçtı. Ayakları siyah beyaz karo zeminde yumuşak adımlarla ilerlerken ön kapıya ulaştı, kolu çevirdi ama... hâlâ kilitliydi. Dışarıdan. En yakındaki pencereye yöneldi ve... o da hâlâ parmaklıklıydı...

Thomas onu kolundan yakalayıp kendine çevirdi ve “Nereye gidiyorsun?” diye mırıldandı.

Eve kurtulmaya çalıştı ama Thomas’ın eli onu mengene gibi kavramaya devam etti. Boşta kalan eliyle çekici Eve’in elinden kaptı ve erişemeyeceği bir mesafede tuttu. “Bununla ne yapıyordun sen?” diye sordu dişlerinin arasından. Sesi fısıltıdan hâlliceydi.

Ağır çekim bir şok hâlinde olan Eve konuşmaya çalıştı ama yalnızca hırıltılı bir nefes döküldü ağzından. Kaçma dürtüsü, çekici geri kapma isteği ve...

Bu bir bataklık gibi; ne kadar çok çabalarsan, o kadar kötüleşiyor.

Thomas derin bir iç çekişle Eve’i koridora doğru çekti ve zaten sıkı olan tutuşunu daha da sıkılaştırarak Eve’in kolunun hafiften ağrımasına neden oldu. Thomas arkasına bakıp yalnız olduklarından emin oldu. “Sana ne oluyor bilmiyorum,” dedi, “ama beni dinlemen gerek.” Eve’in gözlerinin içine baktı, yüz ifadesi ciddiydi. “Kendine çekidüzen vermek zorundasın, yoksa kliniği ararım. Anladın mı, Emma?”

Emma mı?

Thomas kesik kesik nefesler alarak ekledi: “Çocuklar... halalarının evin içinde deli gibi dolaşmasını kaldıramazlar.”

Eve, şaşkın gözlerle adamın bakışlarına karşılık verdi. *Emma mı? Halaları mı?* Sonunda konuşabildi. “Ne... N’oluyolan burada?”

Soruya aldırmayan Thomas’ın yüzünde bu kez hüznü bir tebessüm belirdi. “Sen benim kardeşimsin.”

Kardeşi mi?

“Sana yardımcı olabilmek için her şeyi yaparım.” Durdu. “Ama bu, bizimle kalman... Bu senin son şansın, tamam mı? Ailemin güve-” Durdu. “*Güvenliğini*” *mi diyecekti?* Thomas devam etti. “Ailemin huzurunu daha fazla riske atamam. Anladın mı?”

Thomas konuşmaya devam ediyordu ama sözleri arka planda bulanık bir uğultuya dönüşmüştü, *vam, vam, vam*. Her ne söylüyorsa, performansı o kadar inandırıcıydı ki Eve’in aklında anlık bir şüphe kıvılcımı yandı: Acaba gerçekten hayal dünyasında yaşıyor olabilir miydi? Acaba gerçekten onun kardeşi miydi? Adı gerçekten Emma mıydı? Hayır. Sanrılar böyle hissettirmezdi, delilik böyle işlemezdi... değil mi? Adam onunla oynuyordu; bu onun oyunuydu, Alison’ın başına da aynısı gelmişti ama... Hayır, bu daha da mantıksız olurdu ve...

Hiçliğin o korkunç sesi Eve’in kulağına fısıldadı. Ensesinde soğuk nefesini hissedebiliyordu neredeyse: *Belki Alison’ın notu doğrudur, dedi ses. Belki Thomas bu ev inşa edilmeden, ağaçlar dikilmeden önce burada yaşıyordu. Belki gündüz vakti ormandan çıkıp gelmişti. Ve belki, sadece belki, bunu durdurmanın tek yolu...*

Zihnine sızan bu düşüncelerden silkinerek kurtulan Eve dikkatini topladı: *Zamana oyna, kaçmak için doğru ânı yakalayana kadar ayak uydur. Yardımla geri dön. Charlie’yi kurtar. Shylo’yu kurtar. Thomas’ı kışkırtma. Henüz değil.*

İçinde bir yerlerde, hâlâ her şeyin mantıklı bir açıklaması olabileceğine, makul bir kaçış yolu bulabileceğine dair vahşi bir umuda tutunuyordu ama...

“Emma?”

Eve, Thomas’ın bakışlarına karşılık verdi. Thomas ona bir şey sormuştu ama Eve duymamıştı.

Thomas tekrar etti. “Çekiçle ne yapıyordun?” Aleti, Eve’in çalmaya çalıştığı bir şeymiş gibi göstererek uzattı.

Eve bir bahane uydurdu. “Ben... ben sadece birkaç tablo asmak istemiştim...”

“Yemeğin ortasında mı?”

Eve başını onaylar gibi hafifçe salladı. *Ayak uydur yeter...*

Thomas onu şüpheyle süzdü. “İlaçlarını düzenli alıyorsun, değil mi?”

Eve yine başıyla onayladı.

“Peki.” Thomas derin bir nefes alarak Eve’in kolunu bıraktı. “Tamam.” Dalgın bir tavırla çekici kiraz ağacından yapılma bir sehpayı bıraktı ve parmak boğumlarıyla çenesini sıvazladı. Eve, Thomas’ın ona inanmak için kendini zorladığını hissedebiliyordu. Bir kez daha bu performansına ödül verilmesi gerektiğini düşündü.

“Şimdi,” diye devam etti Thomas, “masamıza geri dönmenden memnuniyet duyarız. Çocuklar biraz ürktü ama onlara her şeyin yolunda olduğunu gösterebiliriz. Onlara halalarının bodrumda bir şey aradığını ve dikkatinin dağıldığını söyle, tamam mı?”

Eve yutkundu. “Tamam...”

Thomas uzanıp ellerini nazikçe Eve’in omuzlarına koydu. Eve geri çekilme isteğini bastırıp sahte bir gülümseme takındı. Thomas da gülümsedi. Onu ilk gördüğünde, sadece bir gece önce kapısında belirdiğinde, tamamen bir yabancıken takındığı o karizmatik gülümsemenin aynısıydı yüzündeki. Eve birden adamın yüzündeki ve boynundaki çukur çukur olmuş yara izlerinin yokluğunu fark etti... Alison’ın sözde gümüş uçlu dolmakalemle açtığı izlerin. Ama Eve daha bunu ne anlama geldiğini idrak etme fırsatı bulamadan...

“Seni seviyoruz, Emma.” Thomas’ın sesi korkutucu bir samimiyetle çatallandı. “Sen bu ailenin bir parçasısın. Bazen hiç öyle gelmiyor, biliyorum ama öylesin.” Durup sözlerini sindirmesine izin verdi. “Her ne yaşıyorsan, bunun üstesinden geleceksin,”

diye devam etti. “Daha zorlarını atlattın. Korkutucu, biliyorum. Büyük değişimler hep korkutucudur ama hepimiz yanında olacağız. Paige de dahil...”

Eve’in ağızından yalnızca belli belirsiz bir, “Sağ ol...” döküldü. “Şimdi.” Thomas tekrar gülümsedi. “Hadi yemeğe dönelim.”

BELGE_A07_VEFAT VE BAŞ SAĞLIĞI

Açıklama: *Yale Courier* gazetesinden alınmış, Elijah Faust'un ölüm ilanı transkripsiyonu.

Elijah Faust, 67, bu pazar günü [tarih sansürlendi] tarihinde Yale Hospice'te hayatını kaybetti. [Tarih sansürlendi] tarihinde, Portland'daki St. Vincent Hastanesi'nde doğdu. Gençliğinde, Cedar Lisesi'nin Red Owls hokey takımında merkez pozisyonunda oynadı. [Tarih sansürlendi] eyalet hokey şampiyonasında takımı ikinci sıraya taşıdı. Sahada yaşadığı bir sakatlığın ardından Elijah müziğe olan tutkusuna dört elle sarıldı. Reed College'da müzik teorisi alanında lisans diploması, işletme alanında ise yan dal derecesi aldı. Mezun olduktan sonra Ring of Eyes adlı metal grubunu kurdu, grupta solo gitar çaldı ve geri vokal yaptı. Aynı yıl Yale'de Faust Guitars'ı kurdu. Burada, ileride eşi olacak ve merhum Vera Krauss'la tanıştı. Birlikte Başboş Köpek Zirvesi'nde bir ev satın aldılar ve ailelerini kurdular. Elijah, onu tanıma şansına

erişmiş herkesin içtenlikle özleyeceği sevgi dolu
bir baba ve sadık bir eş olarak hatırlanıyor.

Elijah ardından kızı Alison Faust'u bıraktı.

~*~ .. ~*~ .. ~*~ .. ~*~ .. ~*~ .. ~*~ ..

AİLEVİ SORUNLAR

Thomas, peşinde Eve'le birlikte mutfağa döndü. Ailenin geri kalanı Eve'in yemek masasının etrafına sanki kendi masalarıymış gibi kurulmuştu. Paige, Jenny, Newton ve Kai pazar günlerine has rahat kıyafetler içindeydi. Eve'e, buraya ait olmayan kişiymiş gibi bakıyorlardı.

Thomas mutfağın eşiğinde oyalandı. "Halacığınız antredeydi," dedi arızalı bir arabayı satmaya çalışan galerici gibi hafifçe Eve'in sırtına vurarak. Sandalyeyi çekip oturmasını işaret etti. Eve ise bu saçmalığın ağırlığını sindirmeye çalışarak olduğu yere çakılı kaldı.

"Emma?" diye dürttü Thomas.

Eve dişlerini sıkıp sahte bir gülümseme daha takındı. *Ayak uydur.* Masaya doğru ilerleyip oturdu.

Thomas'ın gözleri çocuklara, oradan tekrar Eve'e kaydı. "Çocuklara ne olduğunu anlatmak ister misin?" dedikten sonra Paige'in yanına oturdu.

"Ben..." Eve masadaki yüzleri süzdü. Tıpkı Thomas gibi herkes rollerini kusursuz oynuyordu. Hem de en küçük ayrıntıya kadar: Jenny kocaman açılmış gözlerini kırpmadan, küçük elleriyle plastik meyve suyu bardağını sımsıkı tutuyordu. Newton göz teması kurmaktan kaçınıyor ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıyordu. Kai korkmaktan çok sabırsızdı ve tırnaklarını tabağına vurarak tiz ve sinir bozucu bir *çın-çın-çın... çın-çın-çın* sesi çıkarıyordu.

Peki Paige? Paige sanki Eve'in ruhunu söküp cehennem ateşine atmak istermiş gibi bakıyordu. *Odaklan, Eve. Ayak uydur.* "Ben... ben sadece birkaç alet arıyordum, tablo asmak için," diye yalan söyledi Eve. Thomas başını tek bir kez öne doğru salladı: Yeterli. Çocuklar da biraz olsun sakinleşerek hafifçe başlarını salladı ama Paige dik dik bakmaya devam ediyordu. Yememişti.

Tam o sırada Shylo umursamaz adımlarla salondan mutfığa doğru ilerledi. Eve'in kalbi hızlandı ama...

Köpek onu görmezden gelerek doğruca Thomas'm yanına gidip oturdu ve koca gözleriyle ona bakarken kuyruğunu sallamaya başladı. "Uslu kız," dedi Thomas, "Shylo'nun kulak arkasını kaşırken. Köpeğin kuyruğu daha da hızlandı. Köpek kafasını kaldırmış, gözlerini Thomas'ın biftek dolu tabağına kilitlemişken Thomas arkasına yaslandı. "Shylo," diye uyardı adam, "yalvarmak yok."

Sahte Shylo başını zorla çevirdi ama gözleri hâlâ Thomas'ın tabağındaydı.

"Yatağına git." Thomas salonu işaret etti. Köpek isteksizce uzaklaşmaya başladı ama... Eve'i fark edince durdu, gerildi ve hafif bir inilti çıkardı.

"Emma iyi, Shylo," diye sakinleştirdi onu Thomas. "Onu tanıyorsun..."

Köpek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak dışarı çıktı.

Thomas, Eve'e döndü. "Bir gün sana da ısınacak."

Eve gözlerini kırpmadan başını onaylar gibi salladı. "Hı-hı..."

Şiddetli bir rüzgâr parmaklıklı pencerelere çarptı ve evin ışıkları titreşti. Thomas başını iki yana sallayarak dışarı baktı. "Bu fırtınalar her yıl kötüleşiyor," dedi. Dilini şaklatarak önüne döndü. "Umarım elektrikler gitmez."

Paige tırtıklı bıçağın sapını kavradı. "Halanız yakında taşınacak, çocuklar," dedi. Bifteğini keserken az pişmiş etin damarlarından kırmızı bir sıvı aktı.

Kai ve Newton ilgisiz mırıltılarla karşılık verdi. Jenny ise başını yana eğmiş, gözlerini Eve'e dikmişti; sanki bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor ama adını koyamıyordu. Sonra gözlerini kısarak, "Şey... Emma Hala?" dedi.

Eve bu oyunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. *AYAK UYDUR*, dedi içindeki o boş ses.

"Evet, Jenny?" dedi Eve.

Jenny burnunu kaşıdı. "Dövmene ne oldu?"

"Affedersin?" Eve'in hayatında hiç dövme yaptırmamıştı. Hatta yaptırmayı aklından bile geçirmemişti; bu kadar... kalıcı bir şey yaptırmak için fazla kararsız biriydi.

Jenny işaret etti. "Bileğindeki dövme," dedi. "Yok olmuş."

Eve kendi bileğine, çıplak tenine baktı.

"Jenny," diye araya girdi Thomas, "halanın hiç dövmesi olmadı..."

Jenny kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

Thomas kıkırdadı. "Sanırım birilerinin kafası karışmış." Kaygısızca yemeğine döndü.

Ama Jenny hâlâ kuşkuyla Eve'in bileğine bakıyordu.

Ağzı hâlâ dolu olan Kai atıldı. "Kafayı yiyorsun, Jennycik. Seni de tımarhaneye kapayacağız, tıpkı--"

"Kai," diye tısladı Paige, "yeter."

Ama Paige çok geç kalmıştı. Jenny'nin gözleri çoktan korkuyla irileşmişti. "Be-ben deli miyim?"

Newton, Eve'in hatırladığından daha özgüvenli bir sesle devreye girerek durumu toparlamaya çalıştı. "Sanırım panayıra gittiğimiz zamanla karıştırdın, Jenny."

Jenny gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Ne?"

Newton başparmağıyla gözlüğünü itti. "Hani hepimiz o silinen dövmelerden yaptırmıştık ya."

"Ha." Jenny başıyla onayladı. Bu onu biraz olsun yatıştırmıştı. Kız yemeğine döndü. Herkes yemeye devam ederken, Eve'in

gözleri, servisinin kenarındaki küçük bir toprak parçasına kilitlendi. Sesler uğultuya dönüştü. Ta ki...

“Emma?” dedi Paige.

Eve başını kaldırıp baktı.

Paige ondan yanıt bekler gibi gözlerini kırptırıyordu. “Taşınma nedenini açıklayacaktın,” diye hatırlattı Paige.

“Ah...” Eve boğazını temizleyip çocuklara döndü. Hepsi sessizce duyacakları cevabı bekliyordu. “Ben... sadece artık kendi ayaklarım üzerinde durma zamanımın geldiğini düşünüyorum. Evden çıkmanın... Doğru olan bu gibi.”

“Eh,” diye lafa girdi Thomas, “seni özleyeceğimize hiç şüphe yok. Ama bence hepimiz şunda hemfikiriz: Değişim tebdil kıyafet gezen bir fırsattır.” Alkış bekler gibi masadakilere baktı. Tepki gelmedi. Thomas yemeğine geri döndü.

Paige, Eve’e bakarak duygusuz bir sesle, “Sonuna kadar arkadayız. Hem zaten çok yol katettin,” dedi ezbere konuşur gibi.

Eve bir kez daha sahte bir gülümseme takınmayı başardı. Cephanesinde bunlardan kaç tane daha kaldığını bilmiyordu. Lanet olsun, bu noktada birileri ona Charlie’nin nerede olduğunu söyleyene, ona bu baş aşağı dönmüş kâbusun en yakın çıkışını gösterene kadar masayı devirmeye, ortalığı dağıtmaya ve bir şeyleri kırmaya o kadar hazırdı ki...

“Ee.” Paige su bardağını aldı ve içindeki buzlar şıngırdadı. “Peki ev arayışı nasıl gidiyor?”

Eve duraksayıp sonra yine yalan söyledi. “İ-iyi gidiyor?”

“Güzel, güzel,” dedi Thomas sanki bu konuyu sürdürmenin lüzumu kalmamış gibi. Sonra kızına dönüp bambaşka bir konu açtı. “Bu hafta okul nasıldı?”

Jenny yemeğini kurcalayarak omuz silkti. “Bi-bilmem.”

“Vay be, bilmiyorsun demek? Bu bir ilk,” diye takıldı Thomas. Jenny süklüm püklüm gülümsedi.

Thomas öne eğilerek, “Bana okulda olan *bir* şey söylemen lazım,” dedi. “Sadece tek bir şey, o kadar.”

Jenny biraz güldü. “Tamam, şey... Cuma günü sınıfta bir köpek vardı.”

“Köpek mi?” dedi Thomas abartılı bir şaşkınlıkla. “Köpeğin okulda ne işi varmış?”

“Şey... şey, o bir rehber köpekti,” diye yanıtladı Jenny mahcubiyetle.

Thomas bir kaşını kaldırdı ve bu kavrama aşına değilmiş gibi davrandı. “Rehber köpek mi?”

“Bu, şey... görme engelli insanların etrafta dolaşmasına yardımcı olan bir köpek.” Jenny gururla gülümsedi.

“Vay canına. Profesyonel bir köpek.”

Jenny başını yana eğdi. “O da ne?” diye sordu.

“Profesyonel mi?”

“Aynen.”

“Yaptığın iş karşılığında para aldığında profesyonel olursun.”

“Ah... Ben...” Jenny başını iki yana salladı. “Ben köpeğin para aldığını sanmıyorum.”

“Eh.” Thomas peçetesiyle ağzını sildi. “Almalı.”

“Ödül maması olur mu?” dedi Jenny içtenlikle.

Thomas kıkırdadı ve gururlu bir baba gibi Eve’e baktı. Gözleri, *Çok tatlı değil mi?* der gibiydi.

Eve bir anlığına olup biten her şeyi unutmuştu. Bu tuhaf, aldatıcı görüntü aslında normal bir aile yemeğiymiş gibi hissetti ama o sırada Paige’in sesi bu serabı dağıttı. “Emma. Şehirdeki arkadaşından ne haber?”

Eve irkilerek âna döndü. “Ne?”

Paige ağzına bir lokma daha biftek attı. “Eski sevgilin Charlotte, Portland’daki o daire hâlâ onun mülkiyetinde mi?”

Tabii ya, Charlie’nin adı burada Charlotte.

Thomas araya girdi. “Paige, bence onlar...”

“Sadece soruyorum,” diye üsteledi Paige masum rolü takınarak. “Belki Charlotte, Emma’ya yardım edebilir... Geçmişlerini düşünürsek.”

Thomas kendini tutmaya çalışarak başını iki yana salladı. “Başka bir şey düşünürüz.”

Paige dikleştı. “Tanrı aşkına, şurada makul bir çözüm bulmaya çalışıyorum.”

Charlotte. Şehirdeki eski sevgilim. Peki.

Thomas bifteğinin üzerine tuz serpti. “Ben... Bu meseleyi şimdi konuşmayalım. Emma bir yer bulamazsa bir şeyler ayarlarız. Ayrıca acele etme.” Eve’e baktı. “Gerekirse bir süre daha kalabilirsin.”

Paige homurdanarak masadan kalktı. Tek kelime etmeden yakındaki dolaba yürüdü ve Eve’in en sevdiği kırmızı şarap şişesini aldı. Bir an inceleyerek oyalandıktan sonra tirbuşonu kaptı. Gözlerini Eve’e dikerek yeniden oturup tirbuşonu şişeye sapladığı sırada acımasız rüzgâr eve yeni bir darbe indirdi. Işıklar titredi, peş peşe gelen küçük kesintiler odanın içinde dalgalar hâlinde yayılıp gitti, ta ki...

Karanlık. Elektrik kesintisi. Oturma odasındaki şöminenin turuncu ışığı olmasa içerisi zifiri karanlık olurdu. Thomas bitkin bir tavırla iç çekti. “Harika... Mumları alayım.” Masadan kalkıp antreye geçti ve basamakları çıktı.

Bu sırada Paige ateşin loş ışığında Eve’e dik dik bakarak tirbuşonu çevirmeye devam ediyordu. Ardından boş bir *pıt* sesiyle mantarı çıkardı. Gözünü Eve’den ayırmadan kadehini ağzına kadar doldurdu. Eve, sarhoş bir Paige fikrinden tiksinererek bir şeyler söylemek üzere tam ağzını açmıştı ki... Paige’in boynunda oval bir madalyonla süslenmiş pirinç bir kolye olduğunu fark etti.

Charlie’nin madalyonu muydu o?

Eve cebine uzandı. Madalyon yoktu. Diğer cebini yokladı. YOKTU. Bakışlarını tekrar Paige’e çevirdi. O, Charlie’nin

madalyonuydu. Başka türlü mümkün değildi. Ardından bir dizi duygu sel gibi içine aktı: Kafa karışıklığı. Acı. Korku. Hiddet. Hiddet şakaklarından başlayıp kollarına, bacaklarına, bütün vücuduna yayıldı. “O-onu nereden buldun?” Kelimeler dudaklarından bir fısıltı gibi döküldü. Eve’in sesi kaynamak üzere olan bir tencere gibi titrekti.

“Ne?” dedi Paige.

“Madalyon.” Eve dişlerini sıktı. “Onu nerede buldun?”

Paige ağır, hissiz hareketlerle göz kırptı. “Ah... antikacıdan.” Madalyonu açıp gösterdi, içi boştu. “İçine ne koyacağıma karar veremedim.” Kapatıp şarabından bir yudum aldı. “Neden sordun ki?”

Eve hiç düşünmeden ayağa fırladı. Masa sallanırken oda sessizliğe gömüldü. Paige şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Korkuyla büyümüş gözlerini Eve’e dikmiş olan çocuklar donup kaldı.

“Emma?” dedi Paige bardağını bırakıp. “Bir sorun mu var?”

Eve bir şey demedi.

“Emma,” dedi Paige, patlamak üzere olan bir bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışıyormuşçasına kelimeleri dikkatle seçerek, “eğer... eğer seni üzecek bir şey söylediysem, niyetim o değildi, ben...” Paige bir şeyler daha gevelemeye devam etti ama Eve artık orada değildi. Akı geçmişti; zihninde anılar canlanmıştı. Zaman geçtikçe daha da çok öne çıkan o tuhaf, küçük anlar. Charlie’nin kahkaha atarken bazen burnundan ses çıkarması ve ardından utanarak daha çok gülmesi. Bir köpeğin kafasını arabadan çıkardığını gördüğünde yüzünün aydınlanması. Uyurken kollarını Eve’in etrafına dolayıp çenesini boynuna dayaması. Tüm bu anılar şimdi yaşanıyor gibi gözünün önündeydi ve derken...

Eve daha ne yaptığını bile anlamadan ilerlemiş ve bir eliyle Paige’i, diğeriyle tirbuşonu kavramıştı. Bir kolunu Paige’in köprücük kemiğinin üzerinden dolayarak geri çekilirken sandalye gürültüyle devrildi.

Zaman durma noktasına kadar yavaşlamıştı. Eve tirbuşonu Paige'in boğazına dayamıştı. Çocuklar çığlık attı. Şömine çıtırdıyordu. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Ama Paige sessizdi. Eve içeri girdiğinden beri ilk kez söyleyecek tek bir kelimesi bile yoktu. Sadece hızlı, korku dolu nefesler alıyordu.

"Hey, dur..." Yüzünde afallamış bir şok ifadesi bulunan ve elleri karşısındakini yatıştırmak ister gibi havaya kaldırmış olan Thomas mutfağa daldı.

Eve, Paige'i çevirip yüzünü ona döndürdü. "Olduğun yerde kal." Eve ne yapacağını kendi de bilmiyordu ama...

"İyiyiz," dedi Thomas ve temkinli adımlarla yavaşladı. "Her şey yolunda..."

Tirbuşonu hâlâ Paige'in boynuna dayalı tutan Eve, "Charlie nerede?" diye sordu tıslarcasına.

"Çocuklar," dedi Thomas sesini alçaltarak, "odalarınıza gidin. Kapıları kilitleyin."

Ama felç olmuş gibi duran çocukları tepki vermedi. Kocaman açılmış gözlerle, annelerini rehin alan Eve'e dehşetle bakıyorlardı.

"HEMEN," diye gürledi Thomas. Çocuklar birden sandalyelerinden fırlayıp salona koştu. Ayak sesleri üst kata doğru uzaklaştı ve kapılar birer birer çarpılarak kapandı. Thomas sesini sabit tutmaya çalışarak küçük bir adım daha attı. "Emma, acaba..."

"Benim adım EVE."

"N-ne?"

"Benim LANET adım EVE."

"Tamam, tamam, Eve..." Thomas'ın gözleri hâlâ Paige'in boynunu tehdit eden tirbuşona kaydı. Paige inledi. Thomas tekrar Eve'e baktı. "Sadece... Onu bırak, konuşabiliriz..."

"Charlie'ye ne HALT oldu?"

"Cha-Charlotte'a mı?"

“CHARLIE.”

Thomas kaçmış bir aslanı sakinleştirmeye çalışan bakıcı gibi ellerini havada salladı. “Sen ve Charlotte birkaç yıl önce ayrıldınız. Sen... Lütfen Paige’i...”

“Kapa LAN çeneni,” diye tısladı hâlâ ne yapacağını bilmeyen Eve. “Sadece, sadece bana neler olduğunu söyle, yoksa...”

“Emma, bu...”

“T-Thomas.” Paige’in sesi titriyordu ve korkudan kilitlenip kalmıştı. “Lütfen...”

Thomas karısının korku dolu bakışına karşılık verdi. “Emma hiçbir şey yapmayacak,” dedi ısrarla. “Emma, beni dinle... Charlotte, Charlie, o iyi, istersen hemen şimdi onu arayabiliriz, seninle konuşabilir ve...” Telefonunu çıkarmaya davrandı ama...

“Bırak onu,” diye çıkıştı Eve. Yumuşak hücreler, deli gömlekleri canlandı gözünde. Thomas akıl hastanesini arayacaktı. “Bırak dedim, HEMEN.”

Thomas ona aldırmadan numara çevirmeye başladı ve...

“BIRAK ŞUNU.”

Thomas elinde kor tutuyormuş gibi telefonu bıraktı. Cihaz takırdayarak parkeye düştü. “Emma,” dedi, “bu sen değilsin. İlaçlar. Dozlarını atladığını biliyorum. Şu an olan şey bu... Zihnin yoksunluk içinde, anılarınınla oyun oynuyor ve...”

“THOMAS.” Eve öyle bir bağırdı ki masadaki çatal bıçak titredi. Sonra sesini alçalttı. “Thomas. Beni dinlemeni istiyorum. Dikkatle dinle. Bana Charlie’nin, benim Charlie’nin nerede olduğunu söylemezsen, gerçekten, GERÇEKTEN kötü bir şey olacak.”

Tirbuşon boynuna biraz daha bastırılırken Paige irkildi. “T-Thomas,” dedi kekeler gibi, korkudan titreyerek. “Sadece söyle, bir şeyler söyle.”

Thomas güçlkle, “Şey, Charlie şehre geri taşındı, o şimdi şöyle...” diye başladı.

O sırada Sahte Shylo sırtını kabartıp kuyruğunu dikerek içeri dalıp hırladı. Ardından öyle bir havladı ki sesi silah gibi patladı. Thomas bunu umursamadan Eve'e doğru bir adım daha atarak başka bir yaklaşım denedi. "Emma, beni dinle," dedi. "Kendini toparlaman lazım. Duyularına odaklan. Odaklan..."

Görme: Paige'in sarı saçları. Thomas'ın korku dolu yüzü. Şöminenin titrek ışığı.

Duyma: "Shylo"nun havlaması. Panikle alınan nefesler. Uğuldayan rüzgâr.

Koku: Kırmızı şarap. Çiçeksi parfüm.

Dokunma: Tirbuşonun soğuk sapı ve...

Eve'in sağ uyluğuna keskin bir acı saplandı. Vücudu spazmla kasıldı ve geriye sendeleyerek Paige'i bıraktı. Aşağı baktığında...

Paige bifttek bıçağını tam uyluğuna saplamıştı. Bıçak hâlâ oradaydı; etrafını sıcak, kırmızı bir leke sarıyordu. Keskin acı, donuk ve zonklayan bir ağrıya dönüştü.

Köpek havlamayı keserek odadan kaçtı.

Her şey sessizleşti ve zamandan azade bir boşluğa dönüştü. Eve kafasını kaldırdı. Paige'in duruşu bir garipti, sanki her an devrilecek bir bowling labutuna benziyordu. *Ne oldu?* Eve durumu o zaman fark etti: Tirbuşon yoktu; elleri boştu. Paige yavaşça, kütük gibi öne doğru devrildi ve yere çarptığı anda boğuk bir GÜM sesi yankılandı. Kadın boğulur gibi hırıltılar çıkarıyordu.

Ne olduğunu anlamaya çalışan Eve'in gözleri etrafta dolaştı ve sonunda gördü...

Tirbuşon... Paige'in boğazına saplanmıştı.

Eve başını iki yana salladı. *Ben... Ben böyle olsun iste-*

Paige'in boynundan aşağı koyu renkli, ince bir kan çizgisi akıyordu. Parkeye bulaşarak şöminenin ışığını çarpık bir açıyla yansıtan bir kan gölü oluştu. Paige'in ağzı yavaşça açılıp

kapanıyordu. Karada çırpınan bir balık gibiydi. Konuşmaya çalışır gibi. Nefes almaya.

“Ben...” Thomas inanamıyormuş gibi bir fısıltı koyverdi. “Paige?” Trans hâinden sıyrılıp yere çöktü ve karısının üstüne kapandı. Boynunu tutarak kanamayı durdurmaya çalıştı. “Paige.” Sesi çatallandı. Ellerini yaraya bastırırken karısının gözlerinin içine bakıyordu ama Paige bakışlarına karşılık vermiyordu. Boş bakışları sadece iki yana kayıyordu; sol, sağ, sol, sağ, sol. Umutsuzluğu gitgide artan Thomas elini daha sert bastırdı ama kırmızı kan parmaklarının arasından sızmaya devam etti.

Hâlâ uyluğuna saplı bir bıçak bulunan Eve geriye doğru sendeledi. Baş dönmesi ve bacağındaki zonklamayla mutfaktan çıkıp koridora yöneldi. *Bu gerçek değil*, dedi kendi kendine. *Paige gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil.* Ama gerçek gibi geliyordu; hayatında hissettiği her şeyden daha gerçek. Hafızasındaki tüm anılar, iyi ya da kötü fark etmezdi, hepsi boğucu bir şimdide eriyip gidiyordu.

Odaklan.

Eve karanlık koridorda sürüklenirken düşünmeden bıçağı bacağından çekip attı. İçinden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi ama umursamadı. Tamamen adrenalinin güdümünde hareket ederek kiraz ağacından yapılmış sehpaye doğru ilerledi ve Thomas’ın oraya bıraktığı çekici eline aldı. Son bir kez arkasına baktı ve hâlâ Paige’in üzerine kapanmış durumda olan Thomas’ı gördü. Bir eli yaraya bastırırken diğeriyle telefonu kulağına dayamıştı. “E-evet,” dedi, “yaralandı, ben, kanaması var. Ne? Bilmiyorum, 3710 Heritage Yolu, evet, ben...”

3710 mu?

Eve daha fazla vakit kaybetmeden ön kapıya koşarak kolu denedi ama hâlâ dışarıdan kilitliydi. Çekicin kancalı ucunu çerçeveye dayayıp asıldı. Ahşap çatırdayıp gerildi. Eve kanırtıp

çekmeye devam etti ama kapı kıpırdamadı. Durum umutsuz görünüyordu, sanki...

Thomas bir *çığlık attı*. Hayvani bir *çığlık*. İçinde tarif edilemez bir keder vardı. Öfke. Eve bunun ne anlama geldiğini biliyordu:

Paige ölmüştü.

“Hayır... hayır... HAYIR...” Thomas’ın sesi garip, boğuk bir iniltiye dönüştü. Yumruğunu yere öyle sert vurdu ki parke gürültüyle çatladı. Bir kez daha *çığlık* ve vurma sesleri geldi. Thomas bir şeyleri parçalıyor, mutfakı altüst ediyordu. Öfke doluydu.

Eve birkaç kez daha sertçe asıldı ama kapı bana mısın demedi. “EMMA,” diye gürledi sesi öldürme arzusuyla dolu olan Thomas. Siktir et kapıyı. Eve çekici kaptığı gibi üst kata fırladı. Thomas antreye fırlarken onu merdivenin tepesinde görüp peşine düştü. Eve duvardan destek alarak kendini koridor boyunca sürükledi. Peşinden merdivende yankılanan ayak sesleri, hızlanan bir savaş tamtamu gibiydi.

Eve karşısına çıkan ilk kapıyı denedi. Kilitliydi. Sonrakini denedi. Kilitli. Gözleri koridorun sonuna kaydı: Alison’ın odası. Nedense ışığı açıktı. Tereddüt etmeden içeri daldı ve kapıyı hızla kapadı. Sırtını kapıya yaslayarak etrafa bakınıp saklanacak bir yer ararken...

Alison. Odanın köşesinde sikiliyordu; ayaklarının dibinde parlak bir gaz lambası duruyordu. Üzerinde kan lekeli bir gecelik vardı. Başı öne düşmüştü ve sol elinde yeşil bir dolma kalem tutuyordu. Titriyordu. Hıçkırıyordu. “Ben bilmiyordum... Bilmiyordum.... Özür dilerim...Özür dile-”

Kapı bir anda ardına kadar açıldı ve Thomas koca bir yük treni gibi Eve’e çarptı. Geniş kolunu boğazına bastırıp nefes borusunu ezerken onu parmaklıklılı pencereye yasladı. Hiç konuşmadan, öfkeye teslim olmuş hâlde Eve’in gözlerinin içine bakıyordu.

Eve nefes almak için çırpınırken köşeye baktı: Boştu. Alison gitmişti. Hiç orada olmuş muydu ki? Eve'in bulanık görüşü tekrar Thomas'a kaydı...

"Sana GÜVENDİK," diye hırladı Thomas ve soğuk tükürüğü Eve'in yüzüne saçıldı. Boşta kalan eliyle Eve'i saçından yakalayıp başını geriye çekti ve parmaklıklara çarptı. "Seni EVİMİZE kabul ETTİK." Başını bir kez daha, bu sefer daha sert vurdu. Zonklayan bir ağrı. Tekrar. Tekrar. Her vuruş bir öncekinden daha sertti. Görüşü kararıyordu. Kalbi tekliyordu. Buraya kaddı. Eve ölecekti. Buraya...

Mücadele. Et.

Eve son bir güç patlamasıyla Thomas'ın karnına dizini geçirdi. Nefesi kesilen Thomas dizlerinin üstüne çöktü.

Eve dengesini toparladı ve etrafının yarı yarıya farkında olarak derin bir nefes aldı...

Thomas yukarı bakıp tekrar saldırmaya hazırlanırken...

Eve çekici, kancalı ucu öne bakacak şekilde adamın yüzüne savurdu. Çekiç korkunç bir ÇATIRTIYLA Thomas'ın çenesine saplandı.

Hâlâ dizlerinin üstünde duran Thomas şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu; çekiç hâlâ yüzüne saplıydı, sapı hâlâ Eve'in elindeydi. Thomas onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. Açıkçası Eve de beklememişti. Tuhaf, sessiz bir an boyunca gözleri birbirine kenetlendi ve sonra... Eve ayağını Thomas'ın göğsüne bastırdı ve çekici iki eliyle tutup var gücüyle çekti. Thomas'ın yanağı korkunç, ıslak bir sesle yırtıldı. Kusursuz dişleri parçalanarak kanlı parçalar hâlinde yere saçıldı. Thomas yana devrildi. Kan, çenesinden boynuna akarken yanağının yırtık parçası sallanıyordu. Korkunçtu. Ama...

Eve'in işi henüz bitmemişi. Çekici yavaşça kaldırdı, kasıldı ve...

Thomas hıçkırmaya başladı. Dudaklarından dökülen acınası, titrek iniltiler odayı zehirli bir bulut gibi dolduruyordu.

Elleri yüzünü bir araya getirmeye çalışıyormuşçasına yüzündeydi. Parmaklarının arasından kan fışkırıyor, kolundan yol yol akıyordu. İniltisi giderek daha telaşlı, daha çaresiz bir hâl aldı. Ağzından kanlı salyalar dökülürken anlaşılmasız mırıltılar çıkardı. “Lütfen, lütfen yapma... Emma, lütfen...”

Eve bütün bu süre boyunca çekici havaya kaldırmış hâlde öylece dikiliyordu. Kendini işi bitirmeye hazırlıyordu –*Kaçmanın tek yolu bu, değil mi?*– ama tereddüt etti. Bütün korkusuna, kararlılığına rağmen yapamadı... Paige bir kazaydı. Eve katil değildi. Ayaklarının dibinde kıvranan, canını kurtarmak için yalvaran adam kadim canavarın teki değil, sadece bir insandı. Korkmuş, kırılğan, etten kemikten bir insan. Eve kolunu indirdi ve kanlı çekiç donuk bir tıkırtıyla yere düştü.

Çık git buradan.

Sendeleyerek koridora çıktı ve sanki bu çürük engel içerideki dehşeti tutabilirmiş gibi kapıyı kapamaya başladı. Ama tam o anda...

Thomas’ın gözleri yuvalarından fırladı. “Nereye gidiyorsun, Eve?” Ağzı çarpık, paramparça bir sırtışı dönuştü.

Eve kapıyı kapatıp tuttu. *Ne SİKİME bana böyle seslendi ki?*

Korkunç bir sessizlik. Yalnızca gaz lambasının boğuk tıslaması.

Odaklan. Çık git buradan. Eve’in zihni telaşla çalışıyordu. Kapıdan birkaç adım uzaklaştı ve...

Çatı katı. Kare pencere. Belki, sadece belki. Çatıya çık, aşağı inmenin bir yolunu bul. Topuklarının üzerine hızla dönüp koridorda ilerledi ve çatı katı merdivenini çekip tırmandı. Her adımda yaralı bacağındaki acı pençelerini tenine geçiriyordu sanki. Alison’ın kapısı hâlâ kapalıydı. İçeriden çıt çıkmıyordu. *Thomas bayıldı mı?*

Eve kendini yukarı çekerek dar geçitten ilerledi. Çatı katının büyük ölçüde boş olduğunu hayal meyal fark etti, az miktardaki eşya da kenarlara çekilmişti. *Devam et. Acıyı görmezden*

gel. Hafif sersemlemiş bir hâlde köşe odaya ulaştı ve şükürler olsun ki pencerede parmaklık olmadığını gördü. Mandalını açıp kendini yukarı çekerek dışarı çıkmaya çalıştı. Daracık bir geçiş. Soğuk kış havası. Karla kaplı kiremitler. Dönüp çıkmaya çalışıyordu ki...

Bir el onu bileğinden yakalayıp içeri çekti. Bedeni kıymıklı zeminde sürüklenirken çenesi öndeydi. Döndüğünde, ay ışığının Thomas'ın yırtılmış yüzünde parladığını gördü. Thomas, Eve'in üstüne atlayarak güçlü ellerini boğazına kenetleyip sıkmaya başladı.

"Evelyn PATRICIA Palmer," diye gürledi deli bir havari gibi. Kanlı salyalar Eve'in yüzüne sıçradı. "Sana CAN verdik." Eve uzanıp adamın bileklerini tutarak onu geri itmeye çalıştı ama gücü yetmiyordu. Thomas daha da sıkı. Eve'in boğazında patlayacak gibi bir yumru oluştu.

"GÜN ışığı DOĞDUĞUNDA biz buradaydık."

Eve nefes alamıyordu. Gözleri yine kararıyordu. Kenarlarından gölgeler tırmanıyordu. Her şey hiçliğe dönüşüyordu.

Thomas sesini alçaltıp tıslayarak fısıldadı. "Ormanı biz ettik."

Eve tam o sırada gözünün ucuyla metalik bir parıltı yakaladı. Kafasını çevirdi: Evrensel lastik zincirleri. Uzandı, parmak uçlarını soğuk metale doladı ve...

"TEMELLERİ biz İNŞA ETTİK..."

Eve elini savurdu. Zincir Thomas'ın şakak kemiğine çarpınca adamın başı yana savruldu. Duvara ve zemine bir kan perdesi fişkırdı.

Thomas ağır ağır tekrar ona döndü ve... bakışları artık boştu. Donuktu. Kırılmış şakağından akan kan, seğirmekte olan gözüne indi, oradan da Eve'in yanağına damladı.

Tutuşu gevşedi. "Biz... biz inşa ettik... Gün ışığı..." Sesi dağlararak kopuk mırıltılara dönüştü.

Eve zincirleri elinden bırakmadan onu itip ayağa kalktı. Thomas da aynı şeyi yapmaya çalıştı ama uzuvlarına söz geçiremiyordu. Tekrar dizlerinin üzerine düştü ve yarı baygın hâlde Eve'e baktı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece anlaşılmasız sözler döküldü: "Biz, ev, ben yapmadım, labirent." Ayağa kalkma çabalarını sürdürdü ama her defasında tekrar yere yığıldı.

Eve etrafından dolanarak arkasına geçti. Güçlkle nefes alırken, "Charlie... nerede..." diye sordu.

Ama Thomas yine anlamsız mırıltılarla karşılık verdi: "Ben, biz, istemedim, benim adım değil..."

Yeter. Eve derin bir nefes aldı ve verirken zincirleri adamın boynuna doladı. Geriye doğru çekti. Thomas ellerini kaldırarak zincirleri boğazından sökmeye çalıştı. Nafile. Eve dizini adamın sırtına bastırarak zinciri daha sıkı çekti. Adam nefes almak için çabalıyordu. Boğuluyordu. Hırıltılar çıkarıyordu. Eve zinciri daha da sert çekti. Thomas kan tükürdü. Mücadelesi her geçen saniye biraz daha zayıflıyordu, ta ki...

"BIRAK ONU!"

Eve başını kaldırıp baktı.

Kapıda silahını ona doğrulturken elleri titreyen genç bir polis memuru duruyordu. Arkasında daha önce Eve'in arabasını durduran uzun boylu ve iri yapılı diğer polis belirdi. "DERHAL," diye buyurdu silahının emniyetini açarak.

Zincirler Eve'in elinden kaydı ve takırdayarak yere düştü. Thomas hırıltılar çıkararak öne devrildi. Eve daha ellerini kaldıramadan yere yatırıldı. Yüzüstü yatırılırken kıymıklar derisini kâğıt kesiği gibi yarıdı. Bileklerine soğuk kelepçeler takıldı. Polisler onu ayağa kaldırdı. Eve tek kelime etmedi; polisler onu çatı katından indirirken bomboş bakışlarını karşıya dikmişti. Kan kaybı ve yorgunluktan çevresine dair algıları körelmişti.

Üst kattaki koridordan sürüklenirken iki sağlık görevlisi koşarak yanlarından geçti. Polisler Eve'i bir köşeye doğru itti.

Görüşü gitgide bulanıklaşırken hafif aralık duran bir kapı gördü; kapının ardından Jenny dışarı bakıyordu. Yeşil gözleri derin bir korkuyla doluydu.

Polisler kızı fark etmeden Eve'i merdivenden aşağı, antreye götürdü. Tepede geyik boynuzundan avize asılıydı ve büyük bir vitray pencereyle çevrelenmişti. Onu ön kapıdan verandaya çıkardılar.

Fırtına yeniden dinmişti. Kar çoktan erimeye başlamıştı bile. Uzak dağların üzerinden solgun bir güneş yükseliyordu; gökyüzü yarısı gece, yarısı gündüz olacak şekilde ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Her yerde bir hareketlilik vardı. Polis arabaları. Bir ambulans. Kırağı tutmuş çimlerin ve çevredeki ağaçların üzerinde dans eden kırmızı ve mavi ışıklar. Bir grup komşu garaj yolunda toplanmıştı ki Heather ile sözde ölmüş kocası Michael da aralarındaydı. Polisler onlara bağıyor, geride durmalarını, telefonlarını indirmelerini söylüyordu. Eve'in bakışları kalabalığı taradı; Charlie'sini, Shylo'sunu arıyordu ama ikisi de ortada yoktu.

Polisler onu bahçeden geçirirken ormanın kenarında duran birini gördü: Alison. Hâlâ kirli beyaz hastane önlüğü içindeydi ama bunun dışında değişmişti. Bir zamanlar iskelet gibi olan yüzü şimdi canlı, diri ve... pişman mıydı?

Alison yanıp sönen ışıklardan, kargaşadan, evden uzaklaşarak ormanın içine çekildi. Eve nihayet durumun ağırlığını idrak etti. Kelimeler panik içinde, kekeleyerek döküldü ağzından. "Orada bir kadın var, o, orada, tam orada." Eliyle işaret etti. "Thomas, o değil, ben, ben istemedim, ben..."

Memurlar onu duygusuzca polis minibüsünün arkasına itti ve kapıyı üzerine hoyratça kapadı.

Karanlık.

BELGE_E16_KATLIAM

Açıklama: Uzun süre önce yayından kalkmış belgesel dizisi *Amerika'nın En Kanlı Suçları*'nın yayımlanmamış bir bölümüne ait prodüksiyon öncesi notlardan alıntı.

Yönetmenin Yapımcıya Notu: Bu yalnızca o orijinal Emma Faust sorgu görüntülerini bölüme en iyi nasıl ekleyebileceğimize dair kaba bir taslak. Hâlâ yayın izni bekliyorum (Marvin bana her şeyin tamam olduğunu söylemişti, kusura bakma). Her neyse, şimdilik elimden geldiğince betimlemeye çalıştım. Aile fotoğrafıyla açılış yapacağız ve "bu herkesin başına gelebilir" fikrini iyice vurgulayacağız. Anlatıcı şöyle bir şey söyleyecek:

ANLATICI

Her şey bir iyilikle başladı. Şefkatli bir kardeş, yuvadan kopmuş kız kardeşini evinde, çatısı altında ağırılıyordu. Keşke ailesine yaşatacağı dehşeti önceden bilseydi.

Not: Buradan sonra olay yeri stok görüntülerini ekleyeceğiz. Sarı bant, yanıp sönen sirenler, toplanan kalabalık. Kanlı çekiç, tirbuşon, yerdeki dişler gibi yakın planlar. Sonra KESME İLE GEÇİŞ:

Bölüm Adı:

Faust Ailesi Katliamı

"Akıl Hastalığı mı, İntikam mı yoksa Paranormal mi?"

Bunu birkaç saniye ekranda tutup karartacağız yapacağız ve...

Orijinal sorgu odası görüntüsü girer: (Dediğim gibi, Marvin izin işini halledene kadar yalnızca metinle betimleyebilirim, kusura bakma.)

İki ayrı sabit güvenlik kamerasından çekilmiş görüntüyle açılır; beyaz duvarlı sorgu odasının sabit bir karesi. Emma Faust yalnız oturmaktadır. Uykusuz, donuk bakışlı.

ANLATICI

(Durdurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Burası Portland Polis Teşkilatı Kuzey Karakolu'nun beş numaralı sorgu odası. Emma Faust ya bir oyun oynuyor ya da gerçekten bambaşka biri olduğuna inanıyor. Bileğinde kelepçelerle bekliyor.

Kısa süre önce Providence Portland Tıp Merkezi'nin psikiyatrik yoğun bakım ünitesinden (PYBÜ) buraya nakledildi. Orada, merhum Paige Victoria Faust'un kendini savunma amacıyla sağ uyluğuna sapladığı bıçak yarası için tedavi görmüştü.

Ünlü Faust Ailesi Katliamı olayının üzerinden dört hafta geçti. Emma Faust yargılamayı beklerken hâlâ

gerçek adının, tüm kayıtlar ve tanık beyanlarına göre hiç var olmayan Evelyn Patricia Palmer olduğunu iddia ediyor.

Yönetmen Notu: Anlatıcı metni şimdilik kaba hâliyle. Lucy'ye üzerinden geçirteceğim.

Kayıt: Görüntü on dakika otuz yedi saniye ileri sarılır. Emma neredeyse hiç hareket etmez; sandalyeye yığılmış gibi, karşısındaki duvara boş gözlerle bakar, ta ki...

Arkasındaki kapı bir tıkırtıyla açılır, görüntü gerçek zamana döner ve içeri Portland karakolunun baş dedektifi Memur Kelly Kieran girer. Tıraşlanmış bir kafa, atletik yapı. Emma'nın karşısına oturur.

ANLATICI

(Durdurulmuş görüntü üzerinde)

Yirmi yılı aşkın tecrübesi ve yüzlerce başarılı sorgusuyla Kieran, hem masa başında hem de dışarıda durmak bilmeyen bir güç. Emma Faust vakasında polislerin elinde zaten kesin bir mahkûmiyet için yeterli delil var. Ancak Emma, avukatının tüm itirazlarına rağmen, olaydan bir ay sonra bu bire bir görüşmeyi kabul etti.

Kieran da adaletin amansız bir savunucusu olarak, daha fazla delil toplama fırsatını asla geri çevirmez. Ayrıca bu noktada Emma'nın avukatlarının delilik savunması yapmaya yöneleceği neredeyse kesin. Ancak jüri hâlâ kararını vermiş değil.

Kayıt: Kieran kâğıtları karıştırır, Emma'ya bakar.

KIERAN

Sessiz kalma hakkın olduğunu, bugün söyleyeceğin her şeyin mahkemede aleyhine kullanılabileceğini biliyorsun, değil mi?

EMMA

Evet, zaten feragatnameyi imzaladım.

Kayıt: Kieran tekrar kâğıtlarına bakar, kendi kendine başını öne arkaya sallar. Tekrar Emma'ya bakar.

KIERAN

Adamlarımdan biri sana bir şey getirsin mi? Su? Pepsi?

Kayıt: Emma cevap vermez. Masaya bakıyordur. Kopuk, dalgın?

KIERAN

Yoksa Coca-Cola'cı mısın? Emma?

EMMA

(başını kaldırır)

Eve. Benim adım Eve.

Kayıt: Kieran sandalyesinde kıpırdanır ve bir sonraki sözlerini tartar.

ANLATICI

(Durdurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Burada Kieran bilinçli bir karar verir: Emma'nın sanrısına uyum sağlamak. Kieran kayıtlara göre

bu âna dek Emma'nın karmaşık bir yalan uydurarak delilik savunması yapmaya çalıştığına inanıyordu; deneyimsiz suçluların klasik hamlesi. Ancak bilmedikleri şudur ki suçlu psikiyatri servisleri çoğu zaman gerçek hapisanelerden çok daha beterdir.

KIERAN

Peki bugün seni buraya getiren nedir, Eve?

EMMA

Evde kanıt var. Hikâyemin doğruluğunu ispatlıyor.

Kayıt: Kieran hayal kırıklığıyla geriye yaslanır. Bunu daha önce de duymuştur.

KIERAN

Evet, avukatın bunu bize iletti.

EMMA

Ee?

KIERAN

(sabırsızlanarak)

Birkaç gün önce çok pahalı bir kriminal inceleme ekibini gönderdik. Bodrumu didik didik ettiler ama hiçbir şey bulamadılar.

Kayıt: Emma alaycı bir tavırla güler ve öne eğilir. Ellerinin arkadan kelepçeli olması sebebiyle duvara omzunu yaslayarak dengede durur.

EMMA

Ama . . . bodrumdaki geçide de birini gönderdiler,
değil mi?

KIERAN

Şey . . . (notlarına bakar) bodrumun güney
tarafındaki hastane labirenti mi? Hayır. Küçük bir
niş buldular. Eski bir portmanto ve birkaç boş resim
çerçevesi. Ne tablo vardı ne fotoğraf. Ne de . . .
oyuncak maymun.

EMMA

Hayır, bu... yanlış yere bakmışlar, yeşil bir kapı
var v-

KIERAN

Yeşil kapı falan yok, Emma.

EMMA

Eve.

KIERAN

Orası sadece beton bir girinti.

EMMA

Belki duvarda gizli bir geçit vardır.

Bir şey olmalı, ben...

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Kieran'ın hayal kırıklığı daha da artıyordu. Bir
ilerleme, bir itiraf, işe yarar bir şey bekliyordu.

KIERAN

Pekâlâ, biz... bunun üzerinden zaten geçtik. Bana söyleyecek gerçek bir şeyin var mı, yoksa daha fazla hayalet hikâyesi mi anlatmak istiyorsun?

EMMA

Kulübedeki adamın yüzünde bir yara izi var, tıpkı... Orada bir harita var, evin planları, Yale...

KIERAN

Kulübeyi bulduk. Yıllar önce kül olmuştu. Bak, şu an elimde dört başka dosya var, o yüzden eğer...

EMMA

Lütfen, bana inanmak zorundasın, ben deli değilim, ben...

(Ağlamaya başlar)

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Savcılık başlangıçta Emma'nın o geceki korkunç eylemlerini açıklayacak bir motivasyon bulmakta zorlanmıştı. Bu eksik parça, akıl sağlığı savunmasının eline koz verebilirdi.

Ancak kısa süre içinde basit bir gerçek ortaya çıktı: Emma o meşhur akşam yemeğinden önce evden çıkarılmak üzereydi. Yaklaşık üç yıldır erkek kardeşinin ailesiyle yaşıyordu. (Bu düzen, uzun süreli partneri Charlotte Bastion'la yaşadığı çalkantılı ayrılık sonrası başlamıştı.) Kritik olan nokta şu ki Emma'nın

Paige'e saldırdığı gece, Thomas Faust ona evden en geç bir ay içinde ayrılması gerektiğini söylemişti. Savcılık, bunun bardağı taşıran son damla olduğunu ileri sürecekti. Bay ve Bayan Faust, onu başını sokacağı tek yeri elinden almakla tehdit etmişti, o da onlara "korkunç bir karşılık" vermişti. Yaptıklarının ağırlığı üzerine çökünce de Emma alternatif gerçeklikler, bitmeyen labirentler, kadim kötülükler ve doppelgängerler hakkında kapsamlı ve tuhaf bir hikâye uydurmuştu. Bu onun delilik hamlesiydi. Ama mahkemede kartların nasıl dağıtılacağı hâlâ belirsizdi.

(NOT: Devin, Emma'nın hikâyesinin en inanılmaz kısmının, iki milenyum kuşağı insanın mülk sahibi olabildiğini iddia etmesi olduğunu belirten bir şaka ekleyebileceğimizi önerdi. Dev, bu tür şeylerin genç nesilde sağlam bir karşılık bulduğunu düşünüyor. Ben emin değilim. Bana kalırsa ton olarak doğru değil.)

Memur Kieran, bu noktada baskıyı çok az da olsa artırmaya karar verdi. Emma'nın kendini toparlamasını bekledi, ardından hamlesini yaptı:

KIERAN

Bak, neler yaşadığını anlıyorum. Thomas seni kapının önüne koyacaktı. Seni yanına aldı, sonra da çöpe atar gibi...

EMMA

O beni yanına almadı. Ben... Daha önce de söyledim, ben, partnerimle ben o evi aldık, daha iki ay bile olmadı, o...

KIERAN

(kâğıtlara bakarak)

Charlotte Bastion, değil mi? Dün nihayet
ona ulaştık. Nereden baksan birkaç yıldır
konuşmadığınızı söyledi...

EMMA

(gitgide çılgınlaşarak)

Hayır, o değil. O benim Charlie'm değil, ben...
ben...

KIERAN

Charlie?

EMMA

Benim Charlie'min bir dövmesi var.
İşaretparmağı eklemesinde siyah bir üçgen.
A-annem ve babam, Richard ve Lannette
Palmer, New York'ta yaşıyorlar. Onlara
ulaşabildiniz mi?

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Sorgunun bu noktasında deneyimli
Memur Kieran bile onun samimiyetinden
etkilenmiş gibi görünüyordu. Yüzünde
şüphenin izleri, hatta belki Emma'ya
karşı bir sempati parıltısı vardı. Buna
rağmen savcılığın en ağır suçlamaları
yöneltilmesini tavsiye etmeye devam etti.

KIERAN

(notlarına tekrar bakarak)

Richard ve Lannette Palmer, Rochester.

Dedektiflerimden biri onlara ulaştı. (sayfaları çevirir, durur, okur, başını kaldırır) Çocukları yok, seni tanımıyorlar.

EMMA

(başını iki yana sallayarak)

Hayır, hayır, yanlış kişilere gitmişsiniz. O isimde başka insanlar da var... orada...

KIERAN

(notlarını karıştırarak)

Richard ve Lanette Palmer, 382 Pinehurst Caddesi?

Kayıt: Kieran yaşlı bir çiftin fotoğrafını kaldırır. Emma'nın tepkisinden, onları tanıdığı ya da en azından tanıyormuş gibi çok ikna edici bir şekilde davrandığı anlaşılır.

KIERAN

(fotoğrafı masaya koyarak)

Onlar seni tanımıyor.

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Çocuksuz Bay ve Bayan Palmer, daha sonra [sansürlendi] olarak bilinen, marjinal ama adanmış bir grubun yoğun tacizine maruz kalacaktı.

Bu grup, Emma Faust'un sanrılarının gerçek olaylardan kaynaklandığına inanan çevrimiçi komplo teorisyenlerinden oluşuyordu. Televizyonda yayımlanan dava sonrası bir miktar anaakım ilgi toplasalar da tekrar unutulmaya yüz tuttular.

Kayıt: Emma söyleyecek söz bulamaz.

KIERAN

Emma, bana Thomas ve Paige'in seni evden çıkarmak istemesinin nedenini söyleyebilir misin?

Kayıt: Emma'nın gözleri sağa sola gidip gelir, sonra Kieran'a kilitlenir. Yaklaşık iki dakika boyunca bir kez bile gözünü kırpmaz.

EMMA

Bilmiyorum...

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Bu noktada, normalde soğukkanlı olan Memur Kieran'ın, şüphelinin *bilmemesi* gereken bilgileri açığa vurduğu alışılmadık bir patlama ânına tanık olmak üzereyiz. Sorgu sonrası bu hata nedeniyle disiplin cezası aldı.

KIERAN

(artık sabrı taşmıştır)

Ortada ölü bir anne var. Öyle travma yaşamış üç çocuğumuz var ki hiçkırta hiçkırta ağlamadan iki

kelimeyi bir araya getiremiyorlar. Bana neden yaptığını söyleyecek misin? Bu eyaletin zamanını ve kaynaklarını boşa mı harcayacaksın? Boğazı parçalanmış, yüzü yırtılmış, üç çocuk babası bir adam komada. Hayatı pamuk ipliğine bağlı. Burası, şu an tam da burası senin tek kurtuluş şansın, anlıyor musun? Ya bana şimdi gerçeği söylersin ya da ömür boyu bununla yaşarsın.

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Dikkatli bir izleyici, Kieran'ın "Üç çocuk babası bir adam komada" sözünden sonra Eve'in geri kalan hiçbir şeyi dinlemediğini fark ederdi. Yüzeyin hemen altında kaynayan paniği, artık bütün şiddetiyle ortaya çıkmıştı.

EMMA

T-Thomas yaşıyor mu?

KIERAN

Tanrı izin verirse ama...

Kayıt: Kieran cümlesini bitiremeden, Eve anlaşılabilir bir panikle ayağa kalkmaya çalıştı. Tökezleyerek sandalyesinden doğrulup kapıya yöneldi.

EMMA

Hayır, hayır, be-benim... gitmem lazım, gitmem, buradan çıkmam lazım...

ANLATICI

(Dondurulmuş görüntü üzerinde konuşur)

Tam bu anda kayıt sinir bozucu şekilde sona eriyor.

Güvenlik kamerası sistemiyle ilgili bir arıza.

Konuya yakın kaynaklar, iki başka memurun odaya girip onu etkisiz hâle getirdiğini söylüyor.

Yapımcı Geri Bildirimi: Fena bir başlangıç değil. Ama en baştan söyleyeyim, anlatıcı kısmının büyük bölümünü çıkaralım. Çok hantal/aşırı/dramayı fazla zorluyor vs. (Lütfen bana henüz bir seslendirme sanatçısına ödeme yapmadığımızı söyle.) Ayrıca Marvin kayıt işini yarına kadar halledemezse de sorun değil, işini yapacak başka birini buluruz. Görüşmek üzere.

-...-

ESKİ YARALAR

Herkes bana Emma Faust diye seslenmeye devam ediyor.

Ama benim adım Eve Palmer. Şu anki ikamet adresim 3709 Heritage Yolu. Hayatımın aşkı, partnerim Charlie Bastion. Aşağı yukarı on yıldır birlikteyiz. Doğum belgemde, kimliğimde ne yazarsa yazsın, benim adım Eve Palmer. Ama herkes bana Emma Faust diyor.

Ayrıca nasıl oluyorsa, diğer “resmî belgeler”e göre, evin sahibi Thomas. “Bizim” ebeveynlerimiz evi ona bırakmış ve o da ailesiyle on yıldan uzun süredir burada yaşıyormuş. Komşuların hepsi, Heather dahil, onu doğruladı. Eski hayatımdan ulaşabildiğim az sayıdaki kişiden hiçbiri beni tanımıyor. Kendi “ebeveynlerim” bile. Peki ya Charlie? Ona da geleceğim.

Gördüğüm kadarıyla hâlâ eskisi gibi görünüyorum ama herkes bana tamamen farklı bir insanmışım gibi davranıyor. Başka bir gerçekliğe zorla sokulmuşum gibi. Ya da belki de çevremdeki her şey değişti. Hâlâ çözmeye çalışıyorum.

Ama her ne olduysa, artık mantığın, adaletin ötesinde, Washington eyaletinin güneyindeki Greenwood Akıl Hastanesi’nde, suçlu psikiyatri koğuşunda kapalı tutuluyorum. Giyinme odasından hâllice bir odaya tıkılıp kalmış durumdayım. Bej duvarlar. Soğuk ışık. Gıcırdayan bir yatak. Tek

tesellim, kaplumbağalarla dolu bir havuzu gören parmaklıklı pencere. Onların rutinlerini, hiyerarşilerini, devrilmiş kütükteki en iyi noktayı kimin kapacağını ezbere biliyorum (o yer Greg'in). Buraya geleli neredeyse üç yıl oldu. On yıl gibi geliyor.

Davanın televizyonda yayınlanması ve magazin bitmek bilmeyen ilgisi nedeniyle o korkunç gece ulusal bir gösteriye dönüştü. Kameralı, mikrofonlu akbabalar olayı tatlı bir ifadeyle "Faust Ailesi Katliamı" diye adlandırdı. Kabul, kulağa çekici geliyor. Ama bazı manşetler var ki beynime kazındı:

"İYİ YÜREKLİ KARDEŞ EVDEN ÇIKARMAK İSTEDİ, PSİKOPAT KIZ KARDEŞ AİLESİNİ VAHŞİCE KATLETTİ"

"DEDİKODU ALARMI: SORUMLULUKTAN MI KAÇIYOR? EMMA FAUST 'GERÇEĞİ BÜKEN VE... MOBİLYALARI YERİNDEN OYNATAN KÖTÜ RUH' TARAFINDAN ELE GEÇİRİLDİĞİNİ İDDİA EDİYOR! AYRINTILAR İÇİN KOMŞU ÇİFTLE ÖZEL RÖPORTAJIMIZ BU AKŞAM 8'DE!"

"GENÇ SADIK PROTESTAN'DAN İNTİKAMCI PSİKOPAT-KATİL'E: EMMA FAUST HİKÂYESİ. BEŞ BÖLÜMLÜK MİNİ DİZİ"

Daha fazlasıyla sizi boğmayacağım.

O gecedен sonra, bildiğiniz gibi, bir cinayet ve bir cinayete teşebbüsle suçlandım ama jüri beni "akıl hastalığı nedeniyle suçsuz" buldu. Nedense bu bana mahkûm edilmekten bile kötü geldi.

Yine de davadan sonra küçük ama sadık bir destekçi grubum oluştu. Hatta bazıları bana mektuplar yazıp hediyeler gönderdi. (Bunların bir kısmının gerçek anlamda sanrılar yaşadığından eminim ama yine de destek destektir. Nereden gelirse gelsin. Ne kadar geçici olursa olsun.)

Greenwood Akıl Hastanesi'ne gelirsek, burası hiç beklediğim gibi değil demekle yetineyim. Tüm bunlardan önce, buraları dev

gotik yapılardan ibaret sanırdım: gargoyllar, sivri çatılar, havada daireler çizen yarasalar... Hepsi de sürekli fırtınalı bir dağın zirvesine konuşlanmış, ancak...

Greenwood, karşısında bir mandıra ve bir Dollar General mağazası bulunan sıradan bir bina. "Güvenli hücre" kanatları hariç, barok bir hapishaneden ziyade düşük bütçeli bir huzur revine benziyor. Gök mavisi duvarlar, kaymaz zemin. "Düşük riskli" hastalar için küçük bir kütüphane ve yapboz/masa oyunu odası bile var.

Ama bunlar sizi yanıltmasın: Burası cehennem. Kalabalık, bütçesi düşük bir cehennem. Ateş çukurları yok ama güvenli hücre kanatları da aşağı yukarı aynı işi görüyor. İlk uç ayımı o yeraltı kâbuslarında geçirdim; çılgınlık ve... Anlatmaya kalksam yeniden dehşetin içine düşerim, o yüzden boş verelim.

Bittabi burada her şey, hangi kanatta olursanız olun, titizlikle kontrol ediliyor. Takıntılı bir düzen. Köşelerde kameralar, koridorlarda gardiyanlar. Kapı kolları, asılmaları önlemek için aşağıya eğimli. Tüm çatal bıçaklar, malum sebeplerden, incecik plastikten.

Artık günlük rutinim sabah 8:00'de haplar, 9:00'da gözetim altında "doğa" yürüyüşü (kurumaya yüz tutmuş bir ağacın yanındaki çakıllı avluda on dakika dikilmek), 12:00'de haplar, 14:00'te grup "terapi", 18:00'de haplar şeklinde. Ayda bir de başhekim Preston Karver'la on beş dakikalık bir görüşme.

Adı, görünüşüne çok oturuyor: uzun boylu, saçları kırlanmış, tarzı sert bir adam.

O üç aylık cinnet hâlimden çıktıktan sonra hızla öğrendim ki bir gün buradan çıkmak istiyorsam Dr. Karver'la konuşma şeklimde, genel tavrımda stratejik olmam lazım. İlk geldiğimde, elim ayağım birbirine dolaşmış hâlde, hikâyemin doğruluğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Geçmiş hayatımı, Charlie'yi, Shylo'yu, evdeki kanıtları, fotoğrafları anlatıyordum. Eve Palmer olduğumu kanıtlayacak şeyleri.

Fakat çok geçmeden anladım ki bu kanıtların hiçbirisi artık yok. Gerçi var olsalar bile, elinde yetki olan birini ikna etmek için bir kutu fotoğraftan fazlası gerekecek. Ben de bu yüzden onlara ayak uydurdum. Sözde sanrılarımın sadece birer hayal ürünü olduğuna inandığımı söyledim. “Korkunç suçlarımla baş edebilmek için” uydurduğum karmaşık bir hikâyeden başka bir şey olmadığını. Yavaş yavaş iyileştiğimi gösterdim. Burada kalış süremi kısaltmak, güvenli hücrelere geri gönderilmemek için aklıma gelen her şeyi söyledim.

Ama başından beri içten içe gerçeği biliyordum. Gerçek psikotik sanrılarının ve halüsinasyonların benim yaşadığım o ani ve imkânsız derecede karmaşık şeye benzemediğini anlamak için âlim olmaya gerek yok. Bunlar halüsinasyon değildi. Bunlar sanrı değildi. Thomas ya da o evdeki bir şey, etrafımdaki gerçeği büktü. Hatta belki “kız kardeşi” Alison da işin içindeydi. Ailenin geri kalanına gelince –Paige, Newton, Jenny, Kai– onlar kukla mıydı, rehine mi yoksa arada bir şey mi, bilmiyorum. Kimbilir?

Olaydan sonraki haftalarda *herkesin* bana korkunç bir şaka yaptığını düşünüyordum. Doktorların bile. Ama bu fikirden çabucak vazgeçtim. Çoğu zaman onlar da en az benim kadar şaşkıındı. Dediğim gibi, komşular, arkadaşlar, kendi “ebeveynlerim”, neredeyse kimse beni tanımıyor artık. Tanıyan az sayıdaki kişi de adımın Emma Faust olduğunu iddia ediyor.

Charlie de buna dahil.

Burada yarım yılımı doldurmuşken, onlarca denemeden sonra, sonunda ona –ya da bu “Charlotte” versiyonuna– ulaşabildim. Günlerden pazartesiye, belki de salı. Koğuşun penceresiz telefon odasında tek başıma oturuyordum. Yalnızca gıcırdayan havalandırma, ışıkların uğultusu, dışarıdaki personelin mırıltıları duyuluyordu.

Telefonu kulağıma dayadım, telefon üç kez çaldı ve sonra...

“Alo?”

Onun *benim* Charlie'm olmadığını bilsem bile sesini duymak içimi umutla doldurdu. Sanki çölde susuz kalmışken bayat bir su birikintisi bulmuş gibiydim. “Charlie,” dedim. “Ben Eve, şey, Emma. Sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Biliyorum.” Charlie (Charlotte) duraksadı ve ağır bir sessizlik çöktü. “Üzgünüm, sadece tüm o haberler, muhabirler, çok şey oldu, ben de... şey...”

“Charlie, yani Charlotte.” Bir sürü düşünce üst üste bindi. “Ben, şey... Ben yapmadım, hakkımda söylenenler doğru değil, bu...”

Sakinleşerek yeniden odaklandım. *Derin nefes al. Ver.* “Kanıt topluyorum, yakında hikâyemin doğruluğunu ispatlayabileceğim. İnternette makaleler, belgeler buldum. Ekmek kırıntıları. Norveç'te bir doktor var, benzer bir hastası olmuş ve... ve... başına böyle bir şey gelen tek kişi ben değilim, ben...”

“Emma,” diye araya girdi ağlamaklı bir sesle. “Aramızdaki ilişki nasıl bitmiş olursa olsun, tüm bu yaşananlara rağmen seni seviyorum, hep de seveceğim ama yapamam. Yapamam işte. Telefonu açtım çünkü... Umarım ihtiyacın olan yardımı alırsın ve...” Sesi çatallandı. “Kapatmam lazım, üzgünüm, kapatmam gerek...”

“Bekle, Charlie, lütfen, lütfen kapatma. Ben...”

Cevap gelmedi. Charlotte'ın nefesleri duyuldu. Sonra da arka planda yumuşak bir ses, tanımadığım bir kadın. “Her şey... yolunda mı?”

“Evet,” dedi Charlotte telefondan uzaklaşarak. “Birazdan gelirim. Sen yatağa dön.” Yine sessizlik. Hat mı düşmüştü?

“Charlotte?”

“...Evet?”

Kendi kendime konuşur gibi, “Biz... Biz neden ayrıldık?” diye sordum.

“...Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hatırlamıyorum...”

“Bu...” Charlotte iç çekti. “Bence bu...”

“Lütfen... söyle bana.”

Acı dolu uzun bir sessizlik daha. Işıkların vızıltısı. Bir saatin tiktakları. Charlotte pes etti. “Ben... bir gece uyandım; yatakta senin tarafın boştu. Salonda eşyalarını topluyordun. Doğru düzgün tek kelime bile etmeden... gittin.”

Ölüm sessizliği.

İyice kısılmış sesimle, “Neden?” dedim.

“Neden mi?” Charlotte, tıpkı *Charlie*’nin stresliyen yaptığı gibi, dişlerini farkında olmadan birbirine vurdu. “Ben...” Charlotte yeniden iç çekti. “Bunu son birkaç yıldır ben de merak ediyorum, - Emma.” Kısa bir duraksama oldu. “Bak, benim gitmem gerek..”

“Madalyon,” diye hatırladım aniden. “Paige, senin madalyonunu takıyordu. O...”

“Madalyon mu?”

“Hani şu pirinç olan, içinde benim fotoğrafım vardı, o...”

“Paige mi? Emma, benim öyle bir madalyonum yoktu... Bak, bu işin peşini bırakman gerek. Hepsini. Doktorları dinlemeli ve iyileşmeye odaklanmalısın. Tamam mı? Üzgünüm ama konuşacak başka bir şey yok...”

“Hayır, bekle, ben...”

KLİK.

Charlotte telefonu pat diye kapadı. Ne ağladım ne de ahizeyi hiddetle yerine çarptım. Aksine telefonu yavaşça yerine koydum ve derin bir nefes alıp verdim. Buradan çıkma kararlılığım daha da güçlenmişti.

Greenwood Akıl Hastanesi’nin bir kütüphanesi olmasa aklımlı gerçekten kaybedebilirdim. Üstelik “olağanüstü iyi davranış” gösteren hastalar için internete erişebilecek bilgisayarlar da vardı.

İnternet çok yavaştı, günde on dakikacık veriyorlardı ama olsun Araştırmalarını orada yapıyordum; olayların gerçek versiyonunun taslağını çıkarıyor, kendi dosyamı hazırlıyordum. "Charlotte" a da dediğim gibi, kanıt ve belge topluyordum. Şüphecileri ikna edecek kadar büyük şeyler değil belki ama...

Sonunda bunu da bıraktım. Çünkü bulduğum her "kanıt" kırıntısı kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Sanki biri benimle alay ediyordu, bana umut ışığı verip sonra beni daha büyük panik uçurumlarına itiyordu. Hatta saçma bir "Mandela etkisi" forum gönderisine denk geldikten sonra öyle derin bir dehşet hâline sürüklendim ki az kalsın tekrar güvenli hücre kanadına kapatılacaktım. Artık beni neyin tetikleyeceğini kestiremiyorum. *Belki Charlotte haklıydı, diye düşündüm. Belki doktorları dinleyip iyileşmeye odaklanmalıyım.*

Bu yüzden yeniden rol yapmaya, sıradan bir hasta gibi davranmaya başladım. İlaçlarımı alıyor, "doğa" yürüyüşlerine çıkıyor, kütüphanedeki bilgisayarlardan uzak duruyordum. Şartlı tahliyeyle çıkabileceğim günü bekliyordum. Güvenli hücre kanadından uzak durursam -dengemi korur, doktorlara doğru şeyleri söylersem- en azından Greenwood'dan kurtulabilirdim.

Her şeye rağmen umutluydum. En azından, birkaç gün öncesine kadar...

Beyaz sıvalı tavana bakarken gözüm bir şeye takıldı: Hedefi olmadan daireler çizen tek bir karınca...

"Emma?" Bir ses beni dalgınlığımdan çekip aldı. Başımı çevirdim. Kapıda, arkasında iki güvenlik görevlisi olan bir hemşire duruyordu. "Ziyaretçin var."

Aile görüşme alanına vuran soğuk floresan ışık titriyordu. Beyaz tuğla duvarlar. Damalı karo döşemeler. Aralıklı yerleştirilmiş masalar. Uzak köşede, uzun süredir dokunulmamış oyuncaklarla kaplı bir oyun matı. Duplo, Lincoln Logs, pelüş hayvanlar. Her kapıda nöbet tutan gardiyanlar.

Ana kapı vızıldayarak açıldı ve içeri o girdi:

Thomas Faust.

Sözümona abim. Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi ve kalbimde mide bulandırıcı bir sıkışma hissettim. Odanın diğer ucundan gözlerimin içine baktı ve yüzünde solgun bir tebesüm belirdi. Yüzünün yan tarafında tanıdık bir yara izi vardı ama ne feci yaralandığı düşünülürse şaşırtıcı derecede iyi iyileşmişti. Üstelik dişleri de geri gelmişti. *Diş implantı mı?*

Göz teması kurmamak için kelepçeli bileklerime baktım. Thomas bana yaklaştı ve bir sandalye çekip karşıma oturdu. Uzun bir sessizlik oldu. Işıkların vızıltısı. Uzaklardan gelen boğuk ve kederli ağlamaların yavaş yavaş çılgın çığlıklara dönüşüp sonra kesilişi.

“Emma?” dedi Thomas sonunda sessizliği bozarak.

Ona bakmadım. Gözlerim hâlâ kelepçenin zincirinde dolaşıyordu. Zincir, masanın ortasındaki metal bir kancaya bağlıydı.

Boğazını temizledi. “Sana geleceğimi söylemediler mi?” diye sordu.

Sessiz kaldım.

“Şey...” Thomas usul usul konuşuyordu. “Konuşmaya hazır değilsen sorun değil, anlıyorum. Sadece, seninle paylaşmam gereken birkaç şey var.” Yine varlığını tanımamı bekledi ama sustum. Uzun bir sessizlikten sonra devam etti: “Ben... bu tarz şeylerde iyi değilim...” Bir parmağıyla masaya hafifçe vurdu. “Biraz eskilere gideceğim ama... Buckley’i hatırlıyorsun, değil mi?”

Hayır.

Thomas aldırmadan devam etti. “Buckley,” dedi, “komşulardan aldığımız çikolata rengi Labrador... Annemle babama onun bakımını üstleneceğimi söylemiştim.” Burnundan nefes verdi. “İki yıl boyunca gayet usluymuştu ama sonra birdenbire bana saldırarak kolumu ısırды. Onu sahiplendirmeye çalıştık ama... işte, biliyorsun.” Durdu. “Herkes beni teselli etmeye çalışıyordu.

Babam hariç: O, bana bir hafta içinde bunu atlatmam gerektiğini söyledi.” Thomas acı acı güldü. “Annem hayvanların gelip gittiğini, bunun hayatın bir parçası olduğunu söyledi. Buckley artık cennetteymiş.” Thomas iç geçirerek yerinde kıpırdandı. “Sen... Sen o zaman çok küçüktün, hatırlıyor musun bilmiyorum ama... bana gerçekten iyi gelen tek kişi sendin.”

Şüpheyle kafamı kaldırdım.

Şimdi Thomas masaya bakıyordu. “Sadece yanıma oturdun,” diye devam etti, “kolunu omzuma doladın ve ağlamama izin verdin. Hepsi bu. Ne ders verdin, ne öğüt ne de ultimatom. Sessizce oturdun, bu da bana bazen bok gibi hissetmenin normal olduğunu hatırlattı.” Burnunu çekti ve gözleri hafifçe doldu. “Bilemiyorum, Emma. Son zamanlarda olanları çok düşünüyorum ve...”

Gözlerimin içine baktı. Bakışlarımı kaçırarak duvardaki bir çukura odaklandım.

“Konuşmak istemiyorsan sorun değil,” diye tekrarladı. “Anlıyorum. Sadece bilmeni istedim ki...” Sustu ve bir sonraki kelimelerini dikkatle seçti. “Kendimi çok geliştirdim ve bütün bu süreçte... yaralarımın iyileşmesi, Paige’in ölümü, çocukları büyütmek. Kiliseye döndüm. İnancımı kaybettiğimi bilmiyordun belki ama...” Yine durup bir şeyler söylememi bekledi. Bense yine sustum. Boğazını temizledi. “Buradaki doktorlarla konuştum, bana çok ilerleme kaydettiğini söylediler... Böyle devam edersen, iyileşirsen, onların yönlendirmelerine uyarsan –seni aniden tetikleyecek bir şey olmazsa– beklediğinden daha kısa sürede şartlı tahliye olabileceğini söylediler.”

Göz ucuyla hâlâ bana baktığını görebiliyordum. Sesi, yine zihnime şüphe tohumları ekiyordu. Gerçekten akıl hastası mıydım? Belki de burada olmam gerekiyordu. Hayır, bu...

“Bak,” dedi, “senin kontrolünde olmayan şeyler yaşandığını kabullendim. Bir rahatsızlığın var. Tedavi gördüğün bir

rahatsızlık ve ben... bilmeni istedim ki... Emma?" Biraz eğildi. "Emma, bana bakabilir misin?"

Yavaşça başımı kaldırıp boş bakışlarımı gözlerine diktim.

O da bana baktı ve sonra hüzünlü bir tebessümle, "Seni affediyorum," dedi.

Sözleri aramızda çürüyen bir koku gibi asılı kaldı ama benim yüzümde en ufak bir değişiklik olmadı. Birkaç gergin saniye geçti, sonra yavaşça başını öne doğru salladı ve ellerini hafifçe kaldırdı. "Anlıyorum. Hazır olduğunda konuşuruz." Ayağa kalktı, çıkmak üzere döndü ama sonra birden durdu. "Ah... Neredeyse unutuyordum." Geri geldi, ceketinin cebine uzandı ve kahverengi bir dosya zarfı çıkardı. "Gardiyanlar bunu burada bırakabileceğimi söylediler." Zarfı masaya koydu. "Charlie'yle ikiniz için önemli olduğunu biliyorum."

Charlie mi?

Son kez ona baktım. Ciddi ifadesi, sağ gözünün altındaki belli belirsiz bir kasılmayla titredi. Sonra masaya iki kez vurdu ve arkasına dönüp kapıya yöneldi. Adımları sessizliği deldi. Kapı vızıldayarak kapandı.

Orada öylece oturup zarfı seyrettim. İçinde ne olduğunu zaten biliyordum ama bakmaya elim gitmiyordu. Dakikalar gibi geçen saniyelerden sonra nihayet elimi uzatıp zarfı açtım ve içine baktım... Beklediğim gibi, madalyondu. Charlie'nin madalyonu.

Zarftan çıkarıp açtım ve...

İşte oradaydı. O bulanık fotoğrafım. Charlie'nin çıkmaya yeni başladığımızda çektiği. Yıllar önce Rochester'da, yağmurlu bir günde galeriye astığı fotoğraf. Son anda başımı çevirip elimi kaldırarak yüzümü örttüğüm.

Eve Palmer'ın bilinen tek fotoğrafı.

BELGE_E25_YARDIM

Açıklama: high-strangeness-forums.net sitesindeki bir paylaşımın dökümü.

Gönderi Başlığı: Partnerim kayboldu ama herkes bana öyle birinin zaten hiç var olmadığını söylüyor.

Metin: Böyle bir siteye yazı yazacağımı hiç düşünmedim ama şu anda başka nereye tutunabileceğimi bilmiyorum. Diğer yolların tamamını tükettim: aile, polis, lanet olası FBI... Her şey.

[tarih sansürlendi] tarihinde [adres sansürlendi]'deki evime döndüğümde, yeni satın aldığımız mülkün onlarca yıldır terk edilmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Tamamen harap durumdaydı. Partnerim [isim sansürlendi] yoktu. Sadece köpeğimiz yakındaki ormanda dolaşıyordu. [isim sansürlendi] ile olan hayatıma dair tüm diğer kanıtlar –fotoğraflar, mesajlar, e-postalar, hepsi– bir gecede yok olmuştu. Yetkililer, arkadaşlarım ve ailem, hayatımdaki

herkes, [isim sansürlendi] diye birinin gerçekte var olmadığına ısrar ediyor. Defalarca akıl hastanesine kapatılmanın eşiğine geldim ama pes etmiyorum. Ne kadar uçuk olursa olsun herhangi bir fikri ya da bilgisi olan varsa lütfen yardım etsin.

Daha fazla detay için buradan iletişime geçebilirsiniz: [e-posta sansürlendi].

-... ..-..-..-..-..-..-..-

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, hayatım boyunca benden desteğini esirgemeyen sayısız insan olmasa var olamazdı. Her birini tek tek anmak ikinci bir roman yazmayı gerektirir. Bunun yerine, doğrudan bu hikâyeye ve/veya ondan önceki Reddit serime katkıda bulunanların hepsini elimden geldiğince anmaya çalışacağım.

Öncelikle, inanılmaz başarılı editörüm Emily Bestler'a teşekkür etmek istiyorum. Bu taslak üzerinde birlikte çalışırken yaptığı rehberlik ve gösterdiği sabır, yayıncılık dünyasına girişimi bir hayalden gerçeğe dönüştürdü. Gelecekteki kitaplarda onunla çalışmaya devam edeceğim için son derece mutluyum.

Atria Books, Emily Bestler Books ve Simon & Schuster'daki herkes için de aynı şey geçerli. Hydia Riley ve Lara Jones, titiz desteğiniz ve özeniniz bana bu romanın emin ellerde olduğunu hissettirdi. Ayrıca yayıncılık dünyasıyla ilgili tüm o cahilce sorularımı ve endişelerimi sabırla yanıtladığınız için teşekkürler. Sıradaki kitapta da birlikte çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Yayın, pazarlama, editörlük ve üretim ekiplerindeki diğer herkes: Bu hikâye üzerinde sizinle çalışmak bir onurdu. Yayınevi yöneticisi Libby McGuire ve yardımcısı Dana Trocker, bu romanın yaratılması ve tanıtımı için perde arkasında paha biçilmez çalışmalar yaptı. Tanıtımcılar Debbie Norflus ve Alyssa Boyden, kitabı en başından beri destekledi ve mümkün

olduğunca çok insana ulaşmasında kilit rol oynadılar. Ve tabii ki kitabın tuhaf ve gizemli doğasını doğrudan tanıtıma entegre ederek olağanüstü bir iş çıkaran pazarlama ekibi: Maudee Genao, Morgan Pager, Karlyn Hixson ve daha niceleri.

Büyük teşekkürler ayrıca kıdemli yönetici editör Paige Lytle'a, yayın koordinatörü Shelby Pumphrey'e, üretim editörü Liz Byer'a ve redaktör Andrea Monagle'a. Bu kafa karıştırıcı, labirent gibi hikâyeyi üstlenip benim fark etmediğim (ve istemeden yaptığım) pek çok tutarsızlığı yakaladığınız için teşekkürler. Ayrıca birkaç kasıtlı belge hatasına ve sayısız "son bir ekleme" değişikliğine izin verdiğiniz için de minnettarım.

Harika kapağı tasarlayan Claire Sullivan'a (Instagram: @csulivandesign) ve sanat yönetmeni Jimmy Iacobelli'ye (@bookcoversbyoj) teşekkürler. Portremini çeken (az sayıdaki fotoğrafımdan biri) usta fotoğrafçı Brian Van Wyke (@brianvanwyk) de şükranlarımı sunuyorum. Ve "Metruk Ev Haritası"nın birebir yeniden yapımını kendi elleriyle hazırlayan mimar kız kardeşim Jessica MacDonald'a özel teşekkürler. Ev planlarını elle çizdi, tarihi harita kopyaları buldu ve notları yazmak için gerçek bir antika daktilo kullandı.

Kamu malı haritaların kullanımı için "Historical Maps of Manitoba" koleksiyonuna, Queensland Ulusal Vakfı'na ve British Library'ye teşekkürler. Artık faaliyette olmayan Utah/Langford'daki Museum of High Strangeness Artifacts'e de "Metruk Ev Haritası"nın yeniden yapımında kayıtlarının referans alınmasına izin verdikleri için teşekkür ederim.

Hayatımı değiştiren Netflix film anlaşması ve ardından gelen kitap anlaşması, ajansım Verve; menajerim Scott Glassgold ve avukatım Ashley Silver tarafından müzakere edildi. Üçünün de temsil ettiği bir yazar olmaktan gurur duyuyorum. Film tarafında Verve'den David Boxerbaum ve Adam Levine gerçek anlamda birer güç merkeziydi; Reddit serisini savundular ve

hâlâ gerçek olduğuna inanmadığım bir anlaşmaya imza atmamı sağladılar. Aynı şekilde Scott Glassgold da en başından beri bu işe sahip çıktı ve hikâyenin (ve daha nicelerinin) en ıy hâline gelmesi için saatlerce emek verdi.

Yayıncılık tarafında: Verve'den Liz Parker, sadece ilk kitabını çıkaran bir yazara üç kitaplık anlaşma kazandırmakla kalmadı, hayatımın bu çılgın döneminde sürekli yatıştırıcı ve dengeleyici bir varlık oldu.

Reddit'teki r/NoSleep'in moderatörlerine, üyelerine ve diğer yazarlara teşekkürler. Siz olmasaydınız keşfedilmezdim. r/NoSleep'in 14 milyondan fazla üyesi olmasının bir nedeni var: Burası korku türünün en güçlü seslerinin yuvası.

Hikâyenin ilk versiyonlarını okuyup geri bildirimde bulunan herkese teşekkürler: Reddit'teki yorumlardan doğrudan taslağa verilen notlara kadar yüzlerce kişi bu romanın bugünkü hâlini almasına katkıda bulundu. Yardım edenlerden bazıları (sırasız):

Kardeşim Charlie Kliwer: Görüşlerin ve önerilerin kamu önünde (en azından belli bir ölçüde) rezil olmamı önlemekte çok etkili oldu.

Kat Pölkki: Reddit'ten romana kadar bu hikâyeyi muhtemelen yüz kez gözden geçirdin. Aynı cümleyi tekrar tekrar yüksek sesle okuyarak kulağa doğru gelmesini sağlamak ya da konuyu tıkanıdığı yerden kurtaracak fikirler sunmak, katkının yeri doldurulamaz.

Dan Kagan: Orijinal Reddit serisindeki tavsiyelerinin ve paha biçilmez katkılarının büyük kısmı bu romanda hâlâ yaşıyor.

M.R. Gross: Her bir önerin büyük gelişmelere yol açtı, yazma sanatına dair anlayışın bana hep ilham veriyor.

Jonathan Gravelle: İlkokuldan beri deli hikâyelerimin yargısız dinleyicisi oldun, bu geleneği bugün de sürdürmek onur verici.

Annem: Uçan şehirler ve düşünen dinazorlar hakkında kraladığım zamandan beri işlerimin en erken destekçisi oldun.

Babam: Bize çocukken *Yüzüklerin Efendisi* ve *Hobbit*'i okuman, bugün yazıyor olmamın en büyük nedenlerinden biri.

Bana not gönderen, hikâyeyi savunan ve/veya yazarken destek veren daha birçok kişiye de teşekkürler: Cassandra Hildebrand, Donald Ibsen, Nick Bottyan, Drew Dannes, Shoshannah Greene, David Goertsen, Kristoff Duxbury, Victor Sweetser, Tristan Stewart, Jag Kaliray, Conrad Stel, Alex Svarez, Chris Dudley, Jordan Tansley, Emanuel Nisan, Sinéad Lynch, Lighthouse Horror, Boldly ve burada adını sayamadığım daha niceleri. Upper Lonsdale'daki Browns Socialhouse'un ve Abbotsford'daki iki Denny's şubesinin geçmiş ve şimdiki çalışanlarına teşekkürler. Bu hikâyenin büyük bölümünü oralarda, kulübelerde oturup sonsuz kafeinsiz kahve ve cesaret verici sözlerle yazdım.

Norveççe bölümler için zaman ayırıp özenli geri bildirimlerde bulunan Marianne Christensen, Erik Horn ve Geir Øglend'e teşekkürler. Umarım ayrıntılı notlarınızı ve önerilerinizi doğru şekilde uygulamışım.

Polterkites subreddit'inde talep üzerine doğrudan DM yoluyla geri bildirim veren ama Reddit eski mesajları sildiği için ulaşamadığım herkese: Eğer adınızın kitabın gelecekteki baskısında yer almasını ve/veya imzalı ücretsiz bir kopya istiyorsanız bana Instagram'dan (@marcus_kliewer) veya Reddit'ten (u/polterkites) mesaj atın.

Ve son olarak, ama kesinlikle öneminden hiçbir şey kaybetmeden, [sansürlendi]'ye "Metruk Ev İlmi" hakkındaki bilgilerini paylaştıkları ve araştırma ekibime [sansürlendi] kanadında bir tur ayarlayıp rehberlik ettikleri için teşekkür etmek zorundayım.

Marcus Kliewer